

Ca, Xin Hãy Nuôi Em

Contents

Ca, Xin Hãy Nuôi Em	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	5
3. Chương 3	7
4. Chương 4	10
5. Chương 5	14
6. Chương 6	17
7. Chương 7	20
8. Chương 8	23
9. Chương 9	25
10. Chương 10	28
11. Chương 11	31
12. Chương 12	35
13. Chương 13	38
14. Chương 14	42
15. Chương 15	44
16. Chương 16	47
17. Chương 17	49
18. Chương 18	51
19. Chương 19	54
20. Chương 20	57
21. Chương 21	61
22. Chương 22	64
23. Chương 23	67
24. Chương 24	70
25. Chương 25	72
26. Chương 26	75
27. Chương 27	78
28. Chương 28	81
29. Chương 29: Pn1	84

Ca, Xin Hãy Nuôi Em

Giới thiệu

EDIT: ĐĂNG NHƯThể loại: đam mê, hiện đại đô thị, nhất thụ nhất công, công sủng thụ, ngụy huynh đệ, nhẹ nhàng, ấ

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ca-xin-hay-nuoi-em>

1. Chương 1

Thành phố náo nhiệt lúc nào cũng đông đúc xe cộ cùng dòng người tấp nập dường như không bao giờ ngừng nghỉ. Giữa phố xá, những bảng hiệu mọc lên chen chúc trên các tòa nhà chọc trời. Dù hoàng hôn đã buông xuống nhưng ánh đèn bên trong làm cho khung cảnh vẫn sáng rực như ban ngày.

Nam nữ nhân viên trang phục chỉnh tề đang chạy ngược xuôi với các bản báo cáo, kế hoạch chưa được hoàn tất. Trong văn phòng tổng tài, Chu Gia Vĩ ngồi ở chiếc ghế sofa bọc da, im lặng xem xét bảng thống kê trên tay. Bước đầu khó khăn của công ty đang dần đi vào quỹ đạo theo chiều phát triển, hơn nữa, lại phát triển rất mạnh. Tuy nhiên anh cũng không cho phép mình tự mãn, thương trường không gì lường trước được, từng bước đều phải rất cẩn thận.

Điện thoại đổ chuông, tiếng cô thư ký nhã nhặn truyền đến: “Chu tổng tài, người trong điện thoại bảo có chuyện cần nói với ngài.” Chu Gia Vĩ nhíu mày, chắc là cha gọi tới. Đã ba năm từ khi mẹ mất, dù ở cùng một thành phố nhưng hai cha con anh không hề gặp nhau, trừ khi gọi điện thoại hay phải chuyển tiền vào tài khoản của cha. Nhưng dạo này ông cứ thường gọi đến đây nhưng lại rồi lại ập a ập ứng không biết nói gì.

Chu Gia Vĩ do dự một chút rồi trầm giọng nói: “Chuyển máy cho tôi đi.” Nghe trong điện thoại ngữ điệu chậm rãi của cha: “Gia Vĩ à, gần đây con bận lắm hả? Phải nhớ giữ gìn sức khỏe của bản thân, à mà... Chỉ là, cuối tuần này sinh nhật ta được sáu mươi sáu tuổi, ta muốn con về nhà chung vui một chút.”

“Con nếu có thời gian thì về nhà ăn với ta bữa đi.” Từ trong thanh âm già cỗi có chút dè dặt, vì khó nói mà bối rối. Chu Gia Vĩ thở dài không thành tiếng, ông quả thật cũng đã già rồi, không còn sức gánh vác mọi chuyện nữa, lại còn nói năng nhỏ nhẹ để mong con mình về nhà.

“Dạ được, con sẽ cố gắng sắp xếp thời gian.” Chu Gia Vĩ do dự một lát mới lên tiếng. Năm tháng thật kì diệu cứ thế làm mờ đi nhiều thứ, ghé thăm cha một chút cũng không có gì! Chu Gia Vĩ tự nhủ thầm.

Bước vào chiếc BMW đen bóng, Chu Gia Vĩ mệt mỏi ngả người ra sau nhắm chặt hai mắt. Tài xế hơi ngoái đầu hỏi: “Chu tổng, tôi đưa ngài về nhà hay đến chỗ nào thư giãn?” Chu Gia Vĩ đưa tay xoa bóp đầu chân mày, ngôi nhà kia đầy đủ tiện nghi nhưng lại thiếu hơi người làm anh càng mệt mỏi.

“Về nhà.”

Vào nhà, Chu Gia Vĩ uể oải đem áo khoác treo lên giá móc áo. Thật ra ở một mình cũng thoải mái. Thấp nhang cho mẹ, Gia Vĩ nhìn khuôn ảnh mẹ cười hiền hậu, lòng quặn đau. Mẹ, con có nên tha thứ chưa? Đứa con này có lòng nào chấp nhận một người cha đã thương tổn mẹ mình? Nhưng người đó giờ đã già rồi, lại rất sợ cảnh đơn côi. Dù người có từng phạm sai lầm thế nào thì vẫn là cha ruột của con. Mẹ ơi, tha thứ cho con!

Chu Gia Vĩ dừng xe, ngồi yên lặng một lúc. Vừa qua cánh cổng trước khu phố đã bị vài người hàng xóm tò mò dòm ngó, anh thực sự khó chịu trước cái nhìn thương hại của họ. Ba năm từ sau lễ tang của mẹ, anh chưa bao giờ trở về nơi này. Vậy mà lúc này lại đang ở ngay đây. Chu Gia Vĩ bước xuống xe, trên miệng nhếch lên một đường cong, không rõ ý tứ.

Từ chỗ đậu xe đi thẳng vào sẽ gặp ngôi nhà cao tầng, Chu Gia Vĩ nhã nhặn chào hỏi vài người láng giềng, chỉ là vài ba câu xã giao thông thường. Họ lúng túng nhìn anh với vẻ hiếu kỳ, đằng sau thềm thì với nhau, đoán già đoán non nhà này chắc xảy ra chuyện gì rồi.

Chu Gia Vĩ vốn đã quen với cảnh này, từ lâu chuyện gia đình anh chẳng phải là bí mật gì to tát, dù sao ai cũng biết, để mọi người uống trà có chuyện nói cho vui. Về đến nhà, nụ cười nơi khóe môi dần nhạt đi, Gia Vĩ đưa tay gõ cửa.

Cửa mở ra, Đoàn Chính Nghĩa thấy con trai thực sự đang đứng trước mặt mình, vừa mừng vừa thẹn, cố gắng ra vẻ tự nhiên nhìn anh: “Gia Vĩ, về rồi đấy ah!” Nhìn người cha ruột tóc đã pha màu gương gạo nói cười, Chu Gia Vĩ không hiểu sao lại thấy xót xa. Người đã từng cao ngạo, ngang tàng lẫn vô tình, hờ một chút là đập bàn, mắng chửi người mẹ và anh, giờ ánh mắt cũng không còn mình mẫn nữa, trên gương mặt thấp thoáng nụ cười giả lả lấy lòng người.

“Cha, cha khỏe không?” Ân cần hỏi han, như hiểu từ lâu ngày có dịp về thăm nhà. Đoàn Chính Nghĩa liền cười rộ lên: “Ta khỏe lắm, vào nhà đi con.” Ông cùng lúc cầm lấy gói đồ trong tay con trai mình. Bước chân Chu Gia Vĩ có chút ngập ngừng, căn nhà đã từng vô cùng quen thuộc này lại khiến anh thật sự không muốn vào. Anh không muốn gặp lại người đàn bà đó, hiện tại đang đứng co rúm ngay cửa bếp, hai tay lau lau vào cái tạp dề.

Người đàn bà đầu hơi cúi thấp, rớt cuộc cũng ngẩng mặt lên chào hỏi. Chu Gia Vĩ có phần kinh ngạc, chỉ hai năm không gặp, bà ta cũng đã già đi. Người đàn bà này chỉ hơn ba mươi tuổi nhưng bề ngoài không có chút sạch sẽ tươi mát, trên gương mặt lấm lem nhễ nhại nở một nụ cười cũng thập phần gượng gạo. Có lẽ những năm rồi cuộc sống cũng không thoải mái, đều bị hàng xóm láng giềng biết cái cách bà đi vào gia đình này. Anh để ý thấy, bà ta cũng không có kiểu ngẩng đầu ưỡn ngực ra vẻ ta đây như trước.

Ngồi tại sa lon trong phòng khách, Đoàn Chính Nghĩa đưa đĩa bánh trái hoa quả đến trước mặt anh. So với ba năm trước, Gia Vĩ đã trưởng thành hơn rất nhiều. Vóc người cao lớn, tướng mạo khôi ngô, khá giống như ông thời trai trẻ. Giọng nói trầm ổn, nụ cười ôn hòa, chính thương trường cay nghiệt đã tôi luyện cho Gia Vĩ một phong thái điềm tĩnh khiến người khác phải ngưỡng mộ.

Thế nhưng... đây đâu phải là thái độ con trai đối với cha ruột. Đoàn Chính Nghĩa kiềm nén nỗi chua xót trong lòng, con trai ông mà chịu về đây cũng đã là không phải dễ dàng gì.

Người đàn bà cẩn thận mang ấm trà đến, cung kính đặt trước mặt Gia Vĩ. Đứng bên cạnh nhìn sắc mặt anh, dò hỏi: “Ồ lại dùng cơm được không?” Đoàn Chính Nghĩa nhìn anh mong chờ câu trả lời. Gia Vĩ mỉm cười gật đầu: “Dạ, vậy làm phiền!”

“Không phiền, ta đã chuẩn bị hết rồi!” Người đàn bà cứ như được bất ngờ khen ngợi, mừng rỡ chạy xuống nhà bếp. Đoàn Chính Nghĩa cũng vui vẻ đứng lên hai tay xoa xoa vào nhau: “Ta còn giữ một chai rượu, lát nữa hai cha con ta cùng uống vài chén đi.”

Gia Vĩ không nói gì, chỉ mỉm cười. Ở cái tử đối diện, nơi đặt di ảnh của mẹ đã bị thay thế bằng chiếc áo cưới. Gia Vĩ quay đầu đi, nhưng vô ích, trong nhà này mỗi một chỗ đều đập vào mắt anh, khiến anh nhớ lại mọi chuyện đã từng xảy ra.

Một buổi chiều năm năm về trước, vì bị cha vô cớ chửi mắng, mẹ anh cả một đời nhẫn nhịn đột nhiên bị xuất huyết não. Khi Gia Vĩ từ công ty trở về, mẹ anh đã được đưa vào bệnh viện cấp cứu. May mắn còn giữ được mạng sống, nhưng mẹ vĩnh viễn không thể nói cũng không thể đi lại được, ngoại trừ khóc trong tay anh, quanh năm mẹ chỉ có thể nằm trên giường bệnh.

Gia Vĩ lúc đó đang trong giai đoạn khó khăn gây dựng sự nghiệp, không cách gì đủ thời gian ở cạnh mẹ mình, anh đành phải mượn một người hộ tá chăm sóc thay. Lúc đó Gia Vĩ gọi thím Hứa, chính là người đang ở dưới nhà bếp chuẩn bị thức ăn.

Gia Vĩ thật không muốn nhớ đến ngày đau đớn đó, nhìn người mẹ nằm liệt giường nói không thành tiếng, chỉ biết ngày đêm mong ngóng đứa con trai, cố gắng nắm lấy tay anh, một tay kia chỉ vào hai người bọn họ lên án. Anh trách mình quá vô tâm không chú ý đến chuyện dị thường trong nhà, còn tưởng rằng mẹ mình vì bị bệnh mà tâm tư thay đổi. Một mực an ủi mẹ, nói cho mẹ an lòng rằng người ta cùng lắm chỉ hơn anh vài tuổi, không có gì phải lo lắng.

Thế nhưng bất gặp về mặt lo sợ của cha mình khiến anh nghi ngờ, rớt cuộc biết được chân tướng sự tình, Gia Vĩ giận điên lên, cãi nhau một trận với cha, không do dự đuổi người đàn bà kia đi. Từ đó về sau, cha anh càng ngày càng hung hãn, chửi rửa âm ỉ, làm cho bệnh tình của mẹ mỗi lúc một xấu đi. Gia Vĩ mệt mỏi cả thể xác lẫn tinh thần, ngày đêm túc trực bên giường của mẹ. Cuối cùng, mẹ anh qua đời vào một đêm mùa đông. Gia Vĩ cũng không thể nhìn thấy mẹ lần cuối, anh mệt mỏi ghé bên giường mẹ mà ngủ say. Mẹ anh ra đi trong tư thế dùng hai cánh tay duy nhất còn cử động được để đắp chăn cho anh.

Ngày tang của mẹ cũng là ngày anh rời khỏi ngôi nhà đó. Cũng tại đây, một thời gian sau thím Hứa lặng lẽ tự mình quay lại đây. Không bày vẽ hình thức, hai người họ chỉ dán lên cửa vài chữ báo cho mọi người biết bọn họ đã kết hôn. Từ khi mẹ mất, Gia Vĩ và cha anh không hề gặp mặt nói chuyện với nhau. Ba năm đã qua, những tưởng mọi chuyện đã nguôi ngoai, nhưng vết thương trong lòng vẫn như còn đó, đau thắt tâm can.

Bữa cơm đầy đủ các món đã bày lên bàn, thím Hứa rút rìu đưa đôi đũa cho Gia Vĩ: “Tùy tiện nếm nếm, không biết có vừa miệng không.” Gia Vĩ hai tay cầm lấy, lễ phép gặt đầu. Nhưng rốt cuộc không ăn uống gì nhiều, chỉ thăm mong cho “bữa tiệc” nhanh chóng kết thúc.

“Cha gần đây sức khỏe thế nào?” Đoàn Chính Nghĩa thở dài: “Già rồi! Xương cốt cũng không còn. Cao huyết áp, hở chút lại thấy choáng váng. Tim cũng yếu, trở trời lại rất khó chịu.” Gia Vĩ buông đũa, nhìn cha nói: “Như vậy không được, phải sớm điều trị nhờ có chuyện gì. Vậy đi, ngày mai con có một thương vụ cần phải đi, con sẽ nhờ thư ký đưa cha đến bệnh viện kiểm tra.” Đoàn Chính Nghĩa hài lòng mỉm cười: “Không cần không cần, ta tự đi được. Con khi nào rảnh ghé về thăm ta là tốt rồi. Ta già rồi, không biết còn sống được bao nhiêu lâu.” Bỗng nhiên dừng lại, Đoàn Chính Nghĩa cúi đầu uống chén rượu.

Cánh cửa tông “RẦM” một cái vào tường, tiếng bước chân truyền thẳng đến từ gian phòng bên cạnh. Thím Hứa hoảng hốt đứng lên, áy náy nhìn Gia Vĩ: “Là Gia Gia về rồi, con đi.”

Đoàn Chính Nghĩa nhanh nói: “Là con riêng của bà, hồi đó gửi nuôi ở quê, vài ngày trước chuyển trường lên đây, tạm thời ở lại.” Gia Vĩ cười hiểu chuyện: “Vậy gọi Gia Gia ra ăn cơm chung đi.” Thím Hứa cảm kích xoay người đi ra.

Cánh cửa phòng bị đóng chặt. Thím Hứa mở không ra, sốt ruột nhỏ giọng kêu: “Gia Gia, mau ra đây! Ca ca tới nè, nghe lời đi a!” Trong phòng không một tiếng động. Thím Hứa bắt đầu lo lắng, không thể để mọi người chờ đợi, Gia Vĩ thế nào cũng không vui, Đoàn Chính Nghĩa không chừng lại nổi giận. Trước đây còn không sao, từ một năm nay sức khỏe ngày càng suy kiệt, tính tình vì vậy cũng trở nên khó khăn. Lúc nào cũng mong ngóng Gia Vĩ về nhà đoàn tụ sum vầy. Bây giờ Gia Vĩ lại đang ở đây, thì có tư cách gì khiến mọi người mất vui?

Biết đứa nhỏ tính ngang bướng lại hay tủi thân, đêm qua cũng đã nói hết lời, hôm nay phải ngoan ngoãn, không được làm cha tức giận. Thân phận mẹ con họ vốn không tốt đẹp gì, lỡ có chuyện không biết phải làm sao?

“Gia Gia, mẹ xin con, nghe lời đi a...” bà cúi đầu nói nhỏ, mang theo tiếng nức nở. Cánh cửa bất mãn nhưng vẫn mở ra, một hài tử gầy gò đứng tại đó, không nói lời nào. Thím Hứa gạt vội nước mắt, vờ tươi cười, đẩy đứa nhỏ hướng tới phòng khách.

Gia Vĩ thấy một đứa nhỏ ốm yếu bị đẩy tới, mái tóc rối bù che gần khuất đôi mắt, hờ hững nhìn xuống đất. Khuôn mặt thanh tú, chắc là giống bà ta, chỉ là nước da tái xanh, còn có một vài vết thương. Miệng rất nhỏ, đôi môi xinh xắn mà đáng lẽ không nên có ở một đứa con trai.

Nhưng nơi khoe môi lại ứ máu khiến Gia Vĩ nhú mào. Cậu bé này bị sao vậy? Thím Hứa sốt ruột thúc dục nó, cười cười nói: “Mau chào anh đi con, mau đi!” Gia Gia không lên tiếng, đặt mông ngồi xuống ghế cầm đũa ăn. Thím Hứa xấu hổ cười giả lả: “Đứa nhỏ này không hiểu chuyện, cậu đừng trách nó.” Gia Vĩ cười không nói.

Đoàn Chính Nghĩa mất vui trừng mắt nhìn Gia Gia đang cầm đũa ăn, nói với Gia Vĩ: “Nói là Hứa Gia, mười bốn tuổi. Từ nhỏ ở quê chẳng có phép tắc nề nếp gì hết. Lên đây cũng chẳng thay đổi, học hành chẳng ra sao chỉ giỏi đánh lộn! Sớm muộn cũng giống như thằng cha nó! Ngày nào cũng đem cả người máu me thương tích về nhà, hàng xóm nhìn không khéo tưởng là ta đánh nó!”

“Cha, ăn cơm đi!” Gia Vĩ ngắt lời cha anh càng nói càng tỏ ra bức tức. Nghe đâu cha Gia Gia là một tên giang hồ, sau ba lần phạm tội cuối cùng được tòa phê chuẩn đơn ly hôn. Thím Hứa gửi hài tử này cho họ hàng dưới quê nuôi giùm rồi lên thành phố làm thuê.

Cả bàn im ắng, chỉ có Gia Gia cúi đầu cố sức ăn cho xong bát cơm trắng. Thím Hứa lo sợ nhìn Đoàn Chính Nghĩa, rồi lại nhìn qua Gia Vĩ, từ này đến giờ thị một miếng cũng chưa ăn.

Trong lòng không thoải mái, Gia Vĩ một mực chỉ muốn mau chóng kết thúc buổi tiệc đầy ngượng ngập này. “Cha, con lái xe không thể uống nhiều rượu. Vả lại lát nữa còn có một cuộc hẹn cần phải đi.” Đoàn Chính Nghĩa gặt đầu: “Cũng đúng, cũng đúng. Gia Vĩ, con cũng sắp ba mươi rồi, ta có chuyện muốn nói với con. Ta mong có ngày được thấy con yên bề gia thất.”

Gia Vĩ không nói không rằng cười khỏ. Phụ nữ vây quanh anh không thiếu gì, nhiều đến nỗi chẳng nhớ rõ tên, dù sao đàn ông tuy đã có sự nghiệp nhưng không màng đến hôn nhân cũng thật khó coi. Thêm nữa lại tuấn tú, tính tình rất ôn hòa. Chỉ là, không đúng với lẽ thường, bản thân anh rõ nhất trời sinh đã không thích phái nữ. Cũng bởi chính mình ít khi đến những nơi vui chơi nên cũng không biết phải lựa chọn như thế nào. Thế mà trong lòng cô đơn, trống trải đâu ai biết được.

Ăn nhanh vài miếng, Gia Vĩ đứng dậy ra về. Cha và thím Hứa cùng nhau tiễn anh ra cổng, Gia Vĩ lễ phép quay người cúi chào. Thím Hứa vội đem Gia Gia kéo tới, nói lấy lòng: “Nói tạm biệt anh đi! Đứa nhỏ này ngốc lắm, không biết nói chuyện gì hết.” Gia Gia không tỏ chút thái độ nào, vẫn nhìn chăm chăm xuống đất. Gia Vĩ nhẹ nhàng cười, lần đầu tiên nhìn kỹ đứa nhỏ, mái tóc nâu khô cứng, rõ ràng không được chăm lo chu đáo. Hơn nữa kiểu tóc rất lộn xộn, Gia Vĩ còn nghĩ chắc thím tự cầm kéo cắt cho thẳng bé.

Quần áo vừa cũ vừa chật, cổ tay cổ chân đều lòi hết ra ngoài, trên mặt còn có vài vết thương chưa kịp lành. Gia Vĩ nhìn đứa nhỏ, cảm thấy tội nghiệp. Hoàn cảnh gia đình chẳng mấy tốt đẹp, chính cha anh chắc gì đã thương yêu nó? Đứa trẻ này còn chưa trưởng thành mà phải gánh chịu quá nhiều đau khổ, Gia Vĩ thật không nỡ.

Anh nổi lòng trắc ẩn, ngồi thấp xuống nói: “Xin lỗi Gia Gia. Anh không biết em ở đây nên không mang theo quà cho em. Chỉ có cái này tặng em!” Nói xong đem chiếc khăn choàng cổ màu vàng nhạt mang lên cổ Gia Gia. Khăn choàng còn giữ lại hơi ấm của cơ thể khiến Gia Gia khó chịu lắc lư cái cổ. Ngoài bàn tay của mẹ, chỉ có nắm đầm lưu lại trên mặt mới giúp cậu bé cảm nhận được nhiệt độ cơ thể từ người khác. Trước mặt người nam nhân cao lớn khôi ngô, Gia Gia theo bản năng chỉ muốn phản kháng lại. ư? Nó chắc không có phúc đó đâu!

“Nói cảm ơn anh đi, nói đi!” Thím Hứa chưa từng nghĩ Gia Vĩ lại đối xử tốt như vậy với Gia Gia, vừa vui mừng vừa thấy bất ngờ, mau mau thúc Gia Gia. Lạnh lùng đứng đó, hiểu được sự khó xử của mẹ, Gia Gia rầu rĩ nói: “Cảm ơn.” Trong lòng Gia Vĩ lắng lại, cúi chào rồi quay người đi. Đoàn Chính Nghĩa liền đi theo: “Ta tiễn con.”

Lúc xuống lầu, ông còn vui vẻ nói cười. Gia Vĩ biết ông là muốn cho mọi người thấy cha con họ đã hòa giải với nhau, con trai ông rốt cuộc cũng đã quay về! Tâm tư thấy khó chịu chỉ muốn thở hắt ra, Gia Vĩ buồn bực bước đi trước. Đoàn Chính Nghĩa vẫn đưa anh đến chỗ đậu xe, trầm ngâm một lát thấp giọng nói: “Gia Vĩ, ta biết con vẫn còn hận ta, ta cũng biết lỗi với mẹ con. Sai cũng đã sai rồi, ta sống cũng chẳng còn bao lâu nữa, con thỉnh thoảng lại quay về thăm ta, được không?”

Gia Vĩ xót xa nhìn thoáng qua cha mình đầu đang cúi thấp, cảm xúc xáo trộn không rõ, chỉ yên lặng gật đầu.

2. Chương 2

Nhìn bóng dáng cao lớn khuất dần sau cánh cửa, Gia Gia vùng khỏi tay mẹ chạy về phòng mình. Đóng cửa lại, tay kéo chiếc khăn choàng trên cổ vứt vào một góc. Một bộ giả mù sa mưa. Anh tưởng mình là ai, nó là ai chứ? Làm như anh đến là phần thưởng vĩnh viễn cho mẹ con nó.

Dáng vẻ sợ sệt của mẹ khiến Gia Gia không chịu đựng nổi. Tuy từ nhỏ đã quen với cảnh mẹ khóc tủi trước sự khinh khi của làng xóm, nhưng họ hàng ở quê như vậy vẫn còn tốt hơn nhiều so với chỗ này. Mẹ nó mặc danh kì diệu lại đi lấy một lão đầu, đã vậy đây cũng chẳng được xem như nhà nó.

Gia Gia nhìn xung quanh đều thấy xa lạ, thói quen hàng ngày cũng thay đổi, còn bị lảng giềng chỉ trở xỉ xăm sau lưng khiến nó chẳng dám đi tới đi lui trong xóm. Đoàn Chính Nghĩa kia cứ nhìn không vừa mắt là tìm cớ mắng chửi nó. Thật ra vì mẹ, ông ta mới mang nó về nuôi. Gia Gia ủ dột thở hắt ra, khó chịu thì làm được gì, rốt cuộc cũng phải sống tiếp thôi.

Gia Gia cầm lấy cái ba lô cũ nát chuẩn bị đi học bài. Mỗi ngày đeo trên lưng túi vải bố đã bạc phách này đều bị lũ con nhà giàu mĩa mai gọi là “hạt cơm” nhìn liền muốn ăn. Lấy trong túi ra quyển sách giáo khoa chưa từng xem qua và một cây bút máy mới tinh duy nhất mà mẹ đã lén lấy mười đồng đưa cho Gia Gia mua. Gia Gia cẩn cẩn môi, mở sách bài tập ra.

Sách bài tập đỏ oạch từ trên xuống dưới, nhìn là biết thầy rất tức giận. Giờ toán hôm nay thầy không những kiểm tra bài tập mà còn khảo bài. Cả lớp chỉ có một bài điểm xấu làm cho mấy đứa kia cười ồ lên chế nhạo. “Trò nhìn lại bài mình xem. Trò là từ nông thôn lên, cơ sở vật chất thua kém, nhưng không phải là lí do học hành chênh lệch như vậy, trò rồi cũng chỉ thành gánh nặng cho người khác thôi!” Thầy giáo khắt khe nói, từng chút từng chút như búa đóng vào tim, Gia Gia ngồi thẳng đơ, mặt mày trắng bệch.

Gánh nặng, chính nó từ nhỏ đã là gánh nặng! Đứa bạn gái ngồi chung bàn mặt mày đỏ bừng, khăng khăng đòi thầy cho chuyển chỗ, cái nhìn khinh bỉ như xuyên thấu tâm can nó. Lại thêm thằng con trai béo núc ngồi đằng sau đang cười nhạo, Gia Gia nắm chặt tay đến trắng bệch, vung một cú. Đứa bạn bị đánh chảy máu mũi, còn Gia Gia bị gọi lên phòng ban giám hiệu mắng cho một trận.

Cửa mở ra, thím Hứa từ từ tiến lại. Tay cầm chai thuốc, ngồi bên cạnh ân cần lau rửa vết thương trên mặt đứa con mình. Mẹ nó chưa bao giờ hỏi nó vì sao lại bị như vậy, vì không hỏi cũng biết. Hồi còn ở quê, cứ mỗi lần về thăm đều thấy thằng bé đã như thế rồi. Bà thở dài: “Gia Gia con cố gắng chịu đựng, tới chừng con lớn lên thì tốt hơn.”

Ngày nào cũng thế, Gia Vĩ phần lớn đều túc trực ở công ty. Doanh nghiệp ngày càng phát triển không ngừng khiến cho ai ai cũng ghen tị. Dù có một nhóc cỡ nào anh cũng không thể quên đi những chuyện buồn phiền trong lòng, cũng chưa bao giờ tùy tiện để lộ ra mặt. Ngoài lớp vỏ bọc hoàn hảo ra, không ai thấy được nỗi khổ của anh. Thỉnh thoảng anh cũng gọi điện hoặc ghé thăm nhà, nhưng cũng ra về sớm.

Bầu không khí nơi đó làm Gia Vĩ không muốn nán lại lâu. Gia Gia lúc nào cũng trốn trong góc phòng, lâu lâu lại liếc mắt nhìn, lăm lăm lì lì không hiểu nổi. Gia Vĩ riết rồi cũng ít tới lui.

Chiếc xe đen bóng chạy nhanh về phía thủ đô dưới ánh chiều tà, Gia Vĩ ngồi ghế sau chăm chú đọc nội dung bản hợp đồng khi này. Bỗng nhiên xe thắng gấp một cái, tài xế Tiểu Trương ló đầu ra ngoài cửa xe hét lớn: “Muốn chết hả! Lừa ngay giữa đường lớn mà đánh nhau, giỏi ghê ta!” Gia Vĩ nhìn ra, thấy bên đường vài đứa học sinh trung học đang đánh lộn, vừa đá vừa chửi: “Cho mày chết! Nhà quê mà dám làm càn!” Thằng bé kia bị đánh té xuống đất vẫn còn liều mạng đánh lại.

Gia Vĩ bảo Tiểu Trương đậu xe lại, mấy thằng nhóc này thật quá đáng. Bước xuống xe, Gia Vĩ đi tới đám đánh nhau, quát một tiếng: “Mấy đứa này thôi ngay!” Bọn nhóc hết hồn, quay lại thấy người thanh niên cao lớn uy nghiêm đang nhìn xuống. Gia Vĩ đột nhiên phát hiện, thằng bé nằm dưới đất rất quen, Gia Gia!

Một tay kéo thằng nhóc bụi con vẫn đang say máu ném ra khỏi người Gia Gia, Gia Vĩ mặt giận dữ: “Tại sao khi dễ nó?” Gia Vĩ định kéo Gia Gia đứng dậy, nhưng chưa tới phiên anh, Gia Gia trên người không còn áp lực, tựa như con mèo hoang, lập tức nhảy phốc lên lao thẳng tới một tên nhóc.

Hai đứa ngã xuống đất, không kịp rên lên một tiếng, Gia Gia nắm tay đánh tới tấp, khiến thằng nhóc đau quá thét lên như lợn bị cắt tiết. Mấy đứa còn lại khiếp sợ Gia Vĩ, đứng yên không dám nhúc nhích. Gia Vĩ lên cười khở, tay ngăn Gia Gia lại. Thằng nhóc vừa bị đánh đứng lên tức tối khóc chửi: “Thằng nhà quê! Biến về quê mày đi!”

Gia Vĩ cả người chấn động. Nhất thời hiểu được hoàn cảnh của hài tử trước mặt anh. Cũng hiểu ra vết thương liên tục xuất hiện trên người Gia Gia là ở đâu mà có. Cầm chặt tay Gia Gia đang kịch liệt vùng vẫy, Gia Vĩ nghiêm khắc hướng về mấy đứa nhóc nói: “Mấy đứa nhớ kỹ, đây là Hứa Gia. Ta là ca ca nó, ta không cho phép nó bị khi dễ. Nếu còn để ta biết chuyện ngày hôm nay lặp lại, đừng trách ta không báo trước!”

Mấy đứa nhóc bỏ đi, Gia Gia cố sức giẫy tay khỏi Gia Vĩ. Nhặt cuốn sách nằm dưới đất, xoay người đi. Gia Vĩ vội kéo nó lại: “Gia Gia!” Gia Gia lạnh lùng đứng im, không quay đầu lại cũng không lên tiếng. Gia Vĩ cũng không biết nói gì với thằng bé. Suy nghĩ một hồi, nhẹ nhàng nói: “Anh đưa em về nhà!” Gia Gia lắc mạnh đầu, hất tay Gia Vĩ ra vùng chạy thật xa. Gia Vĩ không kèm được tiếng thở dài.

Trở vào xe, Tiểu Trương nhanh mồm hỏi: “Hài tử đó là ai vậy?” Gia Vĩ cười khở, đúng vậy, nó là ai chứ? Đôi mắt lạnh băng đó còn không thèm nhìn lấy anh một cái. “Đi thôi!”

Quay đầu nhìn thấy chiếc xe đã đi khuất, bước chân Gia Gia chậm lại. Đồng phục mới mua, nó vẫn còn nhớ cảnh mẹ nó xin tiền thế nào. Bây giờ lại bị rách, lão kia chắc chắn sẽ chửi cho một chập, mẹ nó lại phải

khổ. Cái gia đình này thật đáng ghét! Trường học đáng ghét! Tất tần tật đều đáng ghét! Gia Gia hung hăng đá văng cục đá ngay mũi chân nó. Cách nhà còn không xa, Gia Gia cố ý rẽ vào con hẻm bên cạnh.

Đi chậm chậm dưới những tán cây, từ nơi này bọc quanh một vòng lớn mới về tới nhà. Bên đường, cây ngô đồng đứng lặng yên, những chiếc lá vàng đầu thu rụng dưới đất tạo nên tiếng sần sật qua những bước chân. Gia Gia cố tình giẫm lên, âm thanh giòn giòn nhỏ nhỏ nghe thật êm tai.

Bỗng nhiên, một làn giai điệu thanh thoát từ đâu truyền đến. Hòa trong đó còn có tiếng người hô to vỗ tay theo tiết tấu, tiếng bước chân trên nền đất nhịp nhàng vọng ra. Gia Gia hiểu kỳ vọng vàng chạy đến. Ngay dãy hàng rào cao đến nửa thân người, qua lớp cửa kiếng trong suốt có thể nhìn thấy một cặp nam nữ thiếu niên đang tập balê.

Nữ hài mặc chiếc váy xòe màu trắng đang nhảy múa trên đầu ngón chân, đôi giày múa hồng hồng xinh xắn như thoát ẩn thoát hiện. Nam hài còn lại vóc người cao ráo thanh tú trong bộ trang phục màu đen ôm sát cơ thể, nhẹ nhàng xoay tròn, đôi cánh tay thon dài vẽ ra một vòng cung duyên dáng.

Đây hết như thế giới trong mơ, đẹp đến mức khiến Gia Gia tròn mắt ngơ ngẩn. Tiếng đàn du dương hòa với những động tác múa thật uyển chuyển Gia Gia chưa từng gặp qua làm nó hoàn toàn bị thu hút. Gia Gia kiễng chân lên để quan sát rõ hơn. Ngây người ngắm nhìn, lẳng lặng lắng nghe. Bất chợt khung cảnh đẹp như mơ ấy đột nhiên tan biến trong nháy mắt.

Từ trong phòng tập, một loạt các học viên túa ra nói cười ríu rít như những chú chim non, rẽ về những hướng khác nhau.

Trời đã tối, Gia Gia luyến tiếc đi về nhà.

Vừa gõ nhẹ vài tiếng cửa đã mở ra. Thím Hứa khuôn mặt lo lắng xuất hiện trước mắt, ôm trụ Gia Gia lại, hỏi: “Con đi đâu, con cái kiểu gì, thật lo muốn chết!” Gia Gia còn chưa kịp nói, trong phòng đã vọng ra tiếng của Đoàn Chính Nghĩa: “Nó về phải không? Còn về đây làm gì? Cút đi! Không phải mày không muốn về nhà sao? Đi đi rồi chết ngoài đường luôn đi!” Gia Gia cắn mạnh môi, mặt trắng bệch. Thím Hứa ôm chặt vai Gia Gia, không dám cãi lại, lén gạt nước mắt rồi đẩy Gia Gia về phòng.

Đoàn Chính Nghĩa dừng dừng đi tới, tay chỉ vào mặt Gia Gia: “Mày nhìn coi mày ra cái thể thống gì! Cả ngày chỉ biết đánh nhau. Mày mà có tiền đồ gì chắc chuột cũng có thể lên trời!” Gia Gia ngẩng đầu nhìn chòng chọc vào Đoàn Chính Nghĩa, ánh mắt lạnh băng. Thím Hứa vội ngăn con mình: “Mau gọi cho Gia Vĩ đi! Đừng làm cậu ấy lo lắng!”

Đoàn Chính Nghĩa hừ lạnh một tiếng, xoay người vào phòng khách.

Gia Gia nhìn mẹ, hiểu ra lời nói vừa rồi. Thím hỏi nhỏ: “Con rốt cuộc đi đâu mà trễ vậy?...Gia Vĩ, cậu ấy có tới, hỏi con đâu. Mẹ nói còn chưa về liền sốt ruột xoay người chạy ra ngoài kiểm. Con bình thường đi học xong là về nhà, hôm nay làm sao vậy? Lại gây chuyện gì nữa? Gia Gia, đừng trách cha con tức giận, con... phải biết thân biết phận một chút.”

“Ông ta không phải cha con!” Lạnh lùng giẫy khởi tay mẹ, Gia Gia xoay người vào nhà. Hung hăng đập cửa, đứng ngay giữa phòng, Gia Gia nắm chặt tay khiến móng tay đâm sâu vào thịt. Anh ta tìm mình làm gì? Thấy nó còn chưa đủ xui xẻo sao? Vờ vịt quan tâm, làm như mình không biết! Tức giận bước đến chiếc khăn choàng vứt ngay góc phòng đập cho mấy cái, Gia Gia thở hồng hộc ngồi trước bàn. Bụng réo ùng ục liên hồi, còn chưa bỏ gì vào bụng hết! Gia Gia ôm cái dạ dày xẹp lép nằm xoài xuống bàn.

3. Chương 3

Đứng lại nhìn Gia Gia quay người đi, trái tim mơ hồ bất an. Nhấn nài cho đến khi bầu trời tối đen lại nhìn không nổi nữa, Gia Vĩ cố ý lái xe về nhà xem một chút, lại biết cái hài tử đáng lẽ về từ sớm thật chẳng có mặt ở nhà, nghe vậy Gia Vĩ lại nghĩ đến nó gặp cái gì đó không tốt.

Trước mắt hiện lên hình ảnh tiểu tử kia bị người ta đánh, cả người chỉ toàn là máu. Gia Vĩ da đầu tê dại, lái xe khắp nơi đi tìm còn kém tý nữa là đã báo cảnh sát. Nhận được điện thoại, Gia Gia về nhà rồi, mà nó

cũng không việc gì, tảng đá treo trái tim Gia Vĩ mới dần thả lỏng. Lo lắng kia là từ đâu, Gia Vĩ cười khổ một chút.

Làm sao vậy, lý do vì sao đây? Từ lần đầu gặp nó, cặp mắt kia khi nhìn anh không có một chút độ ẩm, anh biết anh đã động lòng thương cảm, không lẽ tình thương của anh dư thừa đến thế sao?

Lúc thấy nó bị khi dễ trong lòng liền nổi giận. Nhìn đôi mắt lạnh lùng lúc nào cũng đề phòng, rồi vết máu nơi khóe miệng trên khuôn mặt gầy gò đáng thương. Được rồi, giờ biết nó đã về nhà, cũng không còn việc gì cho anh. Cảm giác cay đắng lại trào ra.

Vì sao lại phải lo lắng? Thăng bé là con của người đàn bà kia, không hề có quan hệ nào với anh cơ chứ. Nếu có cũng chỉ nên là là khinh khi cùng chán ghét. Gia Vĩ khởi động xe, hay là về qua nhà một tý, hải tử kia trở về thế nào cũng bị cha anh không cho yên thân, mà cũng không biết muộn thế này nó đã ăn chưa?

Vừa đi tới cửa nhà, đột nhiên một bóng người từ trong lao ra tông thẳng vào Gia Vĩ. Anh cả kinh, vô thức ôm chặt lấy người kia. “Gia Gia!” Từ nhà vọng ra tiếng gọi hốt hoảng của thím Hứa. Hải tử trong lòng ra sức giãy dụa hồng thoát khỏi cánh tay anh. Gia Vĩ giữ chặt lấy người nó khẽ hỏi: “Gia Gia, làm sao vậy?”

“Buông ra! Buông ta ra ngay!” Tiếng la hét giận dữ như muốn xé toạt luôn cổ họng vừa tuyệt vọng cùng cực đi cùng tiếng nức nở đầy ủy khuất. Thím Hứa cũng khóc chạy đến kéo Gia Gia lại cùng lúc mọi người trong xóm bắt đầu tò mò dòm ngó.

Mặc kệ hai tay bị Gia Gia cào xước, Gia Vĩ vẫn cố ôm chặt lấy nó: “Rất cuộc chuyện gì? Tại sao lại như vậy?” Thím Hứa khóc nói không nên lời, tiếng Đoàn Chính Nghĩa từ trong phòng hét vọng ra: “Để nó đi! Cho nó ăn học mà học không ra gì lại chẳng biết nghe lời! Ta nghĩ kỹ rồi, cái thứ đã điếu (mọi người hiểu chứ) có nuôi cũng uống công!”

Gia Gia bất ngờ vùng khỏi tay Gia Vĩ lao xuống cầu thang. Lửa giận trong lòng anh bùng lên nhưng phải nén lại nếu không muốn mấy người hàng xóm lăm le điều có thêm chuyện chỉ trở. Xoay mặt về căn phòng mờ trong ánh đèn, anh nói: “Nếu nghĩ nó gánh nặng thì ngay lúc đầu đầu cần mang nó về che mắt thiên hạ. Nó là kẻ tử của cha, còn ở tuổi vị thành niên, nó mà có xảy ra chuyện gì thì cha cũng phải gánh một phần trách nhiệm!”

Gia Vĩ tìm được Gia Gia ngay dưới gầm cầu thang. Gia Gia phản kháng lại, tay đánh chân đá, giọng uất nghẹn pha lẫn tuyệt vọng hét lớn: “Không cần quan tâm! Buông ra!” Gia Vĩ im lặng, để mặc thăng bé giãy giụa.

Chậm rãi Gia Gia không khí lực, trượt xuống ngồi bệt trên đất mà khóc, nó không muốn nhưng là không tìm được những giọt nước mắt cay đắng cứ đua nhau mà tuôn trào đi ra. Giữa đêm khuya tịch mịch dưới ngọn đèn đường lẻ loi hắt ra thứ ánh sáng vàng vọt cũ kỹ nhìn càng thêm phần thê lương. Anh thở dài, ngồi xuống cạnh nó.

Gia Gia gầy quá, co ro lại một cục như vậy anh chỉ cần hai cánh tay là có thể ôm trọn. Hai cổ tay mảnh khảnh khiến người khác không dám xiết chặt, mái tóc nâu bù xù dính bết vào khuôn mặt đầm nước mắt.

Gia Vĩ xót xa. Một đứa trẻ dù có ngang bướng cỡ cũng cũng chỉ là che dấu đi những tổn thương, rồi một khi không biết nương tựa vào đâu. Anh cởi áo ngoài, khoác lên người Gia Gia, nói nhỏ: “Đứng lên, chúng ta đi.” Gia Gia nghẹn ngào, nghi hoặc nhìn anh. Rất cuộc cũng bị đẩy mạnh vào trong xe.

Gia Gia có điểm bất an, buồn bực hỏi: “Anh đưa tôi đi đâu?” Gia Vĩ khởi động xe: “Về nhà anh, trước cứ ở lại một đêm, có chuyện gì ngày mai tính, được không?” Bị ánh mắt hỏi nhưng đã định nhìn, Gia Gia bất giác rụt người lại. Về nhà anh? Tại sao muốn nó về nhà anh, không thấy phiền phức sao? Không phải anh với nó cũng chẳng vừa mắt sao?

Nhìn Gia Gia như tiểu dã miêu (mèo hoang) bị bắt nạt, đôi đồng tử lộ ra tia cảnh giác. Gia Vĩ ôn nhu sờ đầu nó: “Nhà chỉ có mình anh, với lại rất ấm áp.”

Cầm tay nó dẫn trước cửa nhà mình, Gia Vĩ mở cửa ra. Dưới ánh đèn nhu hòa đang phát sáng, Gia Gia ngạc nhiên nhìn khắp căn phòng được trang trí rất tinh tế. Trong lúc đó Gia Vĩ đi trước mở hết đèn trong phòng cho nó nhìn ngắm, rồi tiến vào nhà tắm xả đầy một bồn nước ấm.

Trong nhà chỉ có mỗi áo quần cỡ của anh, mà quần áo của Gia Gia nhất định cần phải đem giặt. Gia Vĩ lục lọi một hồi mới tìm ra một bộ tương đối nhỏ đưa đến tay cho Gia Gia: “Đi tắm cho hảo sạch, như vậy mới tốt. Có cần anh giúp gì không?”

Gia Gia cầm lấy áo quần, gặt đầu xong liền vội vàng lặc đầu. Gia Vĩ cười, đẩy nó vào phòng tắm: “Trước tiên cần gội đầu, xong hãy tắm. Nhớ đem đồ dơ bỏ vào giỏ phía trong, lát anh đem giặt.” Gia Gia mở mồm gặt đầu. Gia Vĩ đem cửa đóng lại. Gia Gia cứ ở chỗ xa lạ lúc nào cũng căng thẳng, hồi lâu mới thả lỏng một chút.

Đưa mắt nhìn quanh, phòng tắm thật rộng rãi, nội thất trang trí đẹp y như trong cung điện, trên tường còn khắc hình lọ hoa vảy quanh. Ánh đèn trên trần nhu hòa tỏa ra sưởi ấm cơ thể nó. Gia Gia cẩn thận đem đồ sạch treo lên móc áo, cẩn cẩn môi, chậm rãi cởi bỏ quần áo trên người.

Ngâm mình trong nước nóng thật thoải mái không gì bằng, được làn nước ấm áp len lỏi vào từng lỗ chân lông vuốt ve xoa dịu, Gia Gia tận tình mà hưởng thụ bồn nước ấm. Lúc ở nhà kia nó chẳng bao giờ được tắm trong bồn lớn như vậy, chỉ toàn lấy nước dội lên người rồi lau đi thôi. Y như hồi nhỏ cứ mỗi mùa hè lại chạy đi tắm sông, cảm giác dễ chịu thư sướng thiệt muốn buồn ngủ.

Ngâm mình thật thoải mái, nó bắt đầu nghiên cứu tỉ mỉ cái phòng tắm này, hai cái kệ bên cạnh bồn tắm chất đủ loại chai lọ. Nhiều vậy hả? xài sao cho hết? Cái nào là để gội đầu đây? Nó trở mình nhoài người lên xem nhưng toàn tiếng Anh, một chữ đọc cũng không ra. Gia Gia lẩm bẩm hai tiếng: “Đồ lảm tiền!”

Thấy cái chai nào hình dáng tinh xảo, Gia Gia từng cái từng cái mở ra, ngửi ngửi nhìn nhìn, cầm một lúc lại luyến tiếc buông. Một cái chai khác nhỏ hơn màu xanh biếc bằng thủy tinh đục, cao cao tinh tế giống như mấy cái chai bắt quỷ trong truyện cổ tích. Nó hiếu kỳ ấn cái vòi xuống liền bị một đám bọt biển phun vào mặt. “Á!”

Gia Vĩ đứng trong phòng khách, cảm thấy khó xử. Từ đó đến giờ không bao giờ nghĩ sẽ có người ngủ lại, trong nhà chỉ có duy nhất một cái giường lớn. Gia Gia cũng không quen tiếp xúc với người lạ, phỏng chừng khó ngủ chung. Anh không còn cách nào khác phải ngủ ngoài sa lon thôi.

Đang tính đi lấy chăn gối chợt nghe tiếng la trong phòng tắm, Gia Vĩ lập tức chạy tới. Đạp cửa rầm một cái, trong phòng Gia Gia đang chột vạt rửa đi đám bọt biển trên mặt. Gia Vĩ cũng nhin cười, đi tới lấy khăn vừa lau mặt cho nó vừa trêu đùa: “Cái này là kem cạo râu, em hả, chờ mười năm nữa đi!” Gia Gia giật lấy cái khăn lông trong tay anh, chà mạnh lên hai con mắt cay xè.

Thằng bé trước mặt anh tuy cố giữ dáng vẻ bình tĩnh nhưng đôi mắt đỏ oạch cũng dư sức tố giác sự hoảng loạn trong lòng nó. Ở chỗ xa lạ với một người chẳng thân thiết gì, hài tử lại vừa trải qua chuyện không vui trong gia đình làm sao không dễ hoảng sợ cho được?

Lòng xót xa, Gia Vĩ kiềm không được đưa tay muốn xoa đầu nó. Y như rằng, Gia Gia lùi về phía sau ngay tức thì, ánh mắt trong suốt lóe lên tia cảnh giác. Gia Vĩ xấu hổ cười cười: “Em tắm đi, anh vào trải giường.” Nhìn thân người cao to quay ra cửa, Gia Gia đứng ngẩn mặt ra.

Gia Vĩ chuẩn bị giường xong, Gia Gia mới chậm rãi bước ra khỏi phòng tắm. Nó mặc cái áo ngủ rộng thùng thình làm cả người phồng lên không ít, hai tay nắm lấy hai bên ống quần kéo lên, thằng bé cẩn cẩn dục dục từng bước từng bước sợ giẫm lên quần.

Gia Gia ngượng ngùng đứng ở phòng khách, không biết đi đâu, mắt nhìn Gia Vĩ, mím chặt đôi môi nhỏ. Anh kéo thằng bé ngồi trên giường rồi lấy từ trong hộp sơ cứu chai thuốc khử trùng và cây tăm bông, ôn nhu rửa từng vết thương.

Gia Gia ngồi trên giường, gắt gao cúi đầu im lặng. Mái tóc ướt sũng buông xuống che khuất tầm mắt, hàng lông mi thật dài rung rung bất an. Cái trán và hai má trắng xước, vài chỗ vẫn còn rướm rướm tơ máu.

Gia Vĩ nhẹ nhàng nâng lên khuôn mặt, bị ngón tay ấm áp chạm phải khiến Gia Gia run lên, vốn không quen đụng chạm trong tiềm thức vô ý né tránh. “Đau không?” Gia Vĩ khẩn trương nhìn Gia Gia, chấm cây bông vào thuốc đoạn nói: “Chịu đựng một chút, vết thương không xử lí dễ bị nhiễm trùng lắm.”

Gia Gia ngẩng đầu, liếc mắt nhìn anh. Đôi mắt luôn luôn bị che mắt bởi mái tóc và khuất sau làn mi rậm, giờ đây ngược lên nhìn, anh như thấy được trong đó hàng ngàn vì sao của dãy ngân hà đang lấp lánh giữa

bầu trời đêm.

Cây bông vẫn nhẹ nhàng lau từng vết thương, một người cúi mặt không nói lời nào, một người cẩn thận súc thuốc. Dán băng cá nhân xong, Gia Vĩ đưa cho thằng bé cái mền, nói khẽ: “Ngủ đi em, ngủ ngon!” Thấy Gia Gia nhắm mắt rồi, anh liền tắt ngọn đèn nơi đầu giường.

Gia Vĩ mông lung cảm thấy có ai đó ở trước mặt mình, anh cả kinh, giật mình tỉnh giấc. Gia Gia ngồi bên cạnh, im lặng chờ anh tỉnh lại. Gia Vĩ vội vàng dựng người dậy: “Gia Gia, làm sao vậy? Không dễ chịu chỗ nào sao?”

Trong bóng tối lơ mơ, đôi mắt Gia Gia ánh lên những tia quang mang lấp lánh, hai bàn tay khấn trương nắm chặt lại thành một khối. Gia Vĩ nghi hoặc nhìn nó: “Gia Gia...”

“Em sẽ làm việc, giặt quần áo nấu cơm gì em cũng làm. Em hứa sẽ không quấy rầy anh, em... em lớn lên sẽ báo đáp anh. Anh nuôi em đi!” Nói xong một hơi, Gia Gia cắn chặt môi nhìn gương mặt kinh ngạc của Gia Vĩ, chờ đợi câu trả lời của anh.

Gia Vĩ sửng sốt cả hồi, nhất thời không biết nói gì. Nuôi? Làm sao đây? Cũng không phải nuôi thú cưng. Lại là con của người đàn bà đã từng làm đổ vỡ gia đình anh. Dù là chuyện trong quá khứ nhưng cơ bản anh không hề có quan hệ gì với đứa nhỏ này. Nói nuôi liền nuôi được sao?

“Tôi sẽ nghe lời... Sẽ không làm phiền anh đâu... ăn cũng ít lắm.” Gia Gia chăm chăm cúi mặt xuống đất, tay càng nắm chặt hơn.

Gia Vĩ đầu tiên là kinh ngạc, tiếp đó là một trận chua xót. Vươn tay ôm chầm Gia Gia, nhẹ nhàng thở dài một hơi. Gia Gia chần chờ một chút, thử thăm dò đem đầu gối lên trên đùi anh. Rất ấm áp.

4. Chương 4

Sáng sớm hôm sau, Gia Vĩ đưa đến trường đi học. Dù đã đến nơi, xuống xe nhưng nó vẫn đứng đó, chần chừ như không muốn vào... Nhìn thấy nổi bất an của Gia Gia, Gia Vĩ nhẹ nhàng nắm tay, nhìn vào mắt nó mà nói: “Mấy giờ em tan học? Nói với anh để chiều anh đến đón em.”

Gia Gia cúi đầu lí nhí đáp: “Khoảng 4 giờ” rồi vội xoay người chạy nhanh vào trường.

Người đó đã đồng ý! Anh ta chấp nhận nuôi mình! Không cần lo sợ phải quay về ngôi nhà kia! Không cần lo sợ phải nhìn thấy lão gia tử kia! Thật hảo! Thật quá hảo đi!!! Khoé miệng nó thấp thoáng nụ cười...

Nhìn cái dáng nhỏ bé mảnh khảnh đang chạy vội vào trường, Gia Vĩ bất chợt thở dài không thành tiếng. Cha anh chắc hẳn đã gây cho Gia Gia không ít tổn thương, khiến nó không thể tiếp tục ở lại.

Giờ đây Gia Gia đã không còn nơi nào nương tựa, buộc phải xin ạnh dưỡng nó, nếu anh không cự mang mà đem nó trở về nhà thì thể nào nó cũng lại bỏ nhà mà đi. Mà có khi trái tim bị tổn thương kia sẽ trở nên đầy thù hận và oán trách, anh không làm được, bởi vì anh...

Nhưng làm sao anh có thể nuôi Gia Gia ? Trước giờ anh chỉ quen sống một mình, nay lại thêm một tiểu hài tử 14 tuổi, sẽ có rắc rối gì hay không?

Cái nhà trống trải vốn chỉ dùng cho một người, nay lại thêm hài tử, biết phải mua sắm sửa chữa thể nào đây? Tâm tư Gia Vĩ đầy những phiền não, bất an a.

Cả ngày Gia Gia đều lo lắng không yên, không cách nào làm được việc gì. Anh ta có đến hay không? Anh ta đã đồng ý rồi có hối hận không? Có khi nào anh ta chỉ giả bộ đồng ý rồi lại đem nó trở về ngôi nhà đó? Anh ta vốn có liên quan gì đến nó, đâu cần nuôi dưỡng, rước thêm gánh nặng này để làm gì?....

Chuông trường vừa reo, Gia Gia vội theo dòng người chạy ra cổng. Càng gần ra khỏi trường, bước chân nó càng chậm lại, thấp thỏm không yên

“Anh ta có đến không?” “ Nếu anh ta đến trễ thì phải làm sao? Có nên đứng đợi anh ta một lúc không?”....

Bạn học từng tốp từng tốp cười cười nói nói, có người va vào Gia Gia nhưng nó chẳng để tâm, nó còn mãi chìm đắm trong suy nghĩ riêng của mình.

Bỗng nhiên mọi thứ như bừng sáng khi Gia Gia thấy anh! Chính anh! Nổi bật trên tất cả, thu hút không ít ánh nhìn- con người đó lại đang rất ôn nhu mỉm cười với nó “Gia Gia”.

Trước ánh mắt ngưỡng mộ của những người xung quanh, Gia Gia được anh ôm choàng lấy, bế vào chiếc xe BMW đắt tiền sang trọng. Gia Gia vui sướng, mắt lấp lánh niềm vui.

Phát hiện thấy chiếc xe chạy hướng về nhà, nó nhìn anh đầy nghi hoặc... Hiểu được cái nhìn đó, anh nhẹ nhàng nói “Có muốn làm gì thì chúng ta cũng phải về đó trước đã, đầu tiên phải lấy quần áo đồ dùng của em. Sau đó cũng phải nói với mẹ em để bà đừng lo lắng nữa”.

Nó nhìn anh chăm chú rồi quay mặt về phía cửa xe, chìm trong suy nghĩ miên man của mình. Tại sao phải như vậy chứ? anh ta không đồng ý thì cứ nói, cần gì phải rào đón như thế? Nghĩ rằng vài ba lời nói ngọt ngào thì có thể gạt được anh sao? Hay là sợ nó bỏ trốn?.....

Nhìn qua người ngồi bên cạnh đang trầm tư suy nghĩ, đôi môi nhỏ nhắn cắn chặt mà Gia Vĩ thấy lòng đau xót phi thường khó chịu.

Ngoài đường vẫn thấy được từng nhóm học sinh vừa đi vừa nói cười thật vui vẻ, vô tư, Gia Gia, chừng nào nó mới có thể cười tươi như vậy? Anh có thể làm được điều đó không?

Vừa bước vào cổng, Gia Gia đã bị mẹ ôm chầm lấy, nước mắt rơm rớm muốn khóc... Gia Vĩ thấy thế bèn vội vỗ nhẹ vào lưng nó mà nói “ Gia Gia, về phòng thu dọn quần áo đồ dùng nhanh nhanh đi”.

Nghe câu đó nó bỗng ngược nhìn thẳng vào anh, đôi mắt mở to ngỡ ngàng như cố gắng đọc được suy nghĩ của anh khi nói...

Gia Vĩ cười khê “ Sao thế? Em không muốn dọn đi ư? Đổi ý rồi sao?” Gia Gia nghe tới đó vội vội vàng vàng chạy về phía phòng mình, Thím Hứa vẫn còn nắm tay nó, bị kéo chạy theo, lòng biết bao lo lắng.

Bà không nghe lầm đấy chứ? Có phải Gia Vĩ vừa nói sẽ đem Gia Gia đi không? Có phải không???

Gia Gia cố gắng thu dọn cho thật nhanh, vốn dĩ nó cũng không có gì nhiều cả. Nhìn xung quanh thì phát hiện ra chiếc khăn choàng cổ nơi góc phòng.

Đó là món quà đầu tiên Gia Vĩ tặng nó, rất đẹp, rất đẹp...Chậm rãi bước về hướng đó, nhặt chiếc khăn lên choàng vào cổ, Gia Gia hít một hơi thật sâu....

Rời khỏi nơi đây nó sẽ sống với người kia như thế nào đây? Có như những gì nó nghĩ không? Kệ đi, không cần nghĩ ngợi nhiều! Có thể nó sẽ nhớ mẹ nhưng nó vẫn phải đi, nó không thể tiếp tục sống nơi này được nữa....

Cẩn thận tháo chiếc khăn xuống, cất vào trong túi xách, bắt đầu từ hôm nay nó sẽ sống một cuộc sống khác, một bắt đầu mới.

Gia Vĩ bước vào phòng cha, Đoàn Chính Nghĩa đang nằm trên giường thấy anh bèn đưa tay ra dấu cho anh lại ngồi gần, mặt nhọc nói “ Gia Vĩ, hôm qua là do cha nóng giận quá lại làm phiền đến con. Dù gì thì dù nhưng con sống một mình đã khó khăn rồi, sao có thể nuôi thêm nó được chứ? Cha đã hứa với mẹ nó sẽ nuôi nó khôn lớn thì ta sẽ không thất hứa. Hôm qua bà ấy cũng đã thấy, cha không hề mắng chửi gì nó cả, con không cần phải dẫn nó đi đâu, cứ để nó ở đây đi.”

Cả Thím Hứa đang đứng bên cạnh cũng liên tục gật đầu đồng ý. Gia Vĩ vừa mở miệng chưa kịp nói đã thấy Gia Gia đứng ngay cửa..

Anh đến bên nó, nhỏ giọng “ Gia Gia ”.. vẫn không có tiếng trả lời... “ Gia Gia ”.... Gia Gia ngẩng mặt lên nhìn anh, ánh mắt đau đớn như muốn nói “ Anh gạt nó! Anh không giữ lời!” làm Gia Vĩ nghẹn lời, tựa như không thở được.

Anh ôm chặt Gia Gia trong vòng tay, kiên quyết nói “ Gia Gia đã quyết định cùng sống với con thì cứ như vậy đi, khi nào muốn trở về thì tùy em ấy.”

Ngồi trên xe nhưng Gia Gia kiên quyết cúi đầu, tay ôm chặt túi xách, không nói lời nào với Gia Vĩ. Gia Vĩ trước tình cảnh này chỉ biết thở dài than khổ trong lòng, biết phải sống chung với tên nhóc ranh ngang ngạnh như thế nào đây???

Anh nhìn vào mặt nó, mỉm cười lên tiếng “ Gia Gia, chúng ta về nhà nhé”. Gia Gia nghiêng đầu nhìn vào mắt anh, im lặng gật đầu thay cho câu trả lời.

.....

Ngày cuối tuần ít việc nên Gia Vĩ yên tâm giao việc điều hành công ty lại cho trợ lý còn mình rồi thành thoi dẫn Gia Gia đi mua sắm vật dụng. Việc đầu tiên anh cần làm chính là dẫn nó đi cắt tóc!

Nhìn Gia Gia nhỏ bé lọt thỏm trong khăn choàng quanh cổ, từng sợi tóc nâu rơi xuống, lả tả... lả tả... trong anh bỗng dâng lên một loại cảm xúc mới lạ khó tả....

Thật bất ngờ! Khuôn mặt trẻ con tuy hơi gầy gò nhưng vô cùng thanh tú trước giờ bị che khuất bởi mái tóc rối bời nay lại lộ ra khiến ai cũng phải kinh ngạc.

Ngay cả anh thợ cắt tóc cũng bị ngạc nhiên đến nỗi chẳng nói được lời nào, chỉ biết lắc lắc cái đầu! Sau đó là đến các trung tâm thương mại để mua sắm.

Gia Vĩ thật sự ngạc nhiên khi phát hiện ra anh có một ham muốn được mua quần áo, sắm sửa cho Gia Gia đến mãnh liệt. Cái cảm giác khi được nhìn ngắm Gia Gia đỏ mặt, xoay tới xoay lui trong bộ đồ mới cứ như một loại thuốc nghiện khiến anh thấy hưng phấn cả người...

Anh mãi mê mua sắm, mãi mê ngắm nhìn cho đến khi Gia Gia lên tiếng phản đối “ Chừng này đây đủ rồi! Không cần mua thêm nữa” mới thôi.

Gia Gia xót xa nhìn đồng hồ vừa sắm, giá cả khiến nó choáng váng mà lẩm bầm: “Thật là hoang phí! Là do anh tình nguyện đó nha, tôi không có ép uống gì a”

“Gì thế?” Gia Vĩ mơ hồ nghe Gia Gia nói liền quay người lại hỏi, nó vội im bất bước nhanh không đáp trả.

Vài giờ sau đó, Gia Gia như hoàn toàn lột xác, khác hẳn ban đầu. Nó ngẩng mặt tự tin bên cạnh Gia Vĩ khiến ai đi ngang cũng hiếu kỳ quay lại ... ngay cả các thiếu nữ xinh đẹp thấy anh cũng thì thầm với nhau “ Hài tử kia còn nhỏ mà đã xinh trai ghê nha!”

Gia Gia lưu luyến nhìn vào cái bóng phản ra từ tấm gương lớn trên tường “ Đây chính là nó sao? Cái con người xinh đẹp khiến ai cũng phải ngẩn người này là nó sao?” tuy không nói thành lời nhưng niềm vui lộ rõ trong ánh mắt lấp lánh.

Gia Vĩ mỉm cười, dịu dàng nắm lấy tay nó. Cuộc sống bon chen chốn thị thành vốn là như thế. Con người chỉ nhận xét, đánh giá nhau qua vẻ bề ngoài, tiền bạc của cải mà thôi.

Không cần biết anh là ai, chỉ cần khoác vào người bộ quần áo sang trọng đắt tiền là sẽ được người khác ngưỡng mộ, trầm trồ khen ngợi, cả con nít cũng không là ngoại lệ!

Bàn tay Gia Gia rất nhỏ, ngón tay thon dài trắng nõn lọt thỏm trong bàn tay to lớn, ấm áp của Gia Vĩ khiến anh không dám mạnh tay như sợ thêm chút lực thôi đã là gây tổn thương cho nó.

Gia Vĩ thực lòng không hiểu đôi tay nhỏ bé này lấy đâu ra sức mạnh để đánh lại những kẻ từng khinh khi chủ nhân nó?

Hài tử nhà người ta vô tư cười đùa như trái non trên cành còn Gia Gia của anh mặt hần về cô độc đến thế lương.....

.....

Đi được vài vòng Gia Gia đã thấy mỗi đến chân run, đầu óc choáng váng. Quả thật là hào nhoáng, sang trọng muôn sắc muôn màu.

Vừa đi về phía xe vừa nắm chặt tay Gia Vĩ, Gia Gia nhủ lòng phải nắm tay anh thật chặt, thật chặt để khỏi phải lạc nhau lần nữa, nó và Gia Vĩ đã lạc nhau hai lần rồi, nó rất sợ lại có lần thứ ba!

Gia Vĩ luôn miệng khuyến khích Gia Gia nói ra cái gì nó thích nhưng thái độ nó vẫn như trước, im lặng đứng nhìn chứ không thêm nói làm anh chẳng biết làm gì, anh chỉ biết cười khổ đoán xem nó thích thứ gì rồi mua mà thôi.

.....

Cả hai dùng bữa tại nhà Gia Vĩ. Tuy nhà bếp anh thật hiện đại với đầy đủ các dụng cụ cho một người đầu bếp chuyên nghiệp nhưng..... thật là vô dụng vì chúng chỉ như những món đồ trang trí chứ biết đến đời nào Gia Vĩ sử dụng đến đâu!

Gia Vĩ sống một mình nên ăn uống rất đơn giản, chỉ là những thức ăn nấu sẵn khi nào cần thì bỏ vào lò viba hâm nóng vài phút là xong.

Trong bữa ăn, anh cho Gia Gia uống một loại rượu trái cây nhẹ, cả hai cùng nhau dùng bữa thật thoải mái và vui vẻ. Gia Gia ngồi một bên cạnh bàn, hai tay cầm lấy cái chén mà thả mình trôi theo suy nghĩ.

Nó thừa biết đối với con người đang ngồi trước mặt mình đây, so với hai tiếng “cảm ơn” thì gọi anh ta là “ca ca ” sẽ có ý nghĩa hơn nhiều.

Nó biết đây chính là người anh bấy lâu mình thầm ao ước có được để thoả sức vui đùa, thoả sức không nềo.... biết thì biết vậy... nhưng.... cũng không thể nào giải thích được bản thân mình lại không thể mở miệng gọi người đó là “ca ca ” được.

Không biết vì suy nghĩ hay vì rượu mà đôi má Gia Gia dần ửng đỏ, đôi mi dài cong vút, đen nhánh khẽ chớp chớp, thật là lay động lòng người!

Gia Vĩ ngậy người nhìn Gia Gia, không tin được Gia Gia ngang bướng hôm trước và bây giờ ngồi đây lại chính là cùng một người!

Gia Gia bây giờ như một bức tranh tuyệt tác, thật non nớt mà cuốn hút lòng người làm ánh mắt anh không sao rời khỏi. Cái thứ cảm giác lạ lùng này không từ ngữ nào có thể diễn tả được.....

“ Gia Gia à, ăn thêm một chén nữa nhé. Kể từ ngày hôm nay, anh và em sẽ cùng sống dưới một mái nhà, anh không hy vọng gì hơn em được sống thoải mái, cố gắng học hành.”

Gia Vĩ mỉm cười, đưa tay chạm nhẹ vào cái chén nó đang cầm. Gia Gia ngược khuôn mặt đang bừng đỏ của mình lên nhìn Gia Vĩ, gật gật đầu tỏ vẻ đã hiểu được ý anh rồi bỗng nói “Gia Vĩ, cảm ơn anh”.

Gia Vĩ xúc động ngắt nhẹ chớp mũi nó mà nói “Anh em với nhau không cần phải khách khí.”

Gia Gia dường như không nghe câu nói của Gia Vĩ, vẫn chăm chú nói theo suy nghĩ của mình: “Bắt đầu từ ngày mai anh không cần phải mua mấy cái thức ăn sẵn này nữa đâu, tôi sẽ nấu cơm cho anh, chỉ cần anh hướng dẫn tôi sử dụng mấy cái vật dụng kia như thế nào thôi, còn lại tôi sẽ tự mình thu xếp lấy”.

Gia Vĩ nghe nó nói bèn buông chén xuống bàn, thở dài nói “Anh không yêu cầu em làm gì cả. Cái anh muốn là em tập trung học hành, lo cho tương lai thôi. Công việc của anh rất bận rộn, đôi khi phải đi công tác đến vài ngày chẳng thể về nhà nên không cần phiền đến em lo lắng. Em lo cho em là được rồi, có hiểu ý anh không?” Gia Gia gật đầu ra vẻ hiểu chuyện.

.....

Những ngày sau đó thật là êm ả, thật rất hài lòng! Gia Gia rất ngoan ngoãn và biết chuyện, mỗi sáng thức sớm, dọn xong điểm tâm, kêu Gia Vĩ dậy rồi mới bắt xe buýt đến trường.

Chiều tan học lại về nhà nấu cơm chiều, ăn xong lại dọn dọn dẹp dẹp gọn gàng mới về phòng lấy bài ra học.

Bất kể Gia Vĩ đi làm bao giờ cũng rất muộn, chỉ là khi nào anh về đến nhà đều thấy căn nhà vẫn sáng đèn chờ đợi.

Cái cảm giác gõ cửa chính căn nhà mình, lắng nghe tiếng bước chân nhẹ nhàng tiến về phía cửa rồi được nhìn thấy gương mặt của Gia Gia xuất hiện... thật là kỳ diệu! Chính là cái cảm giác này đây – cái thứ mà trước đây anh không thể cảm nhận được trong chính ngôi nhà của mình.

Đây mới chính là một căn nhà, một gia đình! Trên gương mặt Gia Gia cũng đã có nét thay đổi, hồng hào hơn, vui vẻ hơn, nói chuyện cũng nhiều hơn.

Tối tối hai người ăn cơm đôi khi nó còn cao hứng kể chuyện bạn bè trường lớp cho anh nghe nữa! Nhưng điều làm Gia Vĩ hài lòng hơn hết chính là Gia Gia đã hoà nhập được với bạn bè trong lớp, đôi khi buổi tối còn có bạn gọi điện đến chuyện trò.... Cuộc sống thế này không còn gì đòi hỏi hơn!

Mọi ngày cứ thế trôi qua nhưng dạo gần đây lại có chuyện khiến Gia Vĩ lo lắng trong lòng. Thời gian này công ty quá bận rộn làm anh không thể về nhà đúng giờ, muốn gọi điện thoại báo cho Gia Gia hay nhưng mỗi lần gọi đều không ai nghe máy, tan học không về nhà thì Gia Gia đi đâu? Làm gì?...

Hỏi đến thì cũng chỉ có một câu lặp đi lặp lại là nó phải ở lại học ngoại khóa mà hỏi nhà trường thì lại không như thế... Cũng như ngày hôm qua vậy, anh liên tục gọi điện, gọi hoài cũng không ai nghe máy, mãi đến gần 7 giờ mới nghe tiếng Gia Gia trả lời...

Vậy thì nó đã đi đâu? Đã làm gì? Vì sao nó lại giấu anh? Càng nghĩ càng thêm lo lắng không yên... Ngồi làm việc mà đầu óc anh cứ suy nghĩ về Gia Gia ... Không thể tiếp tục như vậy! Gia Vĩ vội vàng giao công việc lại cho trợ lý, lấy áo khoác mặc vào ra khỏi công ty, anh quyết tìm hiểu cho rõ mới thôi!

5. Chương 5

Gia Gia vừa ra khỏi trường, không bước đi mà cứ đứng tần ngần mãi không biết làm sao...“ Có nên đến đó hay không đây?

Hôm qua Gia Vĩ đã rất tức giận rồi, hôm nay lại về trễ lỡ đâu anh ấy mà biết mình nói dối thì.....nhưng cái kia quả thực rất là hấp dẫn!”

Suy đi nghĩ lại một hồi vẫn không chống nổi ham muốn trong lòng, Gia Gia quay lưng bước đi về phía con đường kia.....

Thời gian chậm chậm trôi đi, bầu trời ngày mỗi tối đen...Gia Vĩ ngồi trên ghế nháp nhòm không yên, mỗi lần cây kim trên đồng hồ đeo tay của anh nhúc nhích là ruột gan của anh nóng như lửa đốt... Thật ra Gia Gia đã đi đâu????

Gia Gia nhìn hàng dài xe đang kẹt cứng mà đổ mồ hôi hột, ngực như phát hoả....Tất cả cũng tại nó mà thôi! Cứ nghĩ hôm qua Gia Vĩ vừa hếch hỏi thì hôm nay sẽ không có chuyện gì nên mới đi xem cái kia, mới đầu chỉ nghĩ xem khoảng nửa tiếng rồi về, ai nghĩ càng xem lại càng say mê mà quên giờ giấc để bây giờ.....

Xe vừa dừng lại Gia Gia đã vội vàng chạy cầm đầu cầm cổ, va vào bức tường khiến cổ tay bị trầy một đường lớn, đau muốn chảy nước mắt cũng không dám ngừng chạy, lòng chỉ mong nhanh nhanh về trước người kia...

Đứng thở hổn hển trước cửa nhà, đang sửa sang lại tóc tai, quần áo thì trong nháy mắt nó đã thấy cái xe màu đen quen thuộc ...

Xong! Thế là xong! Thế là anh ấy đã trở về! Hẳn là anh đang tức giận lắm ... bây giờ biết phải làm sao đây? Phải giải thích thế nào đây??? vừa ngược nhìn ánh đèn qua cửa sổ vừa ngẫm nghĩ...

Lắng nghe tiếng chân chậm rãi ngoài cửa, tiếng mở khoá lách cách vang lên, Gia Vĩ không kiềm được mà thở dài nhẹ nhõm, yên tâm “ Trở về là tốt rồi! Trở về là tốt rồi!”

Gia Gia như con mèo nhỏ, nhẹ nhàng đóng cửa, nheo nheo mắt tìm kiếm...chợt thấy Gia Vĩ ngồi ngay ghế sofa, áo khoác vắt ngang thành ghế, khoanh tay chăm chú nhìn anh.

Trái tim Gia Gia như ngừng đập một nhịp, tay cầm chặt túi xách mà đứng yên.... Gia Vĩ đứng dậy đi về phía anh, cúi người nhìn thẳng vào mắt nó, nghiêm khắc hỏi “ Gia Gia, nói anh nghe này giờ em đã đi đâu?”

Gia Gia hoảng sợ nhìn anh, miệng há ra nhưng chẳng nói nổi lời nào...

Giọng của Gia Vĩ càng ngày càng trầm thấp “Gia Gia không được nói dối! Nói cho anh biết mấy bữa nay tan học em đã đi đâu đến giờ này mới về nhà? Em đi đâu? Với ai?”

Gia Gia càng hoảng sợ hơn, cổ sức nắm chặt túi xách để trấn tĩnh, đôi môi vì sợ hãi mà trở nên trắng bệch.

Trước thân hình to lớn tựa một bức tường của Gia Vĩ, Gia Gia cảm thấy như bị bức bách, không còn không khí để thở...

“ Tôi không làm gì xấu cả!”- nó cúi gầm đầu nhìn xuống dưới chân, cố gắng cứng giọng trả lời.

Gia Vĩ thở dài thuyết phục “ Nếu như tuổi trẻ ai cũng có thể phân biệt chuyện nào tốt chuyện nào xấu thì đã không có biết bao người hối hận những gì đã xảy ra trong cuộc đời mình. Gia Gia, nếu em cho rằng em không làm chuyện xấu, cũng chẳng làm gì sai vì sao em lại không nói rõ ra? Vì sao em phải nói dối? Em có biết rằng ngày nào em cũng về trễ thế này làm anh lo lắng lắm không?”

Gia Gia nghe Gia Vĩ nói, trong lòng tựa như có gì xé nát, đau nhói... ngẩng cao đầu nhìn thẳng vào anh, đôi mắt trong vắt ánh lên nét lạnh lùng tổn thương.

“ Thì ra anh ta cũng như những người khác xem nó là thằng nhóc ngu ngốc không biết gì, tất cả những chuyện nó làm đều là sai trái cả! Ha! Đúng là nó ngu ngốc thật! Nó ngốc mới đi tin tưởng anh, cho rằng anh hiểu nó, cho rằng anh không giống những người kia.”

“Tôi không làm gì xấu cả!” Gia Gia bướng bỉnh lập lại. Gia Vĩ nghe giọng nó mà thấy đau lòng, cố gắng kiềm chế tâm tư, nhỏ nhẹ nói “ Được rồi, em đã nói thế thì anh tin. Nhưng em nên nhớ làm gì cũng phải chú ý trước sau, tập trung cho việc học. Em có hiểu không?”

Gia Gia cắn môi im lặng không trả lời... không để ý, Gia Vĩ tiếp tục nói: “ Anh có việc phải quay lại công ty, không cùng em ăn cơm được. Đồ ăn anh đã dọn sẵn trên bàn, em vào thay đồ rồi ra ăn để còn học bài nữa, ha.”

Gia Vĩ rời đi... Gia Gia im lặng về phòng, không thèm mở đèn mà đến bên giường ngồi lặng lẽ, không khí xung quanh tựa như đông lại, cơ hồ không thể thở...

Thật lâu sau đó, nó lặng lẽ cầm lấy chiếc khăn choàng cổ nằm dưới chăn lên nhìn ngắm, vuốt ve rồi cất giọng nhỏ nhẹ như nói với chính mình.

“Anh đã không tin tưởng nó thì nó có giải thích thế nào hần nhất định cũng sẽ không tin! Đối với anh ta cũng chỉ như một con chó nhỏ đáng thương cần anh nuôi dưỡng nhưng anh không biết rằng chó con cũng có bí mật riêng của nó mà không thể cho chủ nhân biết được.

Nó biết thân biết phận của mình, biết rằng mình sẽ không bao giờ với tới nhưng biết phải làm sao đây? Thế giới ấy như xứ sở thần tiên kỳ diệu cứ cuốn hút lấy nó... Nó chỉ dám đứng từ xa mà chiêm ngưỡng mà say mê... Chuyện như thế bảo nó sao có thể nói với anh?”

.....

Gia Vĩ lòng dạ rối bời không làm được việc gì ra hồn, anh như bị ám ảnh bởi đôi mắt lạnh như băng đầy tổn thương mà Gia Gia đã nhìn mình.

Lúc này dù anh có nói gì đi nữa nó bé cũng chẳng chịu nói nữa lời, thật là nhớ đạo trước cùng nó nắm tay đi mua sắm, cùng nhau ăn uống, nói chuyện, lại được chờ cửa khi đi làm về....

Àn, thực vui vẻ làm sao! Thế mà bây giờ nó lại nhìn anh bằng đôi mắt ấy, anh cảm giác như nó lại trở thành con người ngày trước, ý nghĩ này làm trái tim anh như hoá đá!

Có phải chẳng là do anh quá nhạy cảm? Nói cho cùng Gia Gia cũng vẫn là một tiểu hài tử ham chơi quên giờ giấc là chuyện bình thường.

Hướng chi nó lại là người rất nhạy cảm, hay bị tác động. Thật là, có hay không anh đã tổn thương đến nó? Bây giờ anh biết phải làm sao?

Gia Vĩ nôn nóng đi qua đi lại trong phòng làm việc. Kể từ bao giờ anh lại quan tâm lo lắng cho Gia Gia như thế này? Gia Vĩ chê cười chính mình vì suy nghĩ đó, đứng im giữa phòng, mím môi cười khổ...

Lần thứ hai quay về nhà thì trời đã rất khuya, anh sợ đánh thức Gia Gia nên tự mình mở cửa. Phòng khách vẫn còn sáng đèn, Gia Gia đang ngủ gục trên bàn, chén đĩa vẫn còn đầy, có vẻ như nó đợi anh về dùng cơm...

Dáng người nhỏ nhắn trong bộ đồ ngủ màu trắng, mái tóc nâu trải xuống cổ tay toả ra một hương thơm ngọt ngào dễ chịu. Trong lòng anh tràn đầy cái cảm giác chua xót khó tả...

Sợ làm nó giật mình tỉnh dậy nên anh nhẹ nhàng ẵm Gia Gia về phòng. Nhìn người đang say ngủ trên tay mình, đôi má ửng ửng hồng, đôi môi nhỏ khê mở... Gia Vĩ không dám thừa nhận, nhưng trong một khắc nào đó tâm tư anh xao động muốn đặt lên đó một nụ hôn.

Gia Vĩ cẩn thận đặt Gia Gia xuống giường, kéo chăn đắp lại. Bàn tay anh khê khàng vuốt lên mái tóc, rơi xuống đôi mắt xinh đẹp đang mê ngủ, Gia Vĩ thầm thì “ Gia Gia, anh xin lỗi” rồi tắt đèn, bước ra...

Cửa phòng vừa đóng lại, Gia Gia đã mở choàng mắt, gương mặt bừng đỏ, trống ngực đập loạn xạ... Thật ra ngay từ lúc Gia Vĩ ẵm nó lên thì nó đã tỉnh ngủ rồi, đến giờ tim nó vẫn như một chú tiểu thỏ tử đang nhảy....

Từ nhỏ đến giờ chưa có ai ôm lấy nó, càng chưa từng bị ôm trọn trong lòng ngực ai đó như vậy... hơn nữa... hơn nữa rất ấm áp! Rất thích, rất dễ chịu... được đôi tay kia ôm ấp quả thực rất ấm áp và thoải mái!

Những chỗ trên cơ thể tiếp xúc với anh đều trở nên nóng bừng bừng, tâm tư tán loạn bất an cùng kích động.... Gia Gia muốn khóc a. Trời ạ! Nó nhất định đã bị điên rồi! Sao có thể chỉ vì được anh ôm mà lại có cái cảm giác này???

Ánh mặt trời chói rọi cả căn phòng làm Gia Vĩ giật mình tỉnh giấc, vội vàng cầm đồng hồ lên nhìn. Đã trễ thế này rồi sao?

Giờ này chắc là Gia Gia đã đi học rồi nhưng sao hôm nay nó lại không kêu anh dậy nhỉ?

Xoay người bước xuống giường, đi đến mở cửa phòng nó chợt nhìn thấy một mảnh giấy nằm trên mặt đất... Là của Gia Gia viết lại cho anh “ Tôi sẽ không như vậy nữa, anh đừng lo lắng. Tôi chẳng làm gì xấu đâu.”

Gia Vĩ gấp tờ giấy lại, thở dài buồn bã... Hài tử này vì sao lúc nào cũng khiến anh thấy chua xót, đau lòng như thế?

Gia Vĩ bàn giao công việc lại cho người trợ lý, chưa đến 4 giờ đã vội vàng vàng lái xe đến trường Gia Gia tính gây bất ngờ cho nó.

Sau đó anh sẽ dẫn nó đi ăn uống, mua sắm. Mua sắm? Nghĩ đến là Gia Vĩ đã thấy vui, môi vô thức mà nở một nụ cười. Anh nhớ rằng Gia Gia rất thích những thứ nhiều màu sắc, lấp la lấp lánh.

Đôi khi chỉ cần nhặt được một viên bi thôi mà nó đã mừng rỡ, cất kỹ vào trong ngăn tủ cứ y như là cất giữ một bảo vật vậy. Hôm trước cùng nó đi ngang một cửa hàng bán đồ trang trí, đôi mắt nó sáng rực cứ đứng nhìn mãi không chịu rời đi.

Khi ấy nếu không phải vì có một đám nữ sinh đứng đó nhìn nhìn ngó ngó thì Gia Vĩ đã mua cho nó rồi... Thế nào hôm nay anh cũng dẫn nó đi mua cho bằng được!

Đậu cách xa cổng trường một khoảng, nhìn lại đồng hồ thấy vẫn chưa đến giờ tan trường, Gia Vĩ ung dung ngồi trên xe chờ đợi...

Chỉ ít phút sau anh đã thấy dáng Gia Gia cùng với người nào đó từ trong sân chạy ào ra, hình như họ đang chạy đua thì phải. Gia Vĩ chưa kịp mở cửa xe gọi thì phát hiện Gia Gia chạy về phía một con đường lạ không đi về nhà, nụ cười trên môi anh nhạt hẳn “ Em đi đâu?”

Gia Gia cầm đầu cầm cổ chạy mãi miết, trong lòng thầm nghĩ “ Nhanh, phải thật nhanh. Từ trường đến nơi đó mất khoảng 8 phút, ta đứng xem chừng nửa tiếng rồi chạy ra bên, đón xe buýt về nhà là kịp, anh ấy sẽ không phát hiện được. Ai da, ta cần nhớ kỹ là chỉ được xem có nửa tiếng thôi, nếu mà quên giống hôm qua thì....”

Tới rồi! Vừa kịp lúc! Tiếng nhạc êm dịu vang lên, những động tác duyên dáng, uyển chuyển, những cú nhảy cao đòi hỏi nhiều kỹ thuật.... tất cả đều khiến nó say mê, ngẩn người ra nhìn ngắm...

Bên trong thầy giáo đang ôn lại cho lớp động tác ngày hôm qua vừa học, Gia Gia cố gắng quan sát, ghi nhớ trong lòng. Hằng ngày nó đến chỗ này đứng học lén rồi về nhà tự tập luyện một mình.

Không có gương thì nó nhìn vào cái bóng của mình phản chiếu trên tường, không có nhạc thì nó tự mình đếm nhịp mà thầm ước ao sẽ có ngày mình được mặt cái bộ đồng phục kia, được nhảy múa trên cái bục gỗ kia, được..... nhưng.... Gia Gia khổ sở thở dài....

Giơ tay lên nhìn đồng hồ, mới đây mà đã nửa tiếng rồi...ah vậy là hôm nay nó không thể xem thầy dạy động tác mới rồi! Gia Gia lòng thầm luyện tiếc xoay người bước đi... Bỗng giật mình!

Một bóng người to lớn đang chăm chú nhìn..... Gia Gia hết hồn hoảng sợ lùi về đứng dựa lưng vào lan can, không nói nổi một lời, chỉ biết căng tròn đôi mắt nhìn anh. Gia Vĩ – Anh ta đứng đó tự bao giờ??

6. Chương 6

Tối hôm qua trần trọc hồi lâu nghĩ ra được một biện pháp vẹn toàn, thế mà nhanh như vậy đã bị vạch trần rồi. Mới buổi sáng tờ giấy vẫn còn như đang nắm trong tay, giờ chính mình lại vừa bỏ thêm một cái tội trạng — nói xạo! Gia Gia gắt gao mà cúi đầu, lời nói dối bị vạch trần hậu quả là cái gì nó không biết, chỉ có cắn chặt răng yên lặng chờ đợi.

Gia Vĩ cúi đầu nhìn thần sắc kinh hoàng của Gia Gia, trong ngực vô cùng đau đớn. Từ trường học nhìn thấy Gia Gia chạy vội đi, có một khắc, trái tim Gia Vĩ trầm xuống. Ngay cả chính mình cũng nói không rõ đây cái loại này cảm nhận gì nữa, chỉ biết là hoàn toàn không thể tiếp nhận! Lập tức lái xe đuổi theo. Anh phải biết, rốt cuộc là cái gì đã dắt hồn Gia Gia đến mức không dưới vài lần nói xạo lừa gạt anh.

Lại nhìn thấy hài tử đơn bạc hai tay gắt gao mà cầm lấy lan can, cố gắng kiễng mũi chân hướng về trong song sắt kia thế giới vũ đạo xinh đẹp nhìn, Gia Vĩ khó chịu lấy tay ngăn chặn cái mũi. Nơi nào đó rất chua xót, không dễ chịu chút nào. Đây là nguyên nhân ư, anh không thể cho lời nói ra khỏi miệng.

Gia Vĩ tại trước mặt Gia Gia ngồi xổm xuống, kéo tay nó. Đôi tay bởi vì cầm lấy song sắt mà lạnh lẽo. Gia Vĩ đem hai bàn tay dài nhỏ kia ủ ấm trong tay mình, ngẩng đầu nhìn nó thanh âm có chút khàn khàn: “Xin lỗi, Gia Gia.” Cảm thấy thật có lỗi bởi vì không nghĩ tới hài tử tối qua vì mình ghi ngờ mà khổ sở, hôm nay anh xin lỗi là cũng là vì áy náy từ tận đáy lòng.

Gia Gia nửa giương miệng, kinh ngạc nhìn nam nhân cao lớn như bức tường ở trước mặt mình cúi người, chậm rãi được ngồi xổm xuống, ôn hòa thấp giọng mà vừa nói xin lỗi. Nhất thời có điểm phản ứng không lại.

Tại sao xin lỗi? Là mình tại lừa gạt anh hả! Tại sao anh không tức giận? Gia Vĩ không có nói nữa, đứng lên, một tay ôm Gia Gia đặt lên vai đi đến phía trước. Phía trước vốn là thông hướng cửa lớn phòng vũ đạo. Linh hội được ý tứ của Gia Vĩ, Gia Gia cơ hồ theo bản năng lui về phía sau né tránh. ”Không...”. Nó được xem là tốt rồi, ta không thể vào đi, nơi này không thuộc về nó.

Gia Vĩ gắt gao mà ôm nó, mỉm cười nhìn đôi mắt như con mèo nhỏ kinh hoàng đáp lại bằng hai ánh mắt ôn nhu: “Vào đi thôi, anh biết em thích.” Sau đó là cánh tay mạnh mẽ ôm lấy, Gia Gia cố lấy dũng khí vượt cánh cửa— phòng học vũ đạo Minh Hà.

Phòng vũ đạo rộng lớn mở ra sau cánh cửa, ánh sáng lưu loát cùng âm nhạc dập dìu theo từng mũi chân đáp ở trên mặt sàn êm ái tất cả thanh âm thoáng một cái ập vào trước mắt.

Gia Gia như là phiến đá đứng giữa thông đạo đến một thế giới tuyệt vời, nơi rộng rãi hai tròng mắt ngạc nhiên hết cỡ mà nhìn. Đang ở phía trong cánh cửa là một bọn nhóc đang luyện tập ngừng lại nhìn Gia Gia, rồi cũng mỉm cười.

Có mấy cô bé hoạt bát còn len lén vẫy tay với nó, rồi lại vui sướng tươi cười. Chính là mỗi ngày chuẩn bị tập múa sẽ xuất hiện, ngoài cửa sổ nhìn quanh sẽ thấy một nam hài lén lén nhìn vào, cũng đã sớm rất quen thuộc rồi, mọi người cũng thói quen có nó tại ngoài cửa sổ bên cạnh.

Đang hướng dẫn vũ đạo, Minh Hà ngừng lại, tươi cười đi tới nhìn Gia Gia: “Biết không? Ta một mực chờ em tiến vào. Hoan nghênh người, hài tử! ” Đối mặt là người thầy ôn nhu xinh đẹp, Gia Gia giương miệng nói không nên lời, thật sự là cổ quái, rõ ràng không khó bước qua, cũng rất muốn khóc.

Gia Vĩ quan sát một chút bên trong có một số người đang múa là một đám hài tử ngang ngang nhau, có điểm lo lắng, liếc xem Gia Gia một chút. Những hài tử này đại khái từ rất sớm đã bắt đầu luyện tập vũ đạo rồi đi? Gia Gia đã 14 tuổi rồi, nó có thể được không?

“Thầy Minh Hà, Gia Gia bây giờ bắt đầu luyện vũ đạo, có phải hay không quá muộn rồi?” Gia Vĩ nói ra suy nghĩ của chính mình. Minh Hà cười: “Nếu như đi theo vũ đạo chuyên nghiệp, 14 tuổi không phải là tốt nhất. Nếu như đam mê và yêu thích vũ đạo, nhận thức niềm vui thú từ vũ đạo, bất cứ tuổi nào cũng không phải là muộn.”

Trong lòng gắt gao mà ôm đôi giày cùng y phục dành cho vũ đạo, đã về đến nhà rồi vẫn là không nở buông. Cẩn thận vuốt ve như bảo bối trong lòng, mong ước ngày đêm để ở trong lòng giờ thực hiện được rồi, lại có điểm khó tin.

Từ ngày mai bắt đầu, có thể quang minh chính đại tiêu sái tiến vào phòng học vũ đạo rồi! Gia Gia gắt gao mà cắn môi, ức chế không được vui mừng lặng lẽ, ở khóe mắt mi bất chợt long lạnh.

Gia Vĩ tròng mắt nhìn nó, vuốt ve mái tóc nâu nhạt mềm mượt khác xa ngày mới gặp, cười nói: “Đi mặc vào anh xem!” Gia Gia lập tức đỏ mặt, cắn môi gật đầu, chạy như bay đến trong phòng chính mình đóng cửa lại. Gia Vĩ buồn cười nhìn nó, đợi hồi lâu cũng không thấy đi ra. Tiến tới gõ cửa, cười trêu nói: “Tân nương tử trang phục có hảo hay không? Ra đi!”

Cánh cửa “cạch” mở ra, Gia Gia đứng ở cửa hai viên bi tròn gương lên tròng anh. Gia Vĩ mi the the nhảy một chút, Gia Gia bỏ đi bộ áo quần rộng thùng thình, thay vào đó là bộ đồ màu đen bó sát dành cho luyện tập đang gắt gao ôm lấy cơ thể còn ngây ngô, lại hiện lên những đường nét tinh tế của người thiếu niên.

Cổ cánh tay, cái eo nhỏ, còn có đôi chân thon dài thẳng tắp, so với những hài tử trong phòng vũ đạo có vẻ còn xuất sắc hơn! Gia Vĩ cười thầm chính mình bất công, rốt cuộc hài tử nhà mình thật là tốt mà!

“Thật là đẹp mắt! Gia Gia, hảo hảo luyện, ca ca chờ có một ngày ngồi ở phía dưới sân khấu nhìn em nhảy múa.” Gia Gia đỏ mặt, co quắp bàn tay mà xoa xoa. Anh là ca ca, anh sẽ cố gắng làm hết những gì ca ca có thể làm. Từ ngày đầu tiên Gia Gia chưa một lần gọi anh là “ca ca” giờ: “Ca ca, xin lỗi. Cảm ơn anh”.

Gia Gia đột nhiên hướng về phía Gia Vĩ thật sâu mà cúi đầu. Gia Vĩ lại càng hoảng, một bên đem Gia Gia kéo đứng lên. Tâm can đau nhức khó chịu, lúc nào em mới có thể chính thức tiếp nhận anh, đem anh làm làm ca ca đây? Hướng nhà người khác đệ đệ đều giống nhau, cứ tự nhiên mà làm nũng vui đùa vô tư cũng không cần bởi vì cảm ơn mà cúi đầu với anh trai.

Cười xoa nắn tóc Gia Gia: “Đồ ngốc, đừng quên anh là ca ca của em!” Đột nhiên nhẹ nhàng địa thổ dài: “Tiếng ca ca khó kêu đến như vậy sao?”

Bị bàn tay to lớn ấm áp vuốt ve, Gia Gia chớp chớp lông mi thật dài, cố gắng nghĩ muốn mở miệng. Rốt cục hay là không có nên lên tiếng. Gia Vĩ cười ôm vai nó: “Hảo, đến trong phòng em xem một chút, anh cũng muốn thêm một điểm đồ vật trang trí.”

Vai bị ôm có cảm giác tê dại, như là có vật gì từ trên vai nhẹ nhàng được truyền tới tâm. Như là ấm áp, hoặc như là ngọt, dù sao rất khoái nhạc. Gia Gia lặng lẽ hướng Gia Vĩ bên người nhích lại gần tý nữa.

Hắn là tại trong phòng ngủ tưởng tượng một mặt gương, là cần thiết cho Gia Gia ở nhà luyện tập. Còn muốn không gian rộng rãi. Nói chỉ là bố trí lần nữa những đồ trong phòng đã bài biện sẵn.

Nhưng nói thì như vậy nhưng lại đem phòng lắp đặt thêm một chút, trang trí căn phòng xinh đẹp hơn chút nữa lại mua chút đồ dùng thích hợp cho Gia Gia. Nhưng bố trí thành phong cách gì đây? Gia Vĩ tự hỏi, Gia Gia hưng phấn tại trước mặt anh di chuyển.

Gia Vĩ đánh giá kỹ mặt tiền vách tường, nói: “Gương nhân tiện đặt ở chỗ này đi? Không gian còn có thể, gương muốn bao nhiêu lớn đây?”

Gia Gia mở ra song cửa tại trên tường so vẽ, vui vẻ mà nói: “Muốn so với em cao, muốn như vậy, như vậy, lớn như vậy!”

“Thử so với cái nào xem?”

“Muốn muốn muốn, muốn cùng trong phòng vũ đạo giống nhau như đúc ấy!”

Gia Vĩ cười nói: “Sau này em có thể ở nhà mỗi ngày luyện vũ trong phòng rồi, chỉ là dưới lầu không nên đánh chiếm hết luôn.” Gia Gia vui vẻ cười ha hả, lú lo- tiếng cười thanh thúy dễ nghe.

Gia Gia cười, cười ra tiếng ngọt ngào. Vốn là lần đầu tiên nghe được nó tiếng cười, Gia Vĩ nhẹ nhàng thở dài, vì tâm lý như vậy khó có thể nói ra những vui mừng cùng thỏa mãn.

Gia Gia là một mình dẫn chân ở trong góc, cô đơn nhìn mọi người hoặc tách ra hoặc tổ hợp luyện tập. Ưu nhã lại giống như quỷ quái trong các động tác vũ, âm nhạc tựa như truyền thiên đằng vọng xuống. Nhưng là tới nơi này đã một tuần rồi, mỗi ngày trừ ra đè chân khom lưng, chính là không dứt ra được những bước luyện tập cơ bản. Lúc nào mới có thể như bọn họ giống nhau chính thức nhảy múa đây!

Một tay đặt tại trên lưng Gia Gia, tay kia dùng sức đưa cong mũi chân lên. Gia Gia nhân tiện cảm giác được từ bắp đùi cho đến mũi chân đều đau nhức.”Chân đặt đúng vị trí, tận lực đẩy ra ngoài. Thất lưng không nên cong, ngực bụng quan trọng hơn dán sát vào chân.”

Gia Gia nhè nhẹ hô hấp, đau ah! Minh Hà ôn hòa vỗ vỗ nó: “Gia Gia, luyện vũ đạo trọng yếu nhất địa chính là động tác cơ bản. Qua không được cửa này thì không tiến vào cánh cửa vũ đạo. Một người vũ công, huấn luyện bài tập cơ bản sẽ đi theo cả đời. Gia Gia, vũ đạo rất khổ, em có thể kiên trì sao?”

Gia Gia cắn chặt môi, dùng sức gật đầu.

Gia Vĩ từ trên xe xuống, gió đêm mát mẻ thổi qua, cảm giác tốt hơn nhiều. Mới vừa rồi tại yến hội uống rượu có chút nhiều, bất quá cũng không quên trên đường về mua một phần xoa thiêu bao (bánh bao nhân xá xiu). Gia Gia thích ăn. Gần đây tiểu tử kia sức ăn tăng, xem ra luyện nhảy múa cũng là rất có lợi, có thể trở thành thể dục rèn luyện.

Chậm rãi lên lầu, ấn vang chuông cửa. Chỉ chốc lát sau, nghe thấy tiếng bước chân vui sướng chạy ra, cánh cửa mở ra rồi, mặc nhất kiện y phục màu đen T-shirt(áo phông nam lớn) Gia Gia cười mề mề đứng ở cửa.

“Anh(cách xưng lịch sự ko phải là anh trai) đã trở về?”

Gia Vĩ buồn cười trên dưới nhìn nó, nhất kiện rộng thùng thình màu đen, trước ngực hình một người thật to đang múa. Hạ thân chỉ có tiểu khố (underwear) bị che nhìn như có như không đã nhanh chân chạy đến mở cửa.

“Em hiện tại làm gì? Mặt sao hồng như vậy!” Gia Vĩ đầu ngón tay một chút vuốt cái trán.

Gia Gia hắc hắc cười: “Mới vừa tắm rửa xong, trong khi chờ anh trở về nên luyện chốc lát!”

Gia Vĩ cười, một bên tay xoa thiêu bao giao cho Gia Gia, vừa nói: “Như vậy khắc khổ a? Cẩn thận một chút, đừng luyện được quá không tốt. Ăn một chút gì nhanh lên ngủ đi! Ngày mai còn phải dậy sớm.”

Gia Gia đem cái mũi tại trên túi ngủ rồi đặt lại xuống dưới, xoay người ngồi ở bên người Gia Vĩ: “Hôm nay thầy khen ngợi em đấy, thầy giáo nói cơ thể của em kỳ thật vốn là rất không tệ, em tiến bộ rất nhanh đấy! Em không có cơ bản, sẽ so với người khác càng khắc khổ luyện tập mới có thể theo được. Bây giờ thất lưng cùng chân cũng so với trước kia hảo rất nhiều, không tin anh xem xem!”

Gia Vĩ cười niết mũi nó: “Hảo ~~~ ”

Gia Gia lập tức đứng lên, mũi chân vừa trượt, thuận thuận đương đương dựng thẳng đáp hạ tới trên sàn nhà. Sau đó một người trước đè chân, ôm lấy mũi chân một bên, thân thể giữa mặt nằm ở trên sàn nhà thượng. Sau đó sườn xoay người, song chưởng duỗi ổn định thân thể, một chân chậm rãi khuất đứng lên, nâng cơ thể lên.

Cái áo T-shirt vừa bị hất lên, để lộ cái bụng tuyết trắng tròn tròn cùng tiểu khố. Một chân thon dài chậm rãi giơ hướng đỉnh đầu, tiểu khố màu trắng vừa có chút mà hiện ra ở trước mắt. Gia Vĩ đột nhiên cảm giác được cùng với say rượu có điểm giống, trên lưng mồ hôi nóng như châm chọc mà tiết ra.

Đây là làm sao vậy, tâm lý loạn thất bát tao không an ổn. Gia Vĩ nghĩ muốn chuyển con người không xem, nhưng là thân thể cùng tuyết giống nhau nhân tiện nằm ở bên chân, nghĩ muốn không xem cũng khó.

“Anh xem, em có thể giơ lên đỉnh đầu rồi, không cần tay kéo!” Hai cái đùi hoàn toàn mở ra, thẳng tắp thon dài, đường nét lưu loát.

“Hảo, thật tốt.” Gia Vĩ mồ hôi ra càng nhiều.

Gia Gia cũng rất hài lòng biểu hiện của chính mình, buông chân bỏ lên. Gia Vĩ không tự giác mà nói.

“Em giúp anh mà bề bộn, anh thấy thất lưng còn chưa đủ hảo, anh giúp.” (lợi dụng >_<) gia=” gia=” đang=” ở=” cao=” hững=” căn=” bản=” không=” phát=” hiện=” gia=” vĩ=” trên=” mặt=” ứng=” hồng=” lời=” kéo=” gia=” vĩ=” tay=” đem=” nó=” nâng=” lên=” đem=” cặp=” bàn=” tay=” to=” đặt=” ở=” trên=” lưng=” chính=” mình=” “ôm=” em=” nắm=” chắc=” em=” khom=” hạ=” thất=” lưng=” một=” lúc=” lúc=” anh=” nhân=” tiện=” ôm=” thất=” lưng=” em=” nhẹ=” nhàng=” nâng=” lên=” đúng=” cứ=” như=” vậy.” thất=” lưng=” đỉnh=” thất=” lưng=” chân=” dán=” chân=” gia=” vĩ=” ôm=” thất=” lưng=” gia=” gia=” nhìn=” nó=” tại=” trong=” lòng=” chính=” mình=” chậm=” rãi=” khom=” về=” phía=” sau=” đi=” xuống=” màu=” đen=” t-shirt bị=” kéo=” đi=” xuống=” rồi=” thất=” lưng=” trắng=” trắng=” mềm=” mềm=” đang=” ở=” trong=” tay=” sau=” khi=” khom=” góc=” độ=” càng=” lúc=” càng=” lớn=” gia=” gia=” cùng=” gia=” vĩ=” bộ=” phận=” kê=” sát=” càng=” ngày=” càng=” dùng=” sức=” gia=” vĩ=” tìm=” không=” ra=” hô=” hấp=” tiết=” tấu=” rồi=” (cứ=” tưởng=” tượng=” anh=” nắm=” thất=” lưng=” em=” em=” ngựa=” đầu=” ra=” sau)” “tốt=” lắm=” anh=” bắt=” đầu=” đi=” a!” gia=” gia=” giao=” thân=” thể=” buông=” lỏng=” hoàn=” toàn=” dựa=” ở=” trên=” tay=” gia=” vĩ=” xương=” sống=” tại=” vị=” trí=” này=” dần=” dần=” mở=” ra=” gia=” vĩ=” tay=” có=” điểm=” run=” run=” thử=” thăm=” dò=” run=” run=” gia=” gia=” thân=” thể=” tại=” buông=” lỏng=” mở=” ra=” ngẫu=” nhiên=” một=” hai=” tiếng=” các=” đột=” ngón=” tay=” vang=” lên=” gia=” gia=” thất=” lưng=” càng=” ngày=” càng=” mềm=” mại=” gia=” vĩ=” hô=” hấp=” gian=” nan=” cả=” người=” mồ=” hôi=” hột=” như=” trút=” thân=” thể=” gia=” gia=” tại=” trên=” tay=” chính=” mình=” có=” tiết=” tấu=” run=” run=” hạ=” thân=” bị=” cương=” chặt=” đã=” nhẫn=” nại=” chịu=” không=” nổi=” rồi=” “=” hả=” ~=” đột=” nhiên=” kêu=” một=” tiếng=” rên=” rĩ=” gia=” vĩ=” thu=” hồi=” cánh=” tay=” chính=” là=” gia=” gia=” đang=” chuyên=” tâm=” buông=” lỏng=” thân=” thể=” đột=” nhiên=” bị=” nâng=” lên=” phóng=” tới=” trên=” ghé=” sa=” lon=” mờ=” mịt=” nhìn=” gia=” vĩ=” chặt=” vật=” không=” chịu=” nổi=” vọt=” vào=” phòng=” vệ=” sinh=” anh=” ta=” như=” thể=” nào=” rồi?” gia=” gia=” hoang=” mang=” cào=” cào=” tóc=” có=” thể=” là=” uống=” rượu=” hơi=” nhiều=” nghĩ=” muốn=” đi=” tiểu=” chờ=” trong=” chốc=” lát=” trong=” phòng=” vệ=” sinh=” im=” ắng=” không=” có=” người=” đi=” ra=” gia=” gia=” ngồi=” ở=” ghé=” sa=” lon=” hô=” “anh=” sao=” rồi?” có=” tốt=” không?” không=” có=” trả=” lời=” vừa=” lại=” chờ=” trong=” chốc=” lát=” gia=” gia=” chạy=” tới=” cửa=” gõ=” cửa=” “em=” cũng=” muốn=” đi=” vào=” anh=” nhanh=” lên=” một=” chút=” có=” được=” hay=” không?” hết=” sức=” lo=” lắng=” anh=” có=” phải=” hay=” không=” nơi=” nào=” không=” thoải=” mái=” hả?” nói=” chuyện=” với=” anh=” đó!” gia=” gia=” vừa=” gấp=” vừa=” hoảng=” gọi=” với=” theo=” gia=” vĩ=” hai=” mươi=” phút=” đồng=” hồ=” sau=” này=” gia=” gia=” khóc.” ca=” có=” phải=” hay=” không=” ăn=” bậy=” đau=” bụng=” rồi?” gia=” vĩ=” tại=” trong=” phòng=” vệ=” sinh=” khóc=” không=” ra=” nước=” mắt=” nó=” rớt=” cuộc=” cũng=” kêu=” ca=” ca=”>

7. Chương 7

Chỉ mới một đêm mà anh đã tắm nước lạnh ba lần, Gia Vĩ lần đầu tiên trắng đêm mất ngủ. Đêm đã rất khuya rồi, ngoài cửa sổ ánh trăng sáng tỏ đang lan tỏa vào phòng. Gia Vĩ ôm lấy cơ thể mình, đầu chôn thật sâu ở trong khuỷu tay. Hôm nay uống khá nhiều rượu, nhất định là rượu vào làm thần trí không rõ ràng khiến các giác quan làm việc sai lầm anh mới có phản ứng, nhất định là thế!

Gia Gia là một hài tử, cho dù không có huyết thống quan hệ với nó cũng là thành viên gia đình, là đệ đệ! Cho dù chính mình thích nam nhân, cho dù vẫn tới nay thể xác và tinh thần khát khao cũng tuyệt đối sẽ không đối với Gia Gia có ý đồ gì!

Gia Vĩ ngẩng cao đầu hít vào một hơi thật sâu, tự nói với chính mình: Chu Gia Vĩ, Sự tình hôm nay bắt

quá là ngoài ý muốn. Sau này sẽ không, vĩnh viễn cũng sẽ không để chuyện này xảy ra lần nữa. Ngày mai trời lại sáng, tất cả sẽ khôi phục bình thường. Không cần lo lắng, không cần lo lắng.

Ánh trăng chiếu lên cánh tay, trong trắng, sạch sẽ như nước. Gia Vĩ vẫn ngơ ngác nhìn, nỗi cô độc như hàng ngàn con sâu lớn, chậm rãi bò lên, cắn xé cõi lòng. Cách vách tường Gia Gia đang ngủ say.

Gia Vĩ cũng thật cao hứng phát hiện, Gia Gia cao hơn trước nhiều. Sức ăn cũng nhiều hơn, tâm tình ngày càng tốt, sắc mặt lộ vẻ hồng hào thật đáng yêu. Tóc cũng mềm mượt, da tay mịn màng nhẵn nhụi, Gia Gia ngày càng tràn đầy sức sống hơn.

Trong nhà thường thường có thể nghe thấy tiếng cười của Gia Gia, điều này làm Gia Vĩ cảm giác được thoải mái, hoàng hôn mỗi ngày lại nôn nóng nghĩ phải nhanh chóng về nhà. Nhưng không phải là không có vấn đề là Gia Vĩ lo lắng, Gia Gia sức ăn thì lớn, mà sao vẫn thấy chẳng thêm tý thịt nào, thất lưng chỉ cần hai bàn tay vòng là nắm hết. Vậy chứ cơm ăn vào lại chạy đi đâu đó sao?

Nhất là Gia Gia thường bị thương, nay té sưng cánh tay, mai xoay người ngã xước chân, cũng không phải là bị thương gì nặng, nhưng sao mỗi lần nhìn thấy vẫn làm anh không nở. Tiểu gia hỏa luyện tập cứ như tẩu hỏa nhập ma, tàn nhẫn với cả chính mình. Có lần Gia Gia đem một chân đặt tại phần tựa của cái ghế cao, ép chính mình thẳng lưng, hóp bụng, rồi lại dùng lực đè xuống, sau lại vặn xoắn, hù dọa Gia Vĩ nỗi từng đợt mồ hôi lạnh.

Vũ đạo cho dù có tốt nhưng cũng không thể vì nó liều mạng cỡ này, vạn nhất thân thể bị thương thì làm sao, cái gì thì cũng cần chừng mực. Gia Vĩ mặt mũi như đầy nỗi, nghiêm khắc nói rõ: “Không cần ép bản thân đến như vậy, làm được thì làm không làm được thì cho qua đi, tuyệt đối không thể để bản thân bị thương, nếu không thì nghỉ tập.”

Gia Gia thật nghe lời, khi ở nhà không làm mấy cái động tác thoát nhìn dọa người như vậy nữa.

Tại phòng tập vũ đạo, nương theo khúc dương cầm thanh nhã, nhẹ nhàng. Gia Gia cùng mấy hài tử khác dựa vào tay vịn khởi động, nhắc chân, nhắc chân, hạ người, nhảy tại chỗ. Động tác của Gia Gia giờ đã nhẹ nhàng hơn, thật chẳng uống công luyện tập. Minh Hà đứng sau Gia Gia, nhìn chăm chú vào mỗi một động tác của nó. Cái ấn tượng ban đầu về nó luôn là ánh mắt đen láy trong đó toát ra tình yêu, khát vọng cùng ngưỡng mộ dành cho vũ đạo.

Vũ đạo nhìn có vẻ hào nhoáng, và đẹp đẽ, nó dễ thu hút sự hứng thú của các hài tử, nhưng mặt khác mà nói vũ đạo là một thế giới tàn khốc, rất nhiều người hứng thú với vũ đạo nhưng trước thống khổ từ luyện tập khắc nghiệt cũng có vô số kẻ lùi bước. Gia Gia đã qua cái tuổi tập vũ đạo tốt nhất, nó hiện tại muốn tập trung luyện tập cò khổ sở lớn hơn nhiều những hài tử được luyện tập từ nhỏ khi khung xương vẫn còn mềm mại. Nhưng nó làm được rồi, chỉ trong hai tuần ngắn ngủi, Gia Gia đã có thể cùng mọi người đã có căn cơ đứng chung một chỗ luyện tập.

Minh Hà mơ hồ cảm thấy hài tử này thật không giống người thường a, nó không chỉ là có sự mềm dẻo đáng ra chỉ có ở các tiểu hài tử mà còn có sức bật rất tốt cạnh đó hài tử này thật sự là linh mãnh hơn người. Như thể trong mắt nó ngoài những động tác vũ đạo thì không còn bất cứ thứ gì có thể dung nạp. Thật có thể hay không hài tử từng đứng sau song sắt nhìn vào phòng học này sẽ có ngày đứng trên sân khấu nhảy múa.

Trong lúc giải lao, tất cả mọi người đều uống nước, nói chuyện phiếm để xua bớt đi mệt mỏi của bài tập. Gia Gia ở trên sân tập tìm một điểm ở làm tựa, phía trước ghé vào sân tập, cố gắng mở rộng nhất các đốt khớp tay, sao cái động tác này luôn chẳng thể nào mở rộng ra được.

Gia Gia chẳng thể nào chấp nhận mình thua kém, a thật đau! Cả hai cánh tay nó đều căng cứng, dùng hết sức đè thân thể này xuống, vẫn là chẳng thể tạo thành một đường thẳng. “Nhạc Nhạc, giúp tớ với” đang ăn bánh mì một nam hài vội vàng hướng về phía nó, đặt móng lên người Gia Gia, chậm rãi dung lực đè xuống. “được không?”. Gia Gia đau chết được vẫn cố nhếch miệng: “Àn, cậu dùng sức”.

Nhạc Nhạc đem toàn thân đặt lên người nó, ép đến mức chân nó hoàn toàn dính sát sân tập. Mặt hoàn toàn chôn giữa hai ánh tay đặt ở phía trước. Gia Gia đau đến chảy cả nước mắt, bắp đùi giống như là bị xé rách. Đau cứ như bị lửa thiêu đốt. Chịu đựng, nhẫn nại, nhẫn nại thêm tý nữa là tốt thôi.

Trong khối tổ chức sắp xếp tham gia thi đấu vũ đạo, mặc dù cũng đi theo mọi người luyện tập, chính mình

vì khả năng còn chưa cao không được xếp vào đội A. Gia Gia suy nghĩ sẽ cùng mọi người đứng trên sân khấu cao cao kia ư?

Mọi người đều có căn cơ luyện tập từ nhỏ, chính mình nếu không nỗ lực đuổi theo sẽ không có cơ hội ngang bằng chứ đừng nói là vượt qua. Không nghĩ nữa, cùng người bạn bên cạnh tái luyện tập thôi, không nghĩ lại nhìn được chính mình trong gương, tưởng tượng đến ngày bản thân giống như con bướm mềm mại, thanh tao mà nhảy múa.

Lấy cánh tay lau đi nước mắt, Gia Gia cắn răng chịu đựng. “Cái người lần trước đưa cậu đến đây là ai vậy?” Nhạc Nhạc ngồi trên lưng không hề thấy được vẻ mặt nó, vừa ăn vừa bắt chuyện.

Gia Gia len lén hút một ngụm suyễn khí, nói: “Là anh tớ”.

“Anh trai cậu thật đẹp trai, so với các ngôi sao đường như không khác biệt. Anh của cậu thật thương cậu đi?”

Gia Gia nhẹ nhàng “Ừm” một tiếng. trong tâm trào dâng cảm giác ngọt ngào cũng có điểm kiêu ngạo.

“Ai, thật hâm mộ cậu. Tớ cũng muốn có một ca ca, như vậy có dùng hết tiền tiêu vặt tớ cũng sẽ không phải tìm mẹ a” Nhạc Nhạc bĩu môi.

Gia Gia cười một chút, rồi lại nhanh chóng cắn răng. “Cậu từ lúc nào luyện tập vũ đạo vậy? Khi cậu luyện tập cũng khó như vậy sao?” nói chuyện một chút sẽ giúp phân tán lực chú ý, cơn đau theo đó giảm chút ít a. Gia Gia đã rất cố gắng để giọng nói phát ra không bị run.

Nhạc Nhạc nhún nhún vai: “Tớ từ nhỏ đã bắt đầu rồi, vẫn phải trải qua như cậu. thôi. Luyện tập càng nhỏ càng tốt, cậu bây giờ đạt được thế này đã không mấy khác biệt. Chúng ta đây không phải là trường dạy vũ đạo chuyên nghiệp, yêu cầu cũng không phải rất nghiêm. Đến khi khảo nghiệm vũ giáo chuyên nghiệp, cậu lúc đó sẽ hiểu cái gì là tàn khốc, tập cơ bản thế này ngay cả cánh cửa cũng sẽ không sờ tới được.”

“Chuyên nghiệp vũ giáo?” Gia Gia lần đầu nghe nói đến.

“Chính là nơi chuyên môn học tập nhảy múa. Lấy vũ đạo làm nghề nghiệp cuối cùng để theo đuổi. Cậu biết học viện vũ đạo Thiên Hoa không? Đó là học viện nổi danh cả nước về dạy vũ đạo, là trường học tốt nhất. không nói đến danh sư, chỉ các học viên ở đó thôi cũng đã là tốt nhất trong tốt nhất. Mẹ tớ nói, sang năm báo khảo, tớ nếu có thể đậu, sẽ thưởng tớ một chuyến du lịch nước ngoài, nói vậy thôi chứ tớ tự biết sức mình bao nhiêu phân lượng, ta chẳng có khả năng. Có thể đậu vào một trường nghệ thuật đã là vừa tầm rồi”.

Học viện vũ đạo Thiên Hoa, nghề nghiệp cả đời theo đuổi, những lời này như gieo vào nó những mầm nhỏ, tâm trạng một mảnh trầm xuống.

Trời đã tối, lớp vũ đạo vừa tan, mọi người lục đục rời đi. Gia Gia như quỳ trên mặt đất chậm rãi xoa bóp chính mình. Đại khái cả ngày tự ép bản thân luyện tập đến tàn nhẫn, giờ cả thân thể chẳng có nơi nào không đau nhức, càng đi chuyển càng đau, hai chân tê nhức không tiên nổi.

Từ đây đến trạm xe buýt còn rất xa, chỉ có còn chuyển xe kế tiếp là về nhà. Nhưng thật chẳng muốn di chuyển chút nào. Nhạc Nhạc hất túi lên vai: “Tớ đi trước, cậu nhớ khóa cửa kĩ vào nha”. Gia Gia đột nhiên lên tiếng: “Cậu có điện thoại không? Cho tớ mượn dùng tý.”

Gia Vĩ đang họp, nhận được điện thoại của Gia Gia có điểm ngoài ý muốn. “Làm sao vậy Gia Gia? Có chuyện sao, không phải em bảo tự ngồi xe về à?”

“Anh đón em với nha” trong điện thoại giọng nó có điểm nhờ vả cùng yêu cầu, trộn chút giọng mũi. Tiểu tử kia từ khi nào học được làm nũng rồi đây! Gia Vĩ không nhịn được môi nhếch lên một độ cong, được hài tử này làm nũng có điểm thấy ngọt ngào. Sau lại cảm giác không ổn a.

Là tiểu tử kia lần đầu tiên làm nũng, xem như là thưởng cho nó đi. Gia Vĩ tự mình xuống nước. “Àn, nga anh sẽ đến đón. Chờ anh ở cửa đi”

Buông điện thoại, Gia Vĩ vừa nhấc đầu, nghiêng tai, các mọi người trong phòng lập tức cúi đầu nhìn văn kiện trong tay. Gia Vĩ ho khan một tiếng: “Mọi người nghiên cứu trước, tôi đi ra ngoài một chút “ nhìn tổng tài bước đi ra ngoài, tất cả cùng hai mắt nhìn nhau, đã ai thấy tổng tài tiếp điện thoại ôn nhu vậy đâu. Đây là ai được sủng ái như vậy a? tình nhân? Con? Chưa có nghe à nha?

Gia Vĩ cho xe tiến vào con đường u tĩnh, dừng xe trước cửa phòng tập, cho đèn chiếu vào cái thân hình nhỏ nhỏ dưới tán cây ngô đồng, sao lại thon gầy đến đáng thương. Gia Gia hướng mặt về phía anh cười: “Kéo em với, chân em tê rần rồi” Gia Vĩ nhẹ nhàng thở dài, kéo nó đứng lên, rũ rũ bụi đất trên người: “sao đến nỗi này? Về nhà tắm rửa đi ngủ sớm một chút. ”

Gia Gia gật đầu, nó hận không thể ngay bây giờ một đầu nhào vào lên giường không cần di chuyển nữa. Bước hai bước điều phát run, Gia Gia kiên trì đi tới cửa xe vừa ngồi trên xe. Gia Vĩ nhìn ra tư thế bước đi kì kì, nghi hoặc mà nhìn nó: “Gia Gia, chân em sao làm sao vậy?” Gia Gia miễn cưỡng cười cười: “Không có việc gì, mới vừa rồi ngồi hơi lâu. Hoạt động, hoạt động thì tốt rồi.”

Gia Vĩ lo lắng nhìn nó có lẽ thật sự là ngồi đến tê rần.

Đem ghế xe hạ xuống, làm nó được nằm thoải mái. Xe lại theo hướng cũ mà trở ra. Gia Gia mệt mỏi nhắm hai mắt lại. “Gia Gia, tới rồi, xuống xe đi nào.”

Gia Vĩ vỗ vỗ mặt Gia Gia. Nó mơ màng mở hai mắt, thật là về tới nhà rồi. giật giật thân thể, lén nhìn mi một cái, rồi hướng Gia Vĩ cười thật tươi:

“Ca ca, công em lên lầu đi “

Trái tim Gia Vĩ giật mạnh một cái, rồi lại rơi tõm xuống, lắc lư hồi lâu mới vững vàng.

Có điểm xấu hổ cốc đầu nó: “Em bao tuổi rồi hở? ngồi trên lưng anh không sợ bị cười a?”

Gia Gia đỏ mặt, nhỏ giọng mà nói: “Bầu trời tối đen, người khác nhìn không thấy. Anh công em đi mà”.

Gia Vĩ phát hiện chính mình căn bản không có cách nào khác cự tuyệt, thậm chí có điểm mơ hồ trong ngóng, có xấu không? Hạ người, đem Gia Gia áp lên trên lưng. Gia Gia ôm cổ anh, cái lưng thật rộng thật ấm áp, cảm giác an toàn lan tỏa khắp toàn thân.

”Ca, đừng đi thang máy, leo cầu thang đi!”

“Tiểu bại hoại, em thành tâm muốn hành ca hả! Là tầng 9 đấy”

“Cho anh một cơ hội rèn luyện, là em miễn phí giúp đỡ bồi luyện còn gì”

“Phi!!”

8. Chương 8

Ở trên lưng là thân thể mềm mại bé bỏng, tiếng cười nhẹ nhàng lưu lại bên tai, từng đợt hô hấp nóng ấm phả lên gương mặt anh, có chút ngứa ngứa a. Gia Vĩ đột nhiên cảm thấy nếu cầu thang này cứ đi mãi không dứt sẽ là hạnh phúc lớn nhất đời anh. hai thân ảnh lớn nhỏ cứ chậm rãi di chuyển, không ai nói với ai lời nào, hơi thở nhẹ nhàng hòa vào nhau.

Về đến nhà, nhẹ nhàng đem Gia Gia đặt lên ghế sa lon. Gia Vĩ yêu thương nhéo nhéo mũi nó: “Anh đi mở nước sẵn cho em, tắm rửa nhanh rồi đi ngủ. nhìn xem hai tròng mắt mở không nổi rồi kìa” Gia Gia gật gật đầu cười hài lòng.

Vừa nhìn thấy Gia Vĩ đã hoàn toàn đi vào phòng tắm, nó liền thu hồi nụ cười, đưa tay xoa xoa cái chân, thật sự là đau đến khó nhận được a. Lại nói với chính mình không cần lo, tỷ tắm nước nóng ngủ một giấc sẽ tốt lên thôi.

Gia Vĩ mở nước vừa đủ, đi tới gọi Gia Gia đi tắm rửa. Điện thoại trong túi liền vang lên, là người trong công ty gọi đến, Gia Vĩ một bên tiếp điện thoại, một bên đi tới thư phòng rồi mở máy tính lên. Gia Gia cắn răng đứng lên, không có việc gì, tắm rửa xong sẽ ổn thôi.

Gia Vĩ nghe được Gia Gia từ trong phòng tắm đi tới, dép lê kéo trên mặt sàn nghe như tiếng xé gió. Gia Vĩ liếc đồng hồ, còn chưa được 9h, một bên vừa nhìn màn hình vừa nói: “Gia Gia, đói chưa? Trước ăn một chút rồi hãy ngủ” bình thường cứ đến thời điểm này nếu không được ăn no nó sẽ đói đến không ngủ được.

Gia Gia không trả lời, một lát sau lại truyền đến tiếng gọi nhẹ: “Ca ca

”

Bị một tiếng kêu cả tâm tư anh dường như cũng bị dắt đi, nửa bản báo cáo còn lại cũng chẳng có nữa chữ lọt mắt. Đứng lên hướng phía phòng nó mà đi tới. Ngọn đèn ngủ phát ra những luồng sáng nhu hòa, Gia Gia nằm ở trên giường, nhìn trên xuống như một cái thảm tử. Ánh mắt đen tuyền vì thấy anh tiến vào mà lóe lên, rồi cắn môi.

“Gia Gia làm sao vậy?” Gia Vĩ tại bên người nó ngồi xuống, tay nhanh nhẹn sờ sờ cái trán, không nóng. Cúi đầu nhìn nó, lông mi thật dài vì bất an mà rung rung lên càng nhanh. Ngón tay anh nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt nhỏ nhắn của Gia Gia: “Có phải hay không có chỗ nào không thoải mái? Hử?”

Gia Gia nhắm mắt hưởng thụ ôn nhu từ bàn tay anh mang lại, thật ấm áp, vô cùng thoải mái a. Nhưng là, chân đau quá. Hơn nữa hoạt động càng lúc càng khó khăn, mới rồi trong bồn tắm thiếu chút nữa không bò ra được. Gia Gia thực sợ hãi a.

“Ca, chân có điểm đau” Gia Gia nhỏ giọng nói. Gia Vĩ cả kinh, Gia Gia, cái hải tử này cho dù có té nặng cũng sẽ không có than đau, hôm nay thực là bị thương nặng rồi.

“Ồ đâu? Ở đâu đau?” Gia Vĩ bối rối bế xốc cả cái thảm tử kia lên, theo hai ngọn đèn hai chân bong loáng không có dấu hiệu khác thường. Gia Vĩ cẩn thận vuốt ve, từ mũi chân đến đầu gối, rồi hai cái bắp đùi, không có vết bầm tím.

“Không phải đó, là nơi này “ Gia Gia nén đau vuốt ve hai bên trong đùi non. Nơi này đau như xé rách không khác biệt, thực đau. Trước mắt là đôi tay trắng nõn đang xoa nắn cái nơi đáng chết này, Gia Vĩ đột nhiên miệng khô lưỡi khô khó chịu chết được.

Trong đầu như có cả đàn ong đang xông vào, tiếng ong ong làm cả đầu anh choáng váng. Liều mạng định thân, Gia Vĩ vươn tay tại nơi Gia Gia kêu đau sờ lên: “Nơi này đau? Như thế nào lại vậy?”

Gia Gia “ô” lên một tiếng, đột nhiên thu hồi song chưởng giống như lửa gạt của mình.

Trái tim Gia Vĩ cứ như ở trên chuyến xe rớt núi, hảo hảo lăn lộn mấy vòng, tái trở xuống lại chẳng biết phải xử sự thế nào. Hít thật sâu, khẩu khí có điểm hỗn hển, “ Gia Gia...” Gia Vĩ đột nhiên kêu lên một tiếng, thân thủ nhanh nhẹn đem nâng mặt Gia Gia đang cúi xuống, Gia Gia, rốt cuộc em muốn gì?

“ Gia Gia!” Gia Vĩ hoảng sợ phát hiện, cả mặt Gia Gia đều là lệ ngân, mồ hôi cùng nước mắt làm ướt cả mái tóc màu nâu. “Ca, em đau”

Trong phòng cấp cứu bệnh viện, vị bác sĩ già đang kiểm tra chân của Gia Gia. Gia Gia nằm ở trên giường, gắt gao nắm lấy tay của Gia Vĩ, sợ hãi còn hơn là đau đớn, Gia Gia lạnh run cả người. Gia Vĩ ôm Gia Gia vào lòng, ảo não mà nghĩ lại tâm tình vừa sợ hãi lại vừa phẫn nộ, cả cổ giận dữ không cách nào phát tiết. Nhìn đôi tay già nua đang ở trên chân Gia Gia vừa ấn vân vê sờ, Gia Gia cắn chặt hàm răng ô ô đau đớn khóc gọi, đột nhiên lại rống lên: “Ông điểm nhẹ chút, hải tử chịu không được “.

Bác sĩ một tay nâng kính nhìn anh một cái, không nóng không lạnh mà nói: “Đau đớn này chung quy là do điều dưỡng không tốt, may mắn chỉ thương phẩm mềm thực không nặng. Bất quá sau này không được vận động mạnh không sẽ khiến chỗ thương bị động”.

Gia Gia đột nhiên mở to mắt: “Cháu còn có thể nhảy múa không?”

Bác sĩ đứng thẳng dậy đi đến bên cạnh bàn: “Thì ra hải tử này thích nhảy múa. Nhưng có sao lại để đến mức này ?” vừa kê đơn vừa nói: “Trở về nằm hoàn toàn trên giường, tốt nhất không di chuyển ảnh hưởng đến vết thương. Dùng được này xoa, tuần sau muốn làm gì đều có thể”.

Xoay người lại đem đơn thuốc đưa cho Gia Vĩ, rất chú ý nhìn một chút Gia Vĩ vừa lại xem một chút Gia Gia. Xem ra sau lưng Gia Vĩ có bốc lên một chút lương khí.

“Tuần sau tới kiểm tra lại, về sau cũng đừng loạn động nữa”

Từ trong nhà đi ra, lòng nóng như đốt hỏa, không để ý cái gì một hơi đem Gia Gia vào bệnh viện không nghĩ đến có bao nhiêu đẹp mắt, nhưng bây giờ một đại nam nhân tay ôm một hài tử bước ra đại sảnh bệnh viện sáng láng, lại đông người có bao nhiêu xấu hổ.

Gia Gia đỏ mặt, nhìn thấy có người để ý, đem cả thân mình chôn chặt trong lòng nam nhân, chính bản thân giờ cũng không có quần dài chỉ có cái quần trong nho nhỏ, hai cái tay gắt gao nắm áo người kia. Gia Vĩ cũng phát hiện có điểm không phù hợp, Gia Gia cả mặt nóng bừng đang áp lên cổ anh, hô hấp thật hây hây nhẹ nhưng làm anh thấy ngứa a.

Cuối cùng về đến nhà rồi. Đem Gia Gia được gói kĩ càng, cẩn thận từ trong xe bế ra. Giờ hiện đã khuya, gió thu thổi lạnh lạnh. Gia Gia không tự chủ rùng mình một cái.. Gia Vĩ cúi đầu xem nó: “Gia Gia, lạnh không?” toàn thân cảm nhận cánh tay có điểm thêm chặt. Gia Gia lắc đầu, nó tại trong lòng rúc vào càng sâu.

Dán tại cái trán của Gia Gia, Gia Vĩ thanh âm trầm thấp nói: “Không thể mang em leo thang rồi, chúng ta cần nhanh lên nhà, em giờ cần nhất là lên giường nằm nghỉ”.

Gia Gia yên lặng gật đầu. Đôi môi hồng nhuận có chút bĩu ra. Gia Vĩ lập tức ngừng đầu hít sâu.

Do dự hồi lâu, cuối cùng Gia Vĩ đem Gia Gia phóng tới giường mình. Gia Gia bây giờ không thể di chuyển, ban đêm có thể cần người, chỉ để nó một mình thật không yên tâm. Đưa nước ấm cho Gia Gia uống thuốc, dịu nó nằm xuống, Gia Vĩ kéo cái chăn mềm mại đắp cho nó, luồn tay vào chăn cảm nhận hai chân Gia Gia thật lạnh lẽo. Hài tử này thật chẳng biết giữ ấm thân thể, Gia Vĩ thở dài, hai tay ôm lấy chân nó, cẩn cẩn dục dục mà xoa nắn.

“Ca, em không đau” nho nhỏ thanh âm, Gia Gia xấu hổ chôn mặt trong chăn mềm. Chân được ôn nhu xoa nắn, thật thoải mái. Nhìn Gia Gia mặt nhẵn, mí mắt run run, có vẻ khó chịu.

Gia Vĩ thở dài: “Nếu không phải đau không chịu được thì em mới nói với anh có phải không? Cũng là anh sơ ý, không nghĩ em lại bị nặng vậy! nếu thực không cứu vãn được em bảo anh phải làm sao đây?”

Gia Gia đem mặt mũi che kín, kéo xuống mũi, con người ra chiều suy nghĩ nói: “Là.. là em sợ... sợ anh không cho em tập nữa” trái tim Gia Vĩ nhói lên tia đau đớn: “Em thích vũ đạo đến vậy sao? Có thể liều mạng đi để nhảy múa sao?” Gia Gia gương tròn mắt, từ con người lờ lờ quang mang, trịnh trọng gật đầu.

Lặng lặng nhìn Gia Gia, Gia Vĩ thật sự không nghĩ tới, vũ đạo lại ở trong tâm nó mọc rễ bám chắc như vậy. Trong ánh mắt Gia Gia có cố chấp, có say mê làm Gia Vĩ xúc động thật mạnh. Nguyên tưởng hài tử này chỉ nhất thời hứng thú, cái thế giới ưu nhã mà hào nhoáng với những vũ điệu hoàn mỹ không nghĩ lại bước vào cuộc sống của Gia Gia.

Mà không phải ai cũng thuộc về cái thế giới hoàn mỹ ấy, không có cái tự nhiên có mà là mồ hôi, nước mắt, máu đổ vào đấy. Gia Gia chọn con đường này không biết còn gì đón chờ nó.

Bất đắc dĩ lắc đầu, đầu ngón tay điểm cái mũi của Gia Gia: “Không nghe bác sĩ nói gì sao? Hoàn toàn nằm trên giường. không được nhúc nhích, từ giờ trở đi, trong vòng một tuần đừng mong rời giường”

Gia Gia đột nhiên đỏ mặt, lắp bắp nói:” Nhưng là... Nhưng là em... Nghĩ muốn đi tiểu.”

9. Chương 9

Đi tiểu ah

~Gia Vĩ miệng khô lưỡi rát, gian nan nuốt một ngụm nước miếng. “Hảo ~~”

Xóc cái chăn lên, Gia Vĩ đưa hai tay luồn xuống dưới thân thể của Gia Gia, nó cũng nâng hai cái tay ôm lấy cổ của anh. Nhẹ nhàng ôm lấy cái thân thể ấm áp vào trong ngực, từ cơ thể thiếu niên nho nhỏ lại tỏa một mùi hương rất mê người.

Gia Gia xấu hổ chỉ biết cắn lấy môi dưới, nhất cử nhất động đều phải dựa vào anh, chính mình căn bản như một người tàn phế! Chắc anh ấy thấy mình phiền phức rồi đi? Len lén liếc mắt nhìn vị ca ca một cái, Gia Vĩ đang nâng con người tập trung suy nghĩ, đến nỗi mắt còn không chớp một cái.

Đứng sẽ làm ảnh hưởng đến cái chân bị thương, Gia Vĩ đành đem Gia Gia buông xuống, đặt cẩn thận lên bồn cầu. Nhìn Gia Gia cúi đầu chậm rãi di chuyển thân thể cởi quần nhỏ ra, ngồi vững vàng. Một âm thanh tí tách rả rít truyền ra ngoài. Gia Vĩ bắt động thanh sắc quay đầu ra phía khác. Gia Gia mặt như con tôm luộc, hai cái tay đặt sau lưng vừa che vừa chống đỡ, hận không đem cả đầu chôn hết vào đầu gối.

Đem Gia Gia từ phòng vệ sinh ôm đi ra, một lần nữa thả lại trong chăn. Gia Vĩ nhẹ nhàng thở một hơi dài. Gia Gia ngồi lại trên giường nhìn Gia Vĩ, thấp giọng mà nói: “Ca, anh ra mồ hôi thật nhiều!” Gia Vĩ xấu hổ khụ một tiếng: “Àn, là anh thấy có chút nóng”

Gia Gia nhếch môi, cả buổi là anh bị mình lấn qua lấn lại cũng mệt chết được rồi. vươn tay lau đi mồ hôi trên trán Gia Vĩ, thanh âm nho nhỏ: “Ca, là em liên lụy anh, xin lỗi” vừa nói mi mắt vừa buông xuống.

Gia Vĩ cầm bàn tay nhỏ nhắn mềm mại, đưa lên áp trên mặt cười nói: “Hài tử ngọc này, nói cái gì xin lỗi. Được rồi nói cho anh biết sao chân lại ra nông nổi này hả?”

“Là chân không thể mở rộng hết cỡ, em nhờ người khác hỗ trợ” Gia Gia ấp a ấp úng kể đại khái chuyện đã xảy ra. Nhìn ra Gia Vĩ mặt càng lúc càng khó coi, thanh âm của Gia Gia càng rì rí.

Hồi lâu Gia Vĩ vẫn không nói chuyện, trái tim Gia Gia hoang mang, khoé mi cũng có chút long lên. Anh đã từng nói qua không được để bị thương không sẽ không cho luyện tập nữa, anh ấy thật sẽ không cho mình tiếp tục nhảy múa sao? Làm sao bây giờ làm sao đây? Van cầu anh, van cầu anh sẽ đáp ứng mình không? Nhưng muốn như thế nào van cầu đây?

“Sau này không được để người khác ngồi trên lưng em nữa! Nơi nào cũng không được, nhớ kỹ chưa?”! Gia Vĩ thanh âm rất trầm, sắc mặt bất hảo. Gia Gia lặng đi một chút, lập tức dùng sức gặt đầu.

“Hảo hảo ngủ đi, anh đi tắm rửa.” Gia Vĩ đứng lên đi ra ngoài, tâm tình

Đang khoái trá Gia Gia đột nhiên nhớ tới cái gì, nói: “Ca, anh ngủ ở đâu?”

Gia Vĩ quay đầu lại cười: “Lát nữa sẽ quay lại bên đây, yên tâm ngủ đi!” Gia Gia mân miệng cười, nhắm hai mắt lại.

Nước chảy ào ào trắng xoát, Gia Vĩ nhắm hai mắt lại để mặc cho làn nước lạnh lẽo cuốn trôi đi khí nóng trong người. Trái tim rung động mãnh liệt cũng đã trầm ổn lại. Giờ anh đã biết trong thân thể anh là một con ác thú bị giam cầm lâu lắm rồi, giờ một chút tác động cũng khiến nó vươn mình đứng mãnh. Nhưng bất quá chỉ là tạm thời, chỉ là ngoài ý muốn.

Bởi chính mình đã rõ ràng là không có khả năng. Gia Gia rất đáng yêu, cũng rất đang thương, nhìn ánh mắt lạnh lùng của hài tử vì ở cạnh mình mà chậm rãi biến hóa, như một nụ hoa lặng lẽ khai mở. Cuối cùng thì hài tử này cũng có lúc tươi cười sáng lạn như cái độ tuổi này đáng có, cái cảm giác này thật là chân thực hạnh phúc. Trong thời gian trước từng cảm thấy khúc mắc, nhưng ngôi nhà đã có rồi cảm giác- ảm áp.

Gia Gia giờ cũng đã phát triển hơn trước nhiều, chính mình cũng mong muốn một ngôi nhà ảm áp, tất cả cứ như thế đi. Này ý niệm loạn thất bát tao trong đầu cứ dần dần mà biến mất.

Trở lại phòng ngủ, dưới ngọn đèn nhu hòa, Gia Gia đã ngủ say. Lồng ngực nho nhỏ theo từng nhịp hô hấp mà nhẹ nhàng phập phồng, hai phiến môi hồng nhuận cũng có chút chu lên, như thể mơ được cái gì đó rất cao hứng. Gia Vĩ tại bên người nó nằm xuống, lặng lẽ ngắm nhìn nó. Hồi lâu, anh nâng tay kéo lại cái chăn cho nó: “ Gia Gia, ngủ ngon.”

Trong bóng tối, bên người vương đến tia hô hấp nhẹ nhàng, ảm áp mà thân thiết.

Gia Vĩ rất nghiêm khắc thi hành những điều bác sĩ dặn dò, không cho Gia Gia một chút cơ hội lộn xộn nào. Đầu là cơm đưa nước rót đến tận miệng, đến một cái trở mình cũng là dưới sự giám sát của anh, vì để hảo hảo chiếu cố Gia Gia, anh đem cả phòng làm việc chuyển địa điểm đến phòng ngủ. Điều khiển công ty đều là tác nghiệp qua điện thoại và máy tính, tất cả đều là gián tiếp ra lệnh thông qua một trợ thủ mà anh tin tưởng. Sợ Gia Gia tịch mịch, anh đem TV cũng từ phòng khách mang đến trước giường cho nó giải trí.

Việc học tập ở trường cũng không thể gián đoạn, Gia Vĩ nổi lên ý tưởng thuê gia sư cho nó. Để cho Gia Gia nói sơ qua tình hình học ở trường, thông qua mạng tìm một trung tâm, Gia Vĩ mở máy bắt đầu xem xét. Một lúc sau khi Gia Vĩ ngẩng đầu lên nhìn nó một chút, lại nhìn thấy nó đang chôn đầu nghiêm túc nhìn quyển sách tranh các bước tập nhảy, chỉ là đây không phải lúc xem mấy cái này ah. Gia Vĩ bất động thanh sắc bước lại ngồi gần nó, Gia Gia hoảng sợ không kịp giấu đi, quyển sách tranh đã bị Gia Vĩ nhìn thấy mất rồi.

Gia Vĩ chỉ vào cuốn sách, bày ra chất giọng khá tiểu nhân: “Đây là cái gì? Ah, là sách dạy nhảy cơ đấy?”

Gia Gia đỏ mặt, hai bàn tay vịn xoắn lại, nói: “Nga, đáng lẽ giờ em phải luyện tập, nhưng đã một tuần không đi, bọn họ có thể đã...”

Gia Vĩ yêu thương ôm nó vào lòng: “Không có quan hệ, chỉ mới một tuần thôi. Chờ em khoẻ lại cố gắng hơn một tý là được”

Gia Gia chỉ vào một bức tranh cao hứng nói: “Người này là dẫn vũ, anh nhảy đặc biệt hảo” dừng lại một chút, Gia Gia nhỏ giọng mà nói: “Anh ta mọi động tác đều hơn em, nhưng có một chỗ em nhảy cao hơn ah”

Gia Vĩ không động chỉ có trút hơi thở dài, mỉm cười xoa tóc Gia Gia, hài tử này tham vọng thật cao ah, có lẽ cao đến mức không thể đo lường được.

Nguyên lai trên đời này mệt nhất chính là nằm bất động. Ngày đầu tiên đau, nằm rất thoải mái. Ngày thứ hai cũng nhịn. Tới ngày thứ ba, đau đớn đã giảm bớt rồi rất nhiều, Gia Gia muốn nằm cũng nằm không nổi. TV không khoải lăm, đọc sách mãi cũng chán, muốn hoạt động một chút lại không được phép. Nửa giờ trước mới đi vệ sinh rồi, giờ không có lí do. Gia Gia càng lúc càng khổ, ca ca là người bận rộn còn dành ra vài phút nhàn rồi liếc về phía mình, nhưng lại không có ý tứ muốn giúp nó. Đôi mắt mở to lay động, đồng chuyển tây chuyển, trông mong nhìn về phía nam nhân không nhanh không chậm đang vô cùng tiêu sái, Gia Gia thật sự nóng cả ruột. thật muốn chạy trốn ah, cuộc sống tự do tự tại, vũ đạo thật hảo tướng niệm. Gia Gia âm thầm quyết định, đến ngày có thể bước chân xuống đất nó sẽ không cần đến thang máy, mỗi ngày nó sẽ leo thang bộ. Miễn cưỡng cố gắng chờ được đến hoàng hôn, Gia Gia không thể kiên trì được nữa rồi.

“Em muốn tắm rửa “ tắm rửa có thể rời giường, có thể trằm mình trong bọt nước, quan trọng là có thể hoạt động một chút. Gia Gia cả ngày chỉ trông đợi giây phút này. Con dao gọt hoa quả trong tay Gia Vĩ run lên, suýt chút nữa là cắt vào tay. Thời điểm đáng sợ lại đến rồi.

Cầm miếng lê đưa đến miêng Gia Gia, Gia Vĩ ôn hòa nói: “ Cơm chiều còn chưa có, ngủ một chút rồi tắm được không? ”

“Em không đói bụng, bây giờ tắm không được sao?” mang theo chút giọng mũi năn nỉ, thật là vô pháp cự tuyệt.

“Hành”

Tiếng nước ào ào, Gia Vĩ cho tay vào nước dò thử độ ấm. Hơi một chút ấm mới tốt cho Gia Gia. Chuẩn bị tốt nước tắm, anh xoay người về phía phòng ngủ. cứ như chờ không nổi nữa Gia Gia đã tự mình cởi hết đồ trên người, chui lại vào ổ chăn chờ đợi, thấy anh bước vào đã cười hì hì hì vươn tay đòi bế. Gia Vĩ đưa tay ôm anh mới phát hiện, tiểu tử trong lòng đang trần như nhộng, tất cả chất lỏng theo mạch máu trong cơ thể dồn về một điểm, Gia Vĩ cảm thấy thật cứng ah. (chém gió)

“ Ca, nhanh lên một chút, lạnh” qua mấy ngày nay, tắm rửa, bôi thuốc, vệ sinh, Gia Gia đã hình thành thói quen, tại trước mặt ca ca có không mang đồ cũng không còn cảm giác ngại. Nhìn ca ca đứng bất động không nhịn được lắc lắc cái cơ thể.

Gia Vĩ một tay kéo cái khăn lông che lên người nó, tại trên cái mông vỗ cái tét: “Không biết thẹn, bao nhiêu tuổi rồi mà cái mông cũng không thẹn che”

Gia Gia hì hì cười: “ Tắm đương nhiên là phải bỏ tất cả rồi, anh cũng không phải nữ. Còn sợ bị xem sao?”

Đi vào phòng tắm, Gia Vĩ hạ người đem Gia Gia để vào trong nước. Nước nóng vừa dính vào da tay, Gia Gia đã kêu một tiếng, cơ thể hướng lên trên co rụt lại.

Gia Vĩ vội vàng ôm chặt lấy: “Nóng quá sao?” gấp đến nỗi cả bộ ngực nhỏ cũng tỳ nữa áp lên trên mặt, hơi chút hé ra miệng là có thể cảm thấy đầu đầu hồng nhợt. Đầu có điểm hôn mê, trong đầu tiếng ong ong đồng loạt vang.

Gia Gia bắt đầu thích ứng, vững vàng ngồi trong nước. Nước nóng thật dễ chịu, thật thoải mái ah! Gia Vĩ nâng tay lấy đầu gội chậm rãi gội đầu cho nó, động tác có chút không thành thực. Cầm miếng bọt biển cọ sau lưng Gia Gia, bọt xà phòng theo miếng bọt biển mà xuất ra càng nhiều, trượt trên da thịt càng tăng nét nhẵn nhịu mềm mượt. Gia Vĩ nhìn không chớp mắt, chuyên chú theo từng động tác tay. Gia Gia cho một ít sữa tắm ra lòng bàn tay. chính mình tự lau tẩy cánh tay cùng trước ngực, chà xát càng nhiều bọt ra càng nhiều, Gia Gia vui vẻ lấy đầu ngón tay chọc chọc, đâm phá.

Tẩy sạch bọt sau lưng Gia Gia, Gia Vĩ cũng đã ổn định được hô hấp. Thói quen là tốt rồi, Gia Vĩ tự an ủi một bộ phận của chính mình.. Gia Vĩ nhẹ nhàng thở dài một hơi, cảm khoái tốt lắm. Cho Gia Gia chính mình ở trong nước bọt một lát, Gia Vĩ đi ra ngoài uống chút nước, vừa lại chuyển tới cái TV trước mặt xem một chút tiết mục nhằm chán, tâm tình bình tĩnh hơn nhiều.

Phòng chừng không sai biệt lắm rồi, Gia Vĩ đi vào phòng tắm lần nữa, xem Gia Gia vẫn hứng thú chơi đùa với miếng bọt biển trên tay, cười vỗ nhẹ đầu nó: “Tắm đủ chưa? nước lạnh rồi “ “ A!” Gia Gia đáp ứng hai cái tay trước sau luân phiên chà xát, đột nhiên nhớ đến còn một nơi chưa tẩy rửa, hai tay hướng về phía giữa hai chân mà chà xát.

“Vù vù” một chút, Gia Vĩ thiếu chút nữa trượt chân. Xoay người trở ra ngoài, có lẽ bản thân cần phải uống thêm nước.

10. Chương 10

Gia Vĩ đặt ly nước xuống, cả thân người dựa vào chiếc tủ gỗ mà thở. Nước lạnh có uống nhiều thế nào cũng không xóa đi nhiệt hỏa bốc ra từ trái tim, cái màn biểu diễn mới rồi dù cố gắng, cũng không có biện pháp xóa đi khỏi tâm trí. Khi thấy hai tay Gia Gia nắm lấy cái vật nhỏ xinh kia mà chà xát, anh tự biết tất cả định lực khống chế cũng chỉ là nỗ lực uống phí mà thôi. Gia Vĩ đột nhiên xoay người, mở ra vòi nước ở bếp cho nước lạnh tạt thẳng vào mặt.

Đem Gia Gia ôm trở lại trên giường, đặt vào chăn mềm. Gia Vĩ không có đem ánh mắt rơi vào trên người Gia Gia. Ăn xong cơm tối sau, Gia Gia chuyển một vòng các chương trình trên TV, rồi nhằm chán ném cái điều khiển sang một bên. Gia Vĩ vỗ vỗ nó: “Đi ngủ sớm một chút đi, ngủ nhiều đối với em mới có lợi.” Gia Gia quyết miệng: “Em sẽ nhanh chóng thành trư mất, ăn ngủ ngủ ăn, hết ăn lại ngủ. Chờ em có thể đứng lên được em sẽ phải không ngừng hoạt động mất.”

Gia Vĩ mỉm cười, tựa vào đầu giường lật xem một bản báo biểu kế hoạch trong tay. Gia Gia chán đến chết, sít lại tựa vào cánh tay Gia Vĩ, nhìn trong tay anh có cái gì. Một đồng một đồng bản biểu, chỉ nhìn các con số Gia Gia đã muốn choáng mà ngất, đơn giản cúi đầu cầm lấy tay Gia Vĩ mà chơi đùa. Đem bàn tay nhỏ nhỏ của chính mình đặt vào trong lòng bàn tay của anh, Gia Gia không nói gì chỉ một mình tự cười. Tay anh rất lớn, so với tay mình còn lớn hơn cả vòng. Gia Vĩ mỉm cười đột nhiên nắm chặt ngón tay, chế trụ cả tay của Gia Gia. Ngón tay bị kẹp đau, vội vàng cố bứt vứt bắt tay thoát khỏi vuốt sói.

Tựa vào cánh tay Gia Vĩ, Gia Gia đột nhiên thấp giọng hỏi: “Ca, tại sao chưa kết hôn?”

Gia Vĩ không có nhìn nó, nhẹ nhàng mà nói: “Em hy vọng anh kết hôn sao?”

Gia Gia cào cào tóc, suy nghĩ một chút nói: “Không phải. Nếu anh kết hôn, thì em phải làm sao?”

Gia Vĩ thản nhiên cười, hài tử này! Không hiểu chuyện theo kiểu không hiểu chuyện nhưng vẫn cảm giác rất hạnh phúc.

Đột nhiên Gia Gia cầm lấy cánh tay anh thần bí hỏi: “Anh có bạn gái chưa? Chắc là không có đi?”

Gia Vĩ buồn cười quay đầu: “Em hôm nay hảo kì lạ nha! Như thế nào biết anh không có?”

“Em biết mà! Bởi vì cho tới bây giờ em không phát hiện dấu hiệu lạ nào cũng không nghe anh nói qua! “

Gia Vĩ gầy gầy lông mày buồn cười nhìn Gia Gia, Gia Gia mặt đỏ, một mực cúi đầu: "Ý em là nói, em là nghĩ muốn.... anh nếu có bạn gái, nếu nghĩ muốn kết hôn. Em sẽ đi. Em chỉ là muốn nói chuyện này cho anh hiểu."

Gia Vĩ trái tim đau xót, dùng cả hai tay ôm chầm lấy Gia Gia: "Em cứ yên tâm, sẽ không đâu"

Đầu tựa vào trong ***g ngực, nghe tiếng tim đập mạnh mẽ lại theo một tiết tấu, Gia Gia nhắm mắt lại. Mơ mơ màng màng mà ngủ trước, Gia Gia không còn để tâm đến những lo lắng không rõ ràng, nhưng anh nói không là không kết hôn hay là sẽ không để nó đi.

Hài tử bên người đã ngủ say, cái má lúc ngủ làm cho người ta nhìn không được mà nghĩ muốn hôn nhẹ. Gia Vĩ xoa hai tròng mắt vì trưởng lớn mà có chút chua xót, nên ngủ thôi. Ngày mai cũng đã được bốn ngày rồi? Chân Gia Gia cũng tốt lên nhiều rất nhiều, chỉ bất quá vì tốt cho nó sau này nên anh không cho hoạt động chút nào. Có lẽ ngày mai nên công nó đi ra ngoài phơi nắng một chút.

Đầu ngón tay vuốt qua cánh môi nhỏ nhắn tinh xảo, hồng nhuận, có chút điểm lạnh. Liều mạng mà không chế chính mình, cặp môi hoàn mỹ lại rất non nớt không thể tùy ý xâm lược. Nhưng chỉ vừa đụng chạm đến nó lại khiến hết thảy lý trí cũng bị triệt tiêu không còn dấu vết. Như hàm chứa một viên tiểu anh đào hấp dẫn, hút liếm cắn, cái chất lỏng ngọt ngào kia là mỹ vị trên đời không có gì so sánh được. Đã ngủ say, sao bên tai lại vang đến tiếng nức nở khàn khàn như thoảng theo gió như có như không, một đôi cánh tay thon gầy gao mà ôm cổ anh. Thân thể bé bỏng trong lòng có chút ngáy ngô run run.

Gắt gao mà ôm, gắt gao đè xuống, dùng thân thể của chính mình hoàn toàn bao trùm toàn bộ thân thể dưới thân với những đường nét tuyệt vời, dùng chính môi mình hôn lên từng tắc tắc da thịt phần nộn. Tiến dần về cái cổ tinh tế, lướt qua bả vai nhỏ nhắn, mút từng chút xương quai xanh, hướng xuống ***g ngực mềm mại, nho nhỏ hai khoả phần hồng, tất cả đều làm say lòng người mà so với hảo tửu còn hơn một bậc.

Đột nhiên cúi xuống phía dưới thân, đem cái kia vật nhỏ đã muốn khát cầu từ lâu ngậm vào trong miệng, tinh tế phun ra nuốt vào, chậm rãi mà hút. Thân thể trong lòng cuộn lại, hai cánh tay nhỏ bé cũng vì chưa từng nhận thức loại kích thích mãnh liệt này mà bất lực chỉ biết loạn trảo, tiếng khóc cùng rên rỉ càng tăng lớn. Đột nhiên một tiếng kêu chói tai: "Ca ca!"

Gia Vĩ như bị sét đánh từ không trung không mấy khác biệt, giật mạnh thân mình mở mắt. Trái tim còn đang cuồng loạn mà nhảy nhót, Gia Vĩ mở rộng con ngươi nhìn chung quanh vẫn chỉ một màu đen, là anh đang nằm mơ, này không phải thật sự! Không phải thật sự! Mồ hôi theo thân người đã ướt đầm, Gia Vĩ cả người cứng ngắc không dám di chuyển. Quả là rất chân thật, xúc cảm như vẫn còn vương lại ở đầu ngón tay, những phản ứng của thân thể, mọi hành động kia thật chỉ là trong mộng sao? Là mộng sao?

Liếm liếm đôi môi khô khốc, Gia Vĩ thử thăm dò cảm động tĩnh của người bên cạnh. Hô hấp vẫn rất vững vàng, an tĩnh, Gia Gia còn đang ngủ. Chỉ là không biết từ lúc nào, tiểu tử kia đem chăn mền đạp rơi trên mặt đất, bị rét lạnh nên chui vào chăn của mình. Ôm lấy cánh tay mình làm chỗ gối đầu, và thực đang ngủ say.

Nhẹ nhàng rút ra cánh tay, đắp lại cho Gia Gia cái chăn. Gia Vĩ đứng lên, đi ra khỏi phòng ngủ.

Không thể nào ngủ tiếp nổi nữa, thậm chí không dám hồi tưởng giấc mộng hoang đường cực độ kia. Gia Vĩ mời một liều thuốc, đem chính mình trầm tãi trong làn khói mỏng. Tại sao lại có thể mơ như vậy được? Bởi vì cái này vốn là khát vọng đã khắc vào cốt tủy, nóng lòng muốn thổ lộ ra sao? Thật là đáng sợ, không phải như thế!

Tuyệt đối không phải như thế! Gia Gia vốn là một hài tử đơn thuần, vừa mới thoát ra khỏi hoàn cảnh tăm tối, vừa mới thể hiện khuôn mặt tươi cười ngây thơ. Nó đối với chính mình như đối với ca ca giống nhau là tín nhiệm cùng ý lại! Nếu như bị nó biết ca ca của nó là đang khát cầu nó, muốn nó, muốn trái tim của nó hướng về anh, nó sẽ như thế nào? Nó sẽ nghĩ như thế nào? Nghĩ đến ánh mắt Gia Gia đầy kinh hãi chán ghét cùng khinh bỉ, Gia Vĩ hai tay ôm lấy đầu.

Còn như vậy sớm muộn anh cũng sẽ không khống chế được chính mình! Gia Vĩ thống khổ nắm lấy tóc mình mà giật, anh nên làm cái gì bây giờ đây?

Nắng sớm ảm áp theo cửa sổ tiến vào phòng ngủ, Gia Gia lười biếng mở mắt. Bên mình có một người đang

ngồi, đưa lưng về phía chính mình đang thu nhặt đồ gì đó. Gia Gia kinh ngạc mở tròn hai tròng mắt: “Mẹ, sao người lại tới đây?” Đã dặn ca ca không nên nói cho mẹ biết chuyện mình bị thương, anh như thế nào đã nói vậy? Gia Gia quyết miệng mất hứng. Mẹ nó lại sẽ muốn lăm bắm lăm bắm mà nói cho đã nửa ngày.

Thím Hứa nhìn thấy Gia Gia tỉnh dậy, nhanh lên kiểm tra sơ qua thân thể hỏi: “Cảm thấy thế nào? Còn chỗ nào đau không? Cái gì vũ đạo đó con nghĩ muốn là có thể học sao? Gia Vi không nói cho mẹ biết mẹ cũng không dám tin, người đứa nhỏ này thật không hiểu chuyện! Con hiện đang sống nhờ trong nhà ca ca đã là đủ phiền toái rồi, còn muốn cái này cái kia. Học vũ đạo cũng cần dùng tiền đấy! Bây giờ còn làm chính mình bị thương.” Thím Hứa vô cùng lo lắng thở dài.

Gia Gia buông hạ hai tròng mắt, chậm rãi ngồi xuống: “Mẹ, người không cần phải xen vào, con biết chính mình phải làm cái gì. Ca ca là nguyện ý cho con đi học.”

Càng nghe càng có gì đó chần giữa ngực, Gia Gia không có cách nào khác giải thích cùng mẹ. Mẹ nó không biết, nó chỉ hy vọng chính mình im lặng trốn ở góc phòng, không gây ra sự chú ý nào rồi cứ thế lớn lên.

“Ca ca của con đâu? Anh đi ở đâu rồi?” Hồi lâu không có nghe được thanh âm Gia Vi, Gia Gia chuyển đầu tìm kiếm, lớn tiếng hỏi thăm. Thím Hứa nhẹ nhàng mà nói:

“Ca ca con đến công ty đi, anh bẽ bộn. Nói phải rời khỏi vài ngày, bảo mẹ lại đây chăm sóc cho con.” Rời đi vài ngày? Đi nơi nào? Rốt cuộc là mấy ngày? Gia Gia mở to hai mắt nhìn, không dám tin lời vừa thoát khỏi miệng mẹ mình.

“Không có khả năng! Anh không nói cho con biết!” Gia Gia lớn tiếng, chung quanh không khí an tĩnh lại làm cho người ta phát hoảng. Anh là như thế nào rồi? Nói đi là đi, cả nửa lời cũng không báo cho nó. Ngay buổi tối hôm qua còn cùng một chỗ nói nói cười cười, sáng sớm mở mắt tất cả đều thay đổi! Anh đi, cứ như vậy đi! Chỗ ngồi kia, bàn làm việc đột nhiên biến mất chỉ còn lại khoảng không. Gia Gia cắn rồi môi, hai cái tay gắt gao mà cuốn lấy cái chăn, anh cũng không theo nó nói một tiếng, là nó không đáng để anh nói một tiếng!

Nước mắt từng chút tích tụ rồi theo khéo mắt đua nhau ra ngoài, Gia Gia mặt không chút thay đổi vẫn ngồi không hề nhúc nhích.

“Gia Gia, theo nghe lời mẹ trở về thôi! Ca ca là người có sự nghiệp, con cứ ở thế này sẽ liên lụy anh. Nghe lời, ngày mai chúng ta trở về đi thôi!”

Thím Hứa nhỏ giọng mà vừa nói. Sáng sớm nay nhận được điện thoại từ Gia Vi đã vội vã chạy đến, Gia Vi vẫn như cũ hòa ái, dặn dò bà như thế nào chăm sóc Gia Gia, nhưng là bà nhìn ra được, anh sắc mặt hổ thẹn. Nói là công ty bẽ bộn, phải xa nhà. Người trong nhà còn thấy phiền! Hải tử này với anh chẳng quan hệ lại là con bà, vì nó mà dùng tiền, như thế nào có thể không phiền? Gia Vi vốn là người tốt, chính mình cũng không thể quá phận.

“Con sẽ đợi anh ấy trở về.” Gia Gia gắt gao mà ôm lấy đầu, thanh âm ảm ức.

Thím Hứa bắt đầu nhìn Gia Gia: “Gia Gia, con phải hiểu chuyện. Ca ca con là người tốt, con đừng làm khó cho cậu ấy.”

“Con phải đợi anh ấy trở về.” Anh đáp ứng sẽ nuôi nó, anh làm cho nó gọi là ca ca, anh là nói thích nó! Buổi tối hôm qua còn cùng ngủ trên một cái giường, tại sao hết thấy đến buổi sáng lại thay đổi? Rốt cuộc tại sao? Không phải như thế, anh sẽ không ném nó ra ngoài. Nhất định là có chuyện khẩn cấp, được rồi, anh đã không đi làm vài ngày rồi, thật nhiều sự tình chờ anh giải quyết! Trước kia anh đều là không tới nửa đêm không về nhà.

Gia Gia không nói lời nào, yên lặng ngồi. Anh là thật sự bẽ bộn, có lẽ không kịp cùng mình nói chuyện. Anh một khi hết bận rộn khẳng định sẽ gọi điện thoại cho mình.

Bận rộn, bẽ bộn, cả ngày Gia Vi không cho bản thân có một giây rảnh rỗi. Những người khác đều đã tan ca, hoàng hôn đỏ rực một khoảng trời. Trời chiều với ánh sáng quắt hồng từ từ lan rộng rơi xuống mặt đất theo cửa sổ thủy tinh tiến vào, đem căn phòng trống trơn nhuộm thành một mảnh tịch mịch. Xa xa, thành thị bắt đầu bước vào thời điểm sôi động nhất, mỗi người đều vội vã về nhà. Trong nhà chung quy vẫn sẽ là không gian ảm áp đang chờ bọn họ.

Đứng ở phía trước cửa sổ, trái tim như có một cỗ ngoại lực lôi kéo ý nghĩ muốn về nhà. Vốn định giữ một khoảng không gian để bình tâm lại, không nghĩ tới càng nổi lên tưởng niệm về một người. Gia Vĩ đưa mắt nhìn phía xa xa một mảnh mưa bụi lất phất qua bầu trời, tại hướng đó có một hài tử, đang nằm tại trên giường của anh. Nó đang làm cái gì đây? Có hay không quên uống thuốc, có phải hay không chẳng chịu nằm bất động, có phải hay không lại len lén đem sách tranh nhảy múa ra xem, anh không có ở đó, có phải hay không có một chút nghĩ tới anh?

Nên gọi một cú điện thoại, chủ yếu là cho hài tử một lý do. Thím Hứa có thể chăm sóc tốt cho nó không? Tắm rửa thay quần áo đi vệ sinh nhà xí cũng không có tiện, Gia Gia có phải hay không chịu ủy khuất? Lấy điện thoại, trái tim loạn nhảy lốc cốc, Gia Vĩ hít vào một hơi thật sâu, tám con số của điện thoại nhà ẩn nút gọi. Cơ hồ ngay lập tức, một cái thanh âm vọt tới đây.

“Ca ca ~”

Trái tim đau đớn, Gia Vĩ nhắm hai mắt lại, rốt cuộc nên hay là không tiếp tục trốn chạy.

11. Chương 11

“Ca ca!~” Gia Gia chỉ gọi đúng một tiếng, và sau đó chỉ có im lặng.

“Gia Gia...” lời nói thoát ra khỏi yết hầu sao lại đau đến vậy. Anh cố gắng bình thản ngữ khí muốn nói cho nó biết chính là anh đang bận rộn công tác không chắc lúc nào sẽ xong, mong nó sẽ nghe lời mẹ còn phải tự biết chăm sóc chính mình. Đã chuẩn bị thật tốt những gì cần nói nhưng tại sao chẳng có lời nào được thoát khỏi cổ họng, phía kia của điện thoại cũng trầm mặc làm người ta không khỏi cảm thấy khó chịu Gia Vĩ phảng phất như nhìn thấy đôi mắt buồn bã của Gia Gia.

“Anh chừng nào sẽ về?” thanh âm nhỏ nhỏ bật ra, không dám để lộ những ủy khuất, trái tim không kìm được mà nhói lên một chút, Gia Vĩ hít một ngụm khí thật sâu trả lời: “Anh ... là qua vài ngày nữa.”

Không biết đã nói thêm gì, chỉ mơ mơ hồ hồ buông điện thoại xuống. Gia Vĩ vô lực đem mặt chôn giữa lòng bàn tay. Yêu phải người không nên yêu, là tự tìm khổ cả đời, cần biết là nên hoàn toàn đoạn tuyệt. Thế nhưng thì ta đang ở cái tình trạng gì đây. Không thể thương nó, cũng chẳng thể rời nó đi, nên làm cái gì bây giờ.

Gia Gia nằm trên giường, uể oải cực độ, đến động cũng chẳng buồn động. Anh nói anh có chuyện, anh nói qua vài ngày sẽ trở lại. Nhưng là tại sao vẫn là rất khó chịu, rất rất khó chịu, như đứng giữa khoảng không mà nói chẳng nên lời. Anh tại sao lại như không muốn nói? Là không muốn nghe đến giọng mình sao? Nhưng là tại sao, buổi tối qua vẫn luôn là cùng một chỗ mà.

Có phải hay không mình nói gì đó làm cho anh mất hứng? Anh tức giận? Đói, đói đến phát hoa mắt. Nhưng là không muốn hề muốn đụng vào một chút đồ ăn, nếu có thể như vậy ngủ đi, đến lúc tỉnh dậy lại nhìn thấy anh bên người, thật tốt! Lúc trước nó thật hận không thể bước xuống giường mà nhảy nhót, làm anh chẳng bao giờ dám rời khỏi chính mình. Bây giờ anh đi rồi, cả nghĩ cũng chẳng muốn di chuyển. Ngay cả miệng cũng chẳng muốn mở, thậm chí hô hấp cũng thật phiền.

Trong đêm tịch mịch càng làm người khác cảm thấy chẳng có giới hạn. Cuộn mình trong chăn, Gia Gia giang hai tay ôm lấy chính mình, thật lạnh. Tâm tình không tốt làm nó nghĩ muốn cái gì đó, nghĩ đến lại cảm thấy cả người khó chịu nhưng rốt cuộc là thiếu cái gì? Hai tay kéo cái gối ca ca vẫn hay dùng vào trong lòng ôm, mặt hướng đó mà cọ tới cọ lui. Trên đó có lưu lại chút mùi hương của anh.

Cơ hồ như chuyện ngược đời, anh đoạt hết công việc của mọi người tự mình xử lý lấy, cố chỉ làm cho quên đi bản thân cần gì, muốn gì. Gia Vĩ một mình ngồi trong phòng làm việc buông thả chính mình lại nghĩ đến một người hác cũng đơn độc nằm trên giường, có lẽ từ giờ về sau thời gian của anh trụ lại đây sẽ càng nhiều hơn. Chỉ là lúc bóng đêm buông xuống cũng cho anh cảm giác mình cũng như con kiến lạng lẽ bò đi, trong lòng chậm rãi bị cắn xé

Hôm nay là đến hẹn tái khám, nói gì thì cũng phải về mang hài tử đến chỗ bác sĩ.

Sau khi an bài mọi chuyện ở công ty, Gia Vĩ lái xe về nhà. Đã qua vài ngày chưa về nhà, trong khoảnh khắc nhấc tay gõ cửa, trái tim anh lại hỗn loạn nhảy vài cái. Muốn xem nó thế nào rồi sao? Bình tĩnh, bình tĩnh mà nhìn nó, bình tĩnh mà nói chuyện. Sau cánh cửa chẳng có tiếng động nào phát ra, Gia Vĩ gõ lần nữa. Vẫn như cũ không có tiếng động nào. Gia Vĩ lập tức móc chìa khóa mở cửa phòng ra. Trong phòng trống trơn.

Gia Vĩ vô hồn đứng giữa phòng, đến trái tim cũng không buồn đập, mờ mịt mà nhìn khắp phòng. Mọi thứ trong phòng được sắp xếp rất gọn gàng, đều là áo quần và vài vật dụng mà anh đã mua cho Gia Gia, cùng với một phong thư của Gia Gia chỉ là trên giá thiếu đi một đôi giày múa.

Trên bàn nằm cùng phong thư là bộ chìa khóa mà anh cấp cho nó, là chìa khóa của căn nhà này. Cầm lấy bộ chìa khóa Gia Vĩ xiết chặt hai tay, làm chiếc chìa cứa vào lòng bàn tay đau đớn. Nó đi rồi, thực rồi đi rồi.

Gia Gia cảm giác được sự trốn tránh của anh, nó không biết tại sao nhưng sự miễn cảm của nó có thể vạch trần được lời nói dối của anh. Nó đi, để lại bộ chìa khóa. Tất cả những gì ảm áp mà hai người gây dựng đã không còn nữa rồi.

Đây không phải là kết thúc tốt đẹp nhất sao? Trở lại như lúc ban đầu, không cần lo lắng sẽ không tìm hãm được chính mình, không cần thắc mắc. Đương nhiên cũng sẽ không còn người nào đó với khuôn mặt tươi cười hồn nhiên, chờ đợi anh khi trời bắt đầu tối trong ngôi nhà luôn sáng đèn. Gia Vĩ kinh ngạc đứng ở nơi đó, quay về được sao? Trong tâm đã khắc ghi một bóng dáng, trong lòng đã khát cầu sự ảm áp, còn có thể trở lại lúc ban đầu sao?

Cố gắng kìm giữ chính mình, không để cho bản thân chạy đi mang nó về đây Gia Vĩ đem chính mình hãm tại bộ sa lon ôm đầu chịu đựng cảm giác đau đớn đang trào dâng.

Gia Gia im lặng ngồi trên giường của mình, đầu tựa vào tường nhìn xuống từ cửa sổ. Từ nơi này có thể nhìn thấy hết con đường bên dưới. Nếu như anh thực sự tới, đứng ở đây nhất định sẽ thấy anh. Mẹ muốn đón nó về, nó cũng chẳng có lí do nào để không nghe lời. Một lần nữa trở về căn nhà băng lạnh này, trái tim nó cũng dần băng lạnh theo. Gia Gia cứ như vậy dựa vào, một ngày không có chút tin tức từ anh lại qua đi.

Điện thoại vang lên, tai nghe loáng thoáng tiếng mẹ nó: “Hả, là Gia Vĩ à! Cậu đã về rồi” Trái tim đột ngột nhảy dựng lên, cả cơ thể mệt mỏi nhanh chóng phục hồi. Là anh! Anh đã trở về! anh có phải sẽ đến đón nó không? Gia Gia nhảy như bay xuống giường, mở cửa phòng chạy ra. Mẹ đang cầm điện thoại, vẻ mặt tươi cười nói, từ lúc nào đã đem nó đi bệnh viện kiểm tra, khi nào thì hai người trở lại nhà, cảm tạ, và đã gây phiền toái.

Thời gian cứ dần trôi qua, trái tim Gia Gia cũng dần trầm xuống. Tại sao không có nói gì, chỉ có nói thêm vài câu hỏi thăm khách sáo rồi thím Hứa nhẹ nhàng buông điện thoại. Nhìn chiếc điện thoại được thả xuống trái tim Gia Gia gần như chết lặng theo. Anh không nghĩ muốn gặp lại nó, không muốn dưỡng nó nữa rồi. Gia Gia gắt gao cắn môi dưới, xoay người đóng cửa phòng lại. thím Hứa bắt đầu nhìn theo con mình mà thở dài. Hải tử này thực muốn ở cùng Gia Vĩ, nhưng là.....

Không hề bước gần lại cửa sổ, Gia Gia đem chính mình hãm vào trong chăn. Tại sao, ca ca rốt cuộc thế này là vì sao? Anh có phải hay không chán ghét nó rồi, thấy phiền đến nỗi không muốn dưỡng nó thêm nữa? Ta không tin, ta nói cho anh biết là ta không tin. Một đêm trước khi anh rời đi đôi mắt anh nhìn nó vẫn tràn đầy ảm áp mà, nó còn thương anh vì nó mà khổ sở, ca ca à

~~Trong phòng không có bật đèn, Gia Vĩ ngồi tại phòng Gia Gia, bên người là một đồng vỏ chai rượu. Chưa từng lần nào một mình uống nhiều đến vậy, hôm nay lại dựa vào cái biện pháp ngu ngốc này nhưng đây lại là dược liệu duy nhất làm giảm bớt nỗi đau trong tim anh.

Tâm trí anh trống rỗng, cùng với căn phòng này thật giống nhau. Nếu như không được ném trải cái tư vị ảm áp sẽ không biết giá rét sẽ có bao nhiêu lạnh, cô đơn sẽ có bao nhiêu đau đớn. Tất cả cứ như mọc rễ trong tim anh càng lúc càng đâm chồi nảy lộc phát triển mạnh mẽ để bây giờ phải bứt ra kết quả không còn gì khác ngoài bản thân toàn là vết thương đổ máu.

Thôi, đã biết đây là chấm dứt tốt nhất, sẽ không cần phải lo lắng không kiếm chế được bản thân, không phải đau khổ khi chính mình không vượt qua được. Hao tổn tâm trí nghĩ cách trốn tránh nó nào ngờ vừa quay đầu lại tất cả đều biến mất, biến mất làm cho người ta thất hồn lạc phách, biến mất dễ dàng làm cho những giấy dựa kia sao lại buồn cười đến chết được

Nhìn sàn nhà trước mắt lại nghĩ đến tiếng bước chân mỗi ngày đều ghe được, nhẹ nhàng mà nhanh nhẹn. Đôi chân trần trắng muốt của Gia Gia cơ hồ như đang chuyển động, bước chân thật ổn định, nhỏ dài mà hữu lực, cứ như trời sinh là bước chân của người có học võ. Cùng với âm nhạc êm dịu mà nhẹ nhàng bay nhảy. Gia Gia...

“Gia Gia, tập trung tinh thần!” Minh Hà hai tay nôn nóng mà vỗ mạnh trước mắt Gia Gia. Ngày diễn sắp đến gần rồi, người dẫn vũ ban đầu bị bệnh, Gia Gia được chọn thay. Vốn các động tác của Gia Gia đã không có vấn đề gì, chỉ cần tăng cường chút thời gian luyện tập là ổn. Nhưng hài tử này từ ngày bị thương trở lại luyện tập tâm hồn thường treo trên mây, làm người ta phải sốt cả ruột theo nó.

Gia Gia thở hào hển dừng lại, không dám nhìn thầy. Âm thầm nhắc nhở chính mình, tinh thần tập trung! Lần này cơ hội khó mà có được, là thầy thấy mình có kỹ thuật tốt nhất trong mọi người mới cho mình vị trí này. Nhưng chỉ cần nhảy bề màn biểu diễn này thì sau này sẽ không còn cơ hội nào dành cho nó. Nó muốn nhảy múa, muốn đứng trên sân khấu. Ca ca, nó là càng muốn nhảy cho anh xem.

“Một lần nữa nào! Từ nhỏ nhảy bắt đầu, chuẩn bị... 5,6,7,8,...1, 2, 3, 4...”

Gia Vĩ đứng xa xa, theo cửa sổ thủy tinh trong suốt nhìn vào. Gia Gia đang.....

.

.

.

Ngoài cửa sổ, Gia Vĩ đứng phía xa xa. Xuyên qua cửa sổ thủy tinh trong suốt, nhìn Gia Gia đang cố gắng luyện tập. Gia Gia đang chìm đắm giữa những động tác lưu loát, tao nhã, vẫn như vậy chấp nhất bản thân mà luyện tập.

Nó chỉ muốn sống một cách an bình, tìm một gia đình thích hợp. Mà bây giờ, khi nó vừa có được một chút thì anh lại nhấc tâm tước đoạt đi tất cả. Nó chắc hận anh đi? Yên lặng rũ thẳng áo lại, Gia Vĩ quay người rời đi. Đây đã là lần thứ mấy anh lên đứng ở đây ngắm nhìn nó, chính là anh không có đủ dũng khí như một ca ca đối mặt với nó. Rời xa nhau càng lâu anh càng sợ hãi. Không dám nhìn vào đôi mắt nó, không dám lại gần nó, anh sợ, thật sự sợ.

Anh sợ trong lòng ý muốn tham lam độc chiếm cái hài tử như nhỏ xinh kia ngày càng mãnh liệt. Gia Vĩ hít sâu cho cái không khí trong trẻo mà lạnh lùng này tràn ngập mọi góc ngách trong cơ thể, anh ngày đêm tưởng niệm cuộc sống trước kia, làm sao đây để có thể trở về khoảng thời gian khăng khít đầm ấm ấy.

“Gia Gia, tớ vừa rồi hình như nhìn thấy ca ca của cậu ah” Trong lúc nghỉ ngơi Nhạc Nhạc lại gần nói với nó. Gia Gia nhảy dựng lên: “Ồ đâu? Ở đâu?” Nhạc Nhạc xoay người lại, một ngón tay chỉ phía ngoài cửa sổ: “Lúc luyện tập tớ thấy anh ấy đứng ngoài cửa sổ nhìn cậu, bây giờ thì chắc đi rồi”.

Gia Gia nhào đến bậc cửa sổ nhào người ra bên ngoài xem, không còn chút bóng dáng của anh. Chán nản Gia Gia cảm tức nói: “Cậu như thế nào không nói cho tớ sớm hơn hử!”

Nhạc Nhạc bĩu môi cảm tức nói: “Cậu ở phía trước tớ phía sau, bảo tớ nói thế nào hử? Để thầy mắng chết tớ à” không nghe Nhạc Nhạc giải thích Gia Gia đã vội chạy về phía cửa lớn.

Cả con đường Lâm Nhiệt trống trơn, chỉ có cây ngô đồng tịch tịch, Gia Gia đứng giữa con đường thất vọng buông hạ trông mắt. Tại sao không thể chờ nó thêm một chút? Anh đến xem nó sao? Tại sao không gặp ta? Ca ca, lòng anh, em không dám đoán, nhưng rốt cuộc anh nghĩ về em như thế nào?

Đế giày mỏng không ngăn được hơi lạnh từ mặt đất thâm nhập, cái lạnh truyền đến tận tim. Nhạc Nhạc liều mạng gõ mạnh vào cửa sổ hướng nó phát tay, luyện tập lại bắt đầu rồi. Gia Gia xoay người trở về, trong lòng như đánh rơi vật gì vậy, bước chân cũng trở nên nặng nề hơn.

Cuộc sống vẫn tiếp tục, thời gian có tiến bước riêng của nó, Gia Gia luyện tập càng ngày càng khẩn trương.

Bầu trời tối đen, Gia Gia uể oải hất cái túi xách lên vai. Tạm biệt bạn học, đi trên đường một mình, gió đêm thổi qua, rất lạnh. Không nghĩ muốn về nhà, Đoàn Chính Nghĩa tuy không còn tùy ý mà đối với nó mắng chửi hay động tay chân, nhưng nghĩ đến ánh mắt lạnh lùng của ông ta nó chẳng muốn.

Mỗi lần về nhà, mẹ nó lại khuyên ngăn cầu xin nó không nên tiếp tục luyện tập nhảy múa, chớ chọc cha con giận. Hôm nay về sớm một tý được không. Gia Gia không cách nào nói cho mẹ nó biết, nó yêu vũ đạo cùng ngưỡng thần giống nhau, giữa vũ đạo nó có tự hào cùng kiêu ngạo. Cái thế giới tuổi thơ nhỏ bé có vũ đạo mà dần lớn lên. Nó không thể dừng lại, cuộc sống nó thuộc cái thế giới ấy.

Nó bây giờ kĩ thuật ngày càng tốt hơn, khi ấy nó còn nắm lan can nhìn những hài tử còn nhỏ hơn mình thực hiện nhảy múa, bây giờ nó đã bỏ xa, nó nhuần nhuyễn hơn, linh động hơn. Nó rút cuộc cũng có cơ hội bước lên sân khấu, mà lần đầu tiên của nó chính là vị trí dẫn vũ. Cái hạn phúc vô cùng này nó chia sẻ với ai. Ai sẽ đến và cho nó một nụ cười. Ca ca, em nhớ anh.

Bước đi một cách vô thức, gió lạnh làm khô đi mồ hôi trên cơ thể, Gia Gia kéo chặt áo khoác. Bất tri bất giác mà đi tới trạm xe, nhìn chiếc xe buýt quen thuộc mở cửa, mơ hồ nó bước lên xe. Chỉ là nghĩ một chút, khẳng định bây giờ anh chẳng có nhà đâu.

Anh quả thật không có nhà. Gia Gia ôm túi xách ngồi ở bậc cầu thang, nhìn về phía đèn đường. Vừa đói vừa lạnh, nhưng lại chẳng có ý nghĩ muốn đi. Chờ anh sao? Gia Gia cũng chẳng biết mình muốn gì. Ngày mai là biểu diễn, thật muốn nói cho anh biết, muốn anh đi xem nó diễn. Ca ca..

Xấu hổ nhớ lại ngày ấy bắt anh công lên lầu, vốn chỉ là mới đây, sao giờ nghĩ lại cảm giác thật xa xôi. Ngày tháng ngày có thể làm nũng, trải qua những hưng phấn cùng ngọt ngào, quả thực như giấc mơ. Gia Gia đột nhiên cười, bây giờ cùng trước kia đâu mới là mộng đây.

Không biết qua bao lâu Gia Gia đã ngủ gật vài lần, đột nhiên một trận âm thanh xe tiến tới làm nó giật mình bừng tỉnh. Chiếc xe màu đen chậm rãi dừng lại. Gia Gia hoảng sợ trốn vào trong góc tối. trái tim cứ bịch bịch mà đánh trống, không biết vì cái gì khẩn trương đây?

Nhìn thấy Gia Vi không bước vững tài xế có ý muốn đỡ, chính anh lại lắc lắc cái tay tiêu sái bước vào cánh cửa khu chung cư. Tài xế lo lắng nhìn anh bước vào thang máy mới xoay người lái xe đi. Đợi người đi khuất Gia Gia mới từ góc tối bước ra, anh hình như uống khá nhiều rượu, đã lên nhà được chưa nhỉ? Anh có hay không vấp bổ chỗ nào không? Thật là, làm cái gì mà uống nhiều đến vậy.

Gia Gia lặng lẽ leo 9 tầng thang bộ, trên hành lang vừa đi vừa nhìn trước ngó sau, thăm nào mà nhìn quanh. Nhẹ nhàng thở dài, Gia Vi đang dựa vào cửa, ngồi ngay dưới đất mà ngủ thiếp đi. Gia Gia đi tới cầm lấy bả vai của anh mà lay động: “ca, ca tỉnh tỉnh, không thể như thế này mà ngủ được”

Cái mùi rượu nồng nồng làm Gia Gia nhăn mặt cau mày, anh rút cuộc là đã uống bao nhiêu đây? Bỏ qua ý nghĩ đánh thức anh dậy ra khỏi đây, Gia Gia từ trong hộp thư lấy ra một bộ khóa dự phòng mở cửa. Mất đi chỗ dựa Gia Vi bị trượt nằm dài trên mặt đất. Gia Gia ôm cánh tay nghĩ muốn đem anh kéo vào.

Gia Vi thân thể như cây đại thụ ngã xuống, đáng thương thay cho Gia Gia hét ôm đầu túm tay, kéo chân nghiêng rằng nghiêng lợi lăn qua lăn lại một hồi lâu, cuối cùng cũng đem được Gia Vi kéo vào trước cửa phòng ngủ.

“Anh không có việc cần sao lại cao lớn thế này làm gì” Gia Gia vỗ mặt đau khổ nghĩ có chút đem anh kéo lên giường, mặt đất rất lạnh ngủ đây không ổn.

Thật vất vả nâng nửa người trên ngồi dậy mới định ổn định khí tức thì ghe thấy Gia Vi hừ một tiếng.” Ca, anh tỉnh dậy rồi sao? Muốn uống nước không?” Gia Gia ôm người anh ý muốn chuyển lại thân thể, ai ngờ Gia Vi nghiêng người, Gia Gia ứng phó không kịp, sao lại thành bị đặt ở dưới thân.

Gia Gia bị ép đến méo miệng, anh sao có thể nặng thế này, đứng lên cái dùm đi.

Nóng rực hô hấp ngay bên tai, mặt ca ca cũng rất nóng, đang áp lên mặt chính mình, làm nhiệt cũng lây qua rồi. Gia Gia tâm trí hoảng loạn, hô hấp cũng không tìm được tiết tấu. Nghĩ muốn đẩy anh ra lại vừa chẳng còn khí lực, bị anh đè nặng trống ngực lại đập thực lợi hại. Cả người chỉ muốn nhuyển ra, cái tư vị

này thật khó tiếp nhận. Giữa tại cảnh hô hấp gian nan lại xuất hiện một loại chưa từng có, mà nhất định là trước kia cũng chưa từng khát khao qua, một cảm giác kì diệu bắt đầu khơi nguồn.

Trái tim đập nhảy càng nhanh. Tay nhẹ nhàng ôm lấy cổ ca ca, trong phòng vốn tối đen, ca ca cũng ngủ thiếp đi rồi, không ai biết đâu. Gia Gia có chút gương miệng, cứ như vậy có chút không thở nổi.

“Gia Gia” vang lên tiếng rên rỉ.

Hả! Gia Gia thất kinh buông lỏng hai tay, anh tỉnh dậy? người ở trên thân có chút giật giật, đột nhiên mở rộng hai tay ôm chặt lấy nó, một đôi môi nóng rực rơi xuống, một khắc bị hôn, Gia Gia hít thở không thông.

12. Chương 12

Đôi môi nóng bỏng đè xuống, vào cái khoảnh khắc đó cả tâm trí đều bị bao phủ. Gia Gia hai mắt mở trưng trưng, hoàn toàn bị dọa đến ngây người. Môi bị người ta ngậm lấy mà mím mát, cái lưỡi tách hàm răng nó ra nhân tiện chèn vào còn đem chính đầu lưỡi câu ra ngoài, hương rượu thoang thoang làm tâm trí Gia Gia càng mờ mịt. Bị đôi tay kia gắt gao mà ôm lấy, thân thể nhỏ bé bị sức nặng đè nặng, Gia Gia cảm thấy chính mình bị đè đến mức sắp nhập luôn vào cơ thể anh luôn.

“Gia Gia ” hàm hồ kêu, hai gò má nóng bỏng dán trên mặt nó mà cọ đi cọ lại. môi rớt cuộc cũng được buông thả, Gia Gia từng ngậm từng ngậm thở phì phò, trong đầu là một mảng hỗn loạn. Tâm hoảng ý loạn không biết chính mình dùng cách nào mà đẩy được cái thân thể nặng nề kia ra, Gia Gia lao đảo tìm cách trốn chạy thoát ra cửa.

Chân nó mềm nhũn, vì cái hoàn cảnh cả trong mộng cũng không nghĩ tới mà làm nó chẳng còn tí gì khí lực. Gia Gia không biết phải đi đường nào, chỉ mơ mơ màng màng ngã xuống cầu thang. Tựa vào thanh lan can bằng sắt lạnh lẽo, nó cố gắng làm cho bản thân thanh tỉnh một chút.

Mới rồi xảy ra chuyện gì vậy? Xảy ra cái gì? Suy nghĩ không được rõ ràng lắm, trống ngực đập đến mức chẳng biết được tần suất. Cả người tê dại, nơi có cảm giác duy nhất là môi ah. Năng! Vươn đầu lưỡi ra liếm liếm phiến môi, nghĩ lại vừa rồi còn bị anh hôn đến mức mông lung, nghĩ đến đó trong lòng lại chảy ra một luồng cảm xúc là lạ.

Gia Gia che miệng cười, quay đầu nhìn lại một chút kia là cái cửa lớn chính mình đã gắt gao mà đóng lại. Anh rớt cuộc có tỉnh dậy không nhỉ? Không tỉnh thì làm thế nào lại gọi tên nó, nhưng mà.... Nếu tỉnh dậy sao lại không đuổi theo nó ra đây? Thiên a, ai tới giải thích cho nó đây là cái tình huống gì đây.

Gia Gia thật không biết mình làm cách nào lại có thể quay về nhà, cũng sờ đứng trước cửa ra vào. Nó gấp đến nổi ngay cả mẹ nó nói gì cũng là chưa từng nghe thấy, trực tiếp bò bên giường đem chăn bịt kín chính mình lại. Nhắm mắt, chính là trên môi vẫn còn cảm giác mềm mại mà nóng bỏng. Hô hấp lại bắt đầu dồn dập, Gia Gia có chút hé miệng, cái cảm giác hít thở không thông đến chóiang vằng mà bất tỉnh lại xuất hiện. Trước trước sau sau chuyện gì nó cũng không rõ ràng chỉ duy cảm giác này lại như khắc vào trong đầu hay sao í.

Sắp không thở nổi, Gia Gia mới bò ra khỏi chăn. Rầu rĩ không vui ghé đầu vào gối. Anh có phải hay không muốn thân với nó? Hay chỉ là vì say khướt mà đem nó trở thành người khác. Hử! Gia Gia cảm thấy như bị lừa gạt hung hăng mà đập đầu vào gối, khẳng định là thế rồi! Chán ghét!

Đem đầu từ gối lồi ra, Gia Gia thật không cam lòng. Anh gọi tên chính là nó cơ mà, chẳng lẽ nó với người kia cùng tên? Nhưng là anh hôn nó.... Có phải hay không anh nói cái kia.. cái kia... Hừ bịch bịch, Gia Gia lại đem đầu nện tiếp xuống gối.

Gia Vĩ vì cơn đau đầu mà tỉnh lại, cái tư vị sau say rượu thật chưa bao giờ là dễ chịu. giật giật thân mình, nửa thân dưới vắt vẹo dưới đất có điểm tê dại. Chân thật sự không ổn, tối qua say quá mà để vậy ngủ cả đêm. Gia Vĩ một tay bưng đầu, khởi động thân thể ý định tắm rửa một chút cho thanh tỉnh. Vừa mới đứng lên Gia Vĩ đã đụng vật gì đó làm suýt nữa mà đập mặt. Cúi đầu mà nhìn, Gia Vĩ ngây ngẩn cả người. Túi xách, túi xách của Gia Gia! Cái này không phải vào ngày đầu tiên Gia Gia tới đây ở anh đã mua sao, như thế nào giờ lại ở đây?

Trái tim nổi lên một trận hoảng loạn, Gia Gia vào tối qua đã đến đây. Tại sao không gọi anh tỉnh dậy? Tại sao lại để lại túi xách ở nơi này? Tối qua có phải hay không phát sinh chuyện gì? Nghĩ đến đây Gia Vĩ có chút không dám tiếp tục, mồ hôi lạnh từng giọt mà toát ra, cái đầu nhờ vậy mà thanh tỉnh không ít.

Ngăn chặn trái tim hoảng loạn, tỉ mỉ hồi tưởng chuyện tối qua, nhưng chính là từ lúc bước ra khỏi quán bar thì một chút ấn tượng cũng chẳng có. Càng nghĩ trái tim càng phát hoảng còn tay Gia Vĩ cũng lạnh đi, ngơ ngác nhìn túi xách đang nằm trên mặt đất. Sẽ không đâu, trên người áo quần coi như là chỉnh tề, trên giường và mặt đất cũng không có gì không đúng. Hơn nữa Gia Gia trở về lấy đồ gì, lúc đi thì đem túi xách bỏ quên thôi.

Vô luận đối với chính mình tìm mọi cách biện giải thì Gia Vĩ cũng không cách nào thoát khỏi một dự cảm không tốt. Nếu như anh thực đối với Gia Gia làm cái gì.... Thiên a! Ôm cái túi xách của Gia Gia, Gia Vĩ lo sợ bất an. Đi xem Gia Gia một chút, mặc kệ là xảy ra cái gì, tổng yếu đều phải đối mặt.

Gia Gia bị mẹ đánh thức, đã bảy giờ rưỡi rồi: “Con không đi học sao? Mà túi xách cũng để đâu rồi?”

Gia Gia căn bản là ngủ chưa đủ, cả tối hôm qua lẫn qua lộn lại đến gần sáng mới đi ngủ. Mơ mơ màng màng nghe tiếng mẹ nó hỏi, từ ổ chăn chui ra xoa xoa hai tròng mắt

“Uh?”.

“Như thế nào lại để nguyên áo quần như vậy mà lên giường? Chết chưa, lại muộn mất thôi”. Thím Hứa một bên vừa thu dọn phòng vừa nói: “Tối qua rốt cuộc con đã đi đâu? Trễ như vậy mới về, túi xách đâu sao ta không thấy?”

Như một gáo nước lạnh dội thẳng vào người, Gia Gia đứng chết trân tại chỗ. Đúng rồi! túi xách đâu? Quên ở nhà anh chắc rồi! Hả a a!!! như vậy anh hội sẽ biết nó ghé qua sao? Cả chuyện tối qua... trong túi còn có trang phục diễn cùng giày múa nữa! Gia Gia kinh hoảng nắm chặt áo ngoài, tám giờ tập hợp rồi, đến mười giờ sẽ chính thức mở màn. Tối qua hồ đồ mà chạy về đây, túi xách đương nhiên là quên không mang theo rồi.

Vừa mở cửa chạy vội ra, Gia Gia vừa vụng vụng phải Gia Vĩ đang đứng ở phía trước.

Bốn mắt nhìn nhau, thời khắc tất cả đều ngưng trọng. Gia Gia có điểm phát giác đứng chôn chân ở đó, trái tim thiếu chút theo miệng mà nhảy ra. Nhìn chằm chằm vào Gia Vĩ. Gia Vĩ cũng miễn cưỡng cười, mười bảy ngày rồi, ngày mơ đêm tưởng cái hài tử đang đứng trước mặt.

Đem túi xách nhét vào lòng Gia Gia: “Có phải hay không bị muộn rồi, anh đưa em đi” Gia Gia tay ôm túi, che nửa cái mặt đang bốc nhiệt.

Thím Hứa đuổi đến theo, nhìn thấy Gia Vĩ vội cười lấy lòng: “ Nguyên lai Gia Gia đem túi quên ở chỗ cậu, hài tử này đâu phải đưa tam rơi tứ rớt, nhưng lại phiền toái cậu đưa đi học”

Gia Vĩ cảm thấy có điều khó nói, xoay người cùng Gia Gia xuống lầu.

Ngồi ở trên xe, Gia Gia vẫn là gắt gao ôm túi xách không nói lời nào. Mười bảy ngày không gặp rồi, giờ gặp lại không nghĩ là rơi vào tình trạng này. Hai người nhất thời cái gì cũng không nói. Gia Vĩ tâm tình không ổn định, tối qua rốt cuộc có chuyện gì. Len lén liếc mắt xem Gia Gia, Gia Gia cúi đầu, một mái tóc nâu bồng bồng hơi loạn, sắc mặt hồng hồng. thỉnh thoảng lại vươn đầu lườm liếm liếm môi. Gia Vĩ trong lòng chợt run lên.

Vững vàng tinh thần, Gia Vĩ ho khan một tiếng, nói: “Như thế nào đột nhiên nhớ lại chạy về nhà? Còn đem túi xách để lại, uh, tối qua anh uống hơi nhiều, uh, em thấy rồi đi? Có phải không trông thật mất mặt?”

Nói xong lại bất an nhìn Gia Gia. Gia Gia cái tai như con mèo nhỏ giống nhau cùng dựng thẳng, nghe từng lời anh nói mà bị hù dọa đến chấn kinh. Tâm lý thật giống một tiểu hổ tử, hoảng loạn bối rối không tìm ra đầu mối. Anh thật say đi, căn bản cái gì cũng không biết. Được, cũng tốt đi! Bằng không chuyện đó như thế nào giải thích đây?

Thân một chút thì thân một chút chứ sao, coi như anh hồ đồ đi. Dù sao anh cũng không biết, cũng không nan kham. Nhẹ nhàng hấp một chút khí, nghiêng đầu không dám đối diện cùng đôi mắt anh, nhẹ nhẹ thanh âm mà nói: “Em hôm nay không đến trường học. em hôm nay, có diễn. em sẽ dẫn vũ”

“Thật sự” Gia Vĩ hưng phấn quay đầu: “ Hôm nay sẽ diễn ra hả? Thật tốt quá, như thế nào đến bây giờ mới nói cho anh biết ”

Quay ra nhìn thấy trong mắt anh là tươi cười có hưng phấn cùng tán thưởng, Gia Gia gắt gao mân môi cười.

“Em chính là muốn nói cho anh biết, ai ngờ thấy anh say ngã vào cửa, ngủ giống như trư. Kéo cũng bắt động” Gia Gia cong miệng, mặt lại nóng rần lên. Môi không biết sao, lại không ngừng liếm liếm. Chỉ là nhờ vậy cánh môi nhỏ nhỏ càng hồng nhuận đến phát sáng, như cánh tiểu anh đào.

Gia Vĩ trong lòng vừa động, vươn tay vuốt nhẹ qua môi Gia Gia: “Đừng liếm nữa, môi nhỏ cũng sưng lên rồi” cảm giác ôn nhuận làm Gia Vĩ thu mạnh cánh tay về, hít vào nột hơi thật sâu.

“Anh sẽ đi xem em nhảy múa sao?” Gia Gia thanh âm nhỏ đến mức chỉ có trong cổ họng không ra ngoài, cái đầu buồng xuống càng thấp.

“Anh đi, nhất định đi.” Gia Vĩ cơ hồ ngay lập tức trả lời.

Gia Gia len lén cắn môi mỉm cười nghiêng đầu liếc mắt về phía Gia Vĩ một cái, nhìn thấy Gia Vĩ cũng đang nhìn nó bằng ánh mắt tràn đầy ám áp, lập tức quay đầu cúi càng thấp. Cái mặt lại càng hồng hơn. Gia Vĩ hô hấp không thông, quanh thân máu không hề nghe chỉ huy cứ loạn động mà chạy tứ tung.

Thật dọa người, ở cái độ tuổi này rồi anh không nghĩ sẽ có cơ hội tâm thần bán loạn, trống ngực ầm ầm, mặt như trời sắp mưa. Gia Vĩ quay đầu làm bộ đang xem tình hình xe sau, một hồi lâu không dám quay đầu lại, bị Gia Gia nhìn thấy cái mặt chín như giắc này thì biết lấy cái gì giải thích đây hả?

Sau cánh gà, bọn nhỏ đang được hỗ trợ hóa trang cùng sửa sang trang phục diễn, thời gian cuối cùng thì để dành làm nóng cơ thể. Buổi diễn sắp bắt đầu, trong đám hài tử không khí khẩn trương tràn ngập.

Lặng lẽ xuyên qua hậu trường hỗn độn, Gia Gia tiến đến tấm phong màn xem những người đến dự tiệc. trong đám đông đầy người, kia cái thân ảnh anh tuấn mà quen thuộc đang ngồi, chuyên chú chờ đợi giờ mở màn. Đã vốn là lần thứ ba đi xem anh rồi, Gia Gia không hiểu vì sao, chính mình lại muốn nhìn nhiều hơn một chút.

“Gia Gia “ Minh Hà kêu nó, Gia Gia quyến luyến nhìn thoáng qua dưới đài, anh hãy xem. Em muốn anh xem em nhảy múa trên sân khấu. Ca ca, em sẽ không chịu thua kém.

Sân khấu, sao như vậy rộng đến hoa mắt. Mặc dù đã xem trước nhưng giờ giữa không trung các ngọn đèn tỏa sáng, làm nó có chút hoa mắt. Bước chân có chút cứng ngắc, đầu ngón tay thon nhỏ có chút run rẩy. Ánh mắt không tự chủ được mà chuyển về phía dưới. Ca ca đang nhìn. Ánh mắt chuyên chú cùng nóng bỏng. Gia Gia bình tĩnh đi.

Nhìn Gia Gia ra trận, trái tim thoáng chút nhảy ra tận yết hầu. Vốn tưởng xem biểu diễn ba-lê là một loại hưởng thụ, ai ngờ quan tâm sẽ bị loạn, Gia Vĩ căn bản không cách nào có thể tĩnh tâm mà xem. Ánh mắt đuổi theo từng động tác của Gia Gia. Thiên a! Gia Gia có thể như vậy hoàn mỹ, nhẹ nhàng, thanh thoát từng động tác. Cả cơ thể như không bị mặt đất níu giữ, Gia Gia như tiểu quỷ trong rừng xanh bay nhảy theo gió thoảng.

Tiếng vỗ tay nhiệt liệt, trên đài đám hài tử hưng phấn cúi đầu cảm ơn. Đây là buổi diễn được hoan nghênh nhất, vỗ tay lớn nhất rồi. Trở lại hậu trường, cả đám hài tử hưng phấn tùm tùm ghì luận đàm tiếu không thôi. Minh Hà hai tay ôm mặt Gia Gia vui vẻ nói:

“Em nhảy rất cao! Phát huy phi thường tốt, không một chút sai lầm. Gia Gia à, làm tốt lắm”

Gia Gia hai má ửng đỏ không có ý tứ quay lại xem các bạn nhảy khác, có chút cười thật tươi. Đây là lần đầu tiên có người như vậy thẳng thắn khích lệ nó, lần đầu tiên nếm đến kiêu ngạo cùng hưng phấn.

“ Woa!” có một cô gái kinh ngạc hô lên, những bó hoa sáng màu được ôm vào hậu trường, mỗi hài tử mỗi người một bó, dường như có cảm giác bước lên bục cao trên sân khấu chiếm được giải thưởng lớn nhất, cả đám hài tử kinh hỉ không giấu được vui vẻ tươi cười.

Bó hoa lớn nhất được đặt vào trong lòng Gia Gia, Gia Vĩ có chút gập thân, cười nói: “Chúc mừng buổi diễn thành công, vũ đạo tiên sinh. Tôi có một thỉnh cầu, có được hay không vinh dự cùng ngài ăn một bữa cơm?”

13. Chương 13

Nghe được Gia Vĩ nói vậy, đám hài tử chung quanh vui vẻ cười rộ lên. Gia Gia hai tay ôm chặt bó hoa, gương miệng cười khúc khích. Biết rõ anh cố ý trêu đùa mình, nhưng tâm tình vô cùng hạnh phúc cùng thỏa mãn. Nghĩ muốn nhìn xuống nhưng thật khó khăn.

Ngồi trên xe, Gia Vĩ cười lấy ra khăn tay lau mặt cho Gia Gia. Tiểu tử kia mặt đầy mồ hôi nhưng nhờ vậy mà cảm giác cả khuôn mặt bừng sáng, hồng hồng trắng trắng, đôi môi loé lên sắc thái diễm lệ mê người. Bởi vì không có thói quen đánh son, nên cánh môi có chút bóng bóng lại cong cong mang theo nét cười.

Gia Vĩ vừa lau vừa nói: “Thứ này để lâu cũng không tốt, sẽ tổn thương cho da mặt”

Gia Gia nhắm mắt lại dương dương đầu cho anh lau. Làn mi thanh tú, đôi mắt có chút khép hờ, chóp mũi, cánh môi đều hảo đáng yêu. Trái tim hung hăng mà loạn nhịp, qua một hồi lâu vẫn chưa tìm được tiết tấu.

Chăm chú nhìn vào Gia Gia, ngón tay không chịu nghe lời cứ ở trên gương mặt nó mà lưu luyến, Gia Gia mở mắt, nhìn thấy ánh mắt anh chỉ tập trung trên mình, đột nhiên lại đỏ mặt, sóng mắt có chút quang mang lóe lên.

Như bị cái gì gõ mạnh, Gia Vĩ nhanh chóng buông tay, dùng sức quay người di chuyển thân người theo hướng khác. Gia Gia đỏ mặt ngồi lui về trên ghế trước, trái tim cứ muốn nhảy ra khỏi lồng ngực. Trong hoảng loạn lại có cảm giác ngọt ngào vui sướng, chỉ là chẳng hiểu vì sao?

Hơn nữa ngày chẳng ai nói với ai lời nào, không khí cũng trở nên là lạ. Gia Vĩ buộc chính mình phải tập trung tất cả sự chú ý vào lái xe. Xe đã khởi động, chậm chậm rời đi, Gia Vĩ mới dần dần bình tĩnh lại.

“Ca, chúng ta đi đâu vậy?” Gia Gia xoay người với lấy dây an toàn thắt vào, vui vẻ hỏi.

Gia Vĩ mỉm cười nhìn Gia Gia: “ Ngày hôm qua anh uống say, suýt chút nữa làm chậm trễ buổi biểu diễn của Gia Gia, thật không nên. Hôm nay mang em đến nhà hàng thật sang, cho Gia Gia hảo hảo ăn một trận, coi như bồi thường đi” cuối cùng cũng tìm được một chút cảm giác làm ca ca tốt, Gia Vĩ thật vui vẻ.

Gia Gia cúi đầu, mặt đỏ đến phát trắng. Tối hôm qua bị cái màn kì quái hấp hồn đoạt phách hô hấp Gia Gia trở nên cấp bách liên tục liếm môi.

Gia Vĩ buồn cười nhìn nó: “ Như thế nào rồi? mặt cũng đỏ” như bị anh bắt quả tang nhiệt trong người càng được cơn bộc phát, Gia Gia quay đầu không thèm nhìn anh, trống ngực lại giục dã đến không chịu được. Thật đáng ghét, như thế nào chính mình lại nói ra cái chuyện đáng thẹn kia chứ, hừ, nói ra chuyện kia xem anh xấu hổ hay không xấu hổ.

Đến trước một nhà hàng hoa lệ giống như cung điện thủy tinh trong cổ tích, đứng trong tòa nhà trong suốt Gia Gia có chút do dự. Gia Vĩ ôm vai Gia Gia nói: “ Đi thôi, chúng ta lên lầu”

Gia Gia cẩn thận bước từng bước, gắt gao dựa vào ca ca. Có chút khấn trương nhìn bốn phía thấy một đám người rất tỏa sáng, đều như các nam thanh nữ tú, có đều sao thật giống những con ma-nơ- canh trong các cửa hàng thế nhỉ?

“Chu tổng tài! Ai nha a

thể này mới gọi là đúng dịp. Vừa mới nhắc đến anh, không nghĩ ngay lúc này có thể gặp được” một nam nhân tóc rũ về một phía, đứng khá xa lớn tiếng bắt chuyện. Bên người gã cũng có một vài nam nam nữ nữ nhìn cũng thật được.

Gia Vĩ lặng đi một chút, như thế nào lại gặp phải bọn họ. trong lòng một mảng chùng xuống, trên mặt lại lập tức bày ra biểu tình khách khí mà mỉm cười, đi qua thăm hỏi. một nữ tử có vẻ trẻ tuổi quần áo hoa mỹ chăm chú nhìn Gia Vĩ, nhẹ giọng nói: “Nhân Gia Ước, anh nói chuyện gì, nguyên chính mình lại chạy đến nơi này”

“Chính là, làm Chân Hi tiểu thư nhà người ta tương tư hồi lâu, Chu tổng tài anh thật không phải”

Nam nhân trêu chọc hướng tia nhìn về phía Gia Vi. “ Chán ghét! Người nào tương tư chứ, anh lại nói hươu nói vượn” cô tiểu thư xinh đẹp lên tiếng, ánh mắt liền bay đến bên đây. Gia Vi thực xấu hổ chỉ biết nở nụ cười xin lỗi.

Gia Gia không tự chủ mà thoáng lui về phía sau, những con người ở nơi này cho nó cảm giác phi thường không tự nhiên. Đem chính mình ẩn tại sau lưng Gia Vi, Gia Gia hạ đi nụ cười trên môi.

“Cái kia, đây là ai vậy?” nam nhân nhìn thấy Gia Gia kinh ngạc hỏi.

Gia Vi bắt đầu dĩ, không còn cách nào khác kéo Gia Gia từ sau lưng đi ra: “Đây là đệ đệ tôi, gọi là Hứa Gia. Nó hôm nay là lần đầu tiên biểu diễn, tôi đáp ứng đưa em ấy đi dùng cơm. Không nghĩ tới nơi này lại đụng phải mọi người, thật sự là đúng dịp.”

Gia Gia không tình nguyện bước lên phía trước, cảm nhận tất cả ánh mắt đều là tập trung trên người mình, từ trên xuống dưới không có chỗ nào tự nhiên.

“Đệ đệ của anh? Ai! Gia Vi giao tình của anh với anh thì từ khi nào anh có một...” Nam nhân thốt ra nghi hoặc trong lòng thì bị vị tiểu thư ưu nhã bên cạnh ngăn lại. Nhất thời mọi người có chút xấu hổ.

Nam nhân vỗ tay một cái ba ha ha cười: “ Hẹn trước không bằng ngẫu nhiên gặp, đến đến đến, cùng nhau ngồi”

Gia Vi muốn cự tuyệt thật đã không kịp, bị kéo vào phòng trong.

Trên bàn là những món ăn tinh tế cùng sắc hương vô cùng hấp dẫn nó chưa từng nhìn thấy lần nào. Ngồi vây quanh nó mùi nước hoa sực nức từng trận xông vào mũi, Gia Gia có chút cúi đầu, nghe mọi người nói chính là đề tài với mình chẳng có lấy một điểm quan hệ, hết sức nhàm chán. Ngồi bên trái chính là vị tiểu thư thủy chung hướng ánh mắt chứa đầy ẩn tình đến ca ca, ánh mắt làm Gia Gia cảm giác mình không nên làm trung gian cản trở bọn họ. Bụng đói đến mức sôi ục ục, đồ ăn tinh xảo cùng kì lạ thực làm Gia Gia không biết ăn ra sao, xem bộ dáng thông dong cùng ưu nhã của những người khác, Gia Gia giật giật chiếc đũa, rồi lại buông xuống.

Gia Vi gấp mỗi loại một chút thức ăn bỏ vào trong chén Gia Gia, nhẹ giọng nói: “ Gia Gia, ăn đi” nhìn Gia Gia có chút miễn cưỡng gạt đầu, Gia Vi có chút tư vị rất không dễ chịu. Vốn là muốn cùng Gia Gia hảo hảo ăn một bữa cơm, ai biết nơi này lại làm khách một bữa hữu trên thương trường. Nhìn Gia Gia cô đơn, Gia Vi thật không yên lòng.

“Em gọi là Gia Gia? Nghe tên đã thấy hiếu động” Chân tiểu thư mỉm cười nhìn nó. Gia Gia nhìn anh một cái, không biết nên trả lời thế nào, không thể làm khác hơn đành hàm hồ gạt đầu.

Một bên khéo léo lấy khăn tay đưa qua: “ Đến, đem mặt hảo hảo lau, thật là cái gì đây? Chân tiểu thư cười giúp Gia Gia lau mặt. Gia Gia thích ứng không được, đưa tay gạt lại theo bản năng, muốn tách khỏi cái khăn đầy hương thơm trên cánh tay kia, từ người vị tiểu thư kia Gia Gia cảm thấy một mùi hương khó chịu. Hẳn là nước hoa đi, nhưng mùi này thật lạ. Mẹ nó cho tới bây giờ chưa từng dùng qua nước hoa, trên người ca ca có mùi hương thân nhiên cũng rất dễ chịu.

“Chả thích!” Gia Gia rốt cuộc không chịu nổi, nghiêng đi thân thể, Gia Gia nhíu mày.

“Hài tử này hôm nay vừa biểu diễn vũ ba lê, vừa mới kết thúc chưa kịp tẩy trang đã đến đây!” đối với vẻ mặt xấu hổ của Chân tiểu thư xin lỗi mà gạt đầu, Gia Vi không dám cười, vội vàng xoa xoa chóp mũi của Gia Gia mà nhỏ giọng: “ Đi tới toilet tẩy rửa đi”.

“A, nguyên lai là một tiểu vũ công, trách không được, xem vóc người cùng cặp đùi thì biết” mọi người tập trung trên người Gia Gia, xem ra Gia Gia có vẻ vất vả cùng khó chịu.

Thấy Gia Gia đã ra khỏi phòng, Chân tiểu thư làm ra bộ dáng hiểu rõ ân cần thấp giọng quan tâm nói: “ Anh đối với nó thật không sai, rất ít người có thể bao dung như vậy, chính là anh có trái tim thật tốt”

Đối với gia sự, anh không tự mình mở miệng cũng không biết dấu diếm mọi người. Chỉ là chuyện trong nhà lại trở thành công cụ để người ta biểu hiện thân cận khiến anh cực độ không thoải mái. Gia Vi chỉ có thể

mỉm cười thản nhiên, không nói cái gì.

Gia Gia đi ra khỏi phòng, tại trong phòng vệ sinh trang trí cũng vô cùng hoa lệ, dùng hai tay khoát mạnh nước vào mặt, rửa sạch một lần, lại một lần, khăn lông trong tay chậm chậm không muốn lau đi, Gia Gia nhìn chính mình trong gương, bọt nước từng viên lăn xuống.

Rất cô đơn, rất khó chịu, không nghĩ sẽ quay lại cái nơi hỗn tạp kia nữa càng không muốn nhìn thấy những con người trong đó. Tại sao lại muốn đến nơi đây, về nhà nó có thể làm canh trứng cho cả hai mà. Về nhà. Gia Gia ngẩng đầu hít một hơi thật sâu, ca ca, em một mực chờ anh đón em về nhà.

Khăn lông trong tay đột nhiên bị lấy đi, Gia Gia kinh hãi giật mình. Gia Vĩ cầm khăn lông vì nó lau đi những bọt nước trên mặt.

“Xin lỗi” Gia Vĩ cúi đầu nhìn Gia Gia, nhẹ nhàng nói. Gia Gia lắc đầu. bên cạnh có người đi tới, Gia Gia từng bước lui về sau: “ Xế chiều em còn phải đi học ” Gia Vĩ yên lặng gật đầu.

“Buổi tối anh sẽ gọi điện thoại cho em” trước khi rời đi Gia Gia nghe anh để lại một câu hẹn, nhịp tim bất ngờ tăng vọt. Mơ hồ trùng trùng thỏa mãn xen lẫn với mong chờ, nhưng rốt cuộc mong chờ cái gì? Gia Gia không biết.

Hôm nay không có luyện tập, vừa mới kết thúc buổi diễn mọi người đều muốn nghỉ ngơi. Buổi tối hôm nay sao có vẻ đặc biệt dài dằng dặc. Gia Gia ngồi học bài trên bàn, bút cầm trên tay nhưng một chữ cũng không có viết xuống, cánh cửa phòng nó đang mở ra một nửa, bình thường nó đều đem cửa phòng đóng chặt, nhưng hôm nay tâm trạng nó có chút không chừng. Tất cả lực chú ý đều đặt ở cái điện thoại ở ngoài phòng khách. Đã chín giờ, sao chưa có gì? Có phải hay không điện thoại bất ngờ bị hỏng hay tiếng TV lớn quá làm áp luôn tiếng chuông điện thoại? Trái tim Gia Gia thực bất an.

Tại phòng khách, Đoàn Chính Nghĩa đứng dậy tiến về phòng ngủ, chín giờ đi ngủ là thói quen của ông ta. TV được tắt, cửa phòng ngủ cũng được đóng lại. Gia Gia im lặng lắng nghe, có lẽ giây tiếp theo điện thoại sẽ vang.

Vang rồi! Gia Gia hai chân vội vàng xông ra khỏi phòng. Cầm lấy điện thoại, phía bên kia là thanh âm trầm ấm của ca ca: “Gia Gia.” trống ngực có cảm giác đập đến mức rơi xuống rồi, Gia Gia nhẹ nhàng đáp lại. Bên kia điện thoại không có nói gì, chỉ có tiếng hít thở truyền tới, thổi vào làm tai Gia Gia nóng lên.

“ Gia Gia là ai hả? Đã trễ thế này?” nghe tiếng mẹ từ trong phòng truyền tới hỏi.

Gia Gia hốt hoảng vội vàng nói: “Uh, là..là bạn học của con” lời vừa nói ra khỏi miệng, nhất thời Gia Gia xấu hổ chết mất, là anh đang nghe ah. Tại sao chính mình lại nói xạo? Tại sao không dám cây ngay không sợ chết đứng ? Chỉ là điện thoại từ ca ca thôi mà. Gia Gia cũng không lí giải được sao mình lại nói dối.

Gia Gia lui người vào cái ghế trong phòng khách, thu nhỏ thanh âm mà nói chuyện. Kì thật cũng không có chuyện gì trọng yếu, đôi khi chỉ là nghe tiếng hít thở của nhau. Tựa như hầy hầy đứng đầu ngọn xuân phong, trong đầu có không ít lời muốn nói chỉ là ngại trong cổ họng không ra được.

Buông điện thoại xuống Gia Vĩ trần trọc khó khăn đi vào giấc ngủ, đau khổ cùng áp lực thành linh tìm tới anh, vây quanh anh từng chút từng chút đánh tan những quyết tâm của anh. Đã là không chịu nổi tưởng niệm, bởi vốn là chẳng muốn buông tay. Gia Gia, Gia Gia.

Đoàn Chính Nghĩa phi thường cao hứng, bởi con trai mình so với trước đây gọi điện thường xuyên hơn nhiều. Cơ hồ là một ngày một lần, bất quá mỗi lần đều là bị Gia Gia cướp nghe mất, chính là khi ông tiếp điện thoại thì chung quy lúc nào cũng có đôi mắt trông đợi nhìn ông, mà Gia Vĩ cũng ân cần hỏi thăm ông sau lại tìm Gia Gia. Đoàn Chính Nghĩa khó hiểu, hai huynh đệ thì có cái gì mà ngày nào cũng nói không xong.

Mùa xuân cũng lặng lẽ tới.

Nhìn chúng động vật trong chuồng, tay cầm một bao thức ăn vui vẻ tại trước ***g sắt của sư tử và hổ mà dạo tới dạo lui. Đây là lần đầu tiên được chứng kiến những con mãnh thú còn sống sờ sờ, thật đáng ngạc nhiên, Gia Gia hưng phấn đến mức hai tròng mắt cũng tỏa sáng. Lôi kéo Gia Vĩ chạy tới chạy lui, vui vẻ cười khanh khách. Gia Vĩ dùng điện thoại di động ra chụp tất cả các sắc thái của nó, chụp vào đều là đôi con người lấp lánh cùng nụ cười luôn dính trên môi, thật vui vẻ.

Cái trang viên (vườn bách thú) này thật xinh đẹp khác xa với con đường Lâm Nhiệt u tĩnh, nơi này cây cỏ tươi xanh trải dài trên một sườn núi nhỏ. Bởi vì không phải là cuối tuần nên khách tham quan không nhiều, Gia Vĩ cùng Gia Gia thích ý chậm rãi ngắm nhìn. An bình vui vẻ, thản nhiên vui sướng tất thấy nhận nhạo trong lòng, dần dần Gia Gia cũng không còn chạy loạn, tựa vào Gia Vĩ chậm rãi đi.

Ngẫu nhiên liếc mắt nhau, Gia Gia lén lút đặt tay mình trong tay anh. Không nói gì, đã có hơi ấm từ bàn tay lớn giữ chặt. Gia Gia ngượng ngùng không dám nhìn anh khóe miệng lặng lẽ phóng ra một ý cười. Hôm nay là sinh nhật tuổi 15 của nó, 15 năm qua là lần đầu tiên nó chờ đợi ngày này. Bởi vì đã có một ước hẹn rồi. Ca ca trộm dành ra một ngày, nó cũng dành ra một ngày, hai người len lén hưởng thụ một ngày xuân trong trọn vẹn, không có dây dưa với một đám người hỗn tạp, không có một đồng việc loạn thất bát tao, chỉ có hai người, lặng lẽ chậm rãi bước đi.

Đi mệt rồi, nắng xuân tươi sáng mà không gay gắt, hai người tùy tiện tìm một nơi nghỉ chân, Gia Gia mệt nhọc, làn mi cũng bắt đầu rung rinh, muốn nhắm tít, huống chi cả bãi cỏ này chỉ có hai người.

Nằm ở trên đùi ca ca, trên người cũng là cái áo khoác của ca ca, Gia Gia ngủ trong hương vị ngọt ngào.

Không được xem là một nhà hàng xa hoa, phòng kia không phải là lớn, nhưng trên bàn là các món ăn tinh tế và một chai rượu ngoài ra còn có ổ bánh kem thực đẹp. 15 ngọn nến, 15 nụ bách hợp đang mong chờ được khoe hương, bánh ngọt cũng tỏa ra hương kem hấp dẫn.

Trên bàn là hoa nến lung linh, trong hoa nến vốn là nụ cười ấm áp của ca ca. Tất cả quyện lại, Gia Gia cười nhưng mũi có chút nghèn nghẹn. Hôm nay vốn là sinh nhật, nhưng 15 năm rồi, chỉ có mẹ vào ngày này sẽ hấp mấy quả trứng gà cho nó. Nhưng từ ngày bước vào thành phố, sau đó là kết hôn với nam nhân kia, thì trứng gà cũng không ai hấp cho nó nữa, sinh nhật cũng bị quên lãng mất rồi.

Hôm nay, ca ca tổ chức sinh nhật cho nó, hảo vui vẻ, có bánh sinh nhật, có nến, có hoa, có đồ ăn ngon, còn có quà được gói giấy hoa thật đẹp, Gia Gia cười khúc khích tỉ mỉ ngắm nhìn từng món một. Ngón tay tại cạnh bàn chỉ nhẹ nhàng lướt qua tất cả, mấy thứ này thực đẹp, nó chỉ sợ một khi động vào tất cả lại tan biến.

Gia Vĩ nhìn không được niết mặt nó: “ Thích chứ? Nào thổi nến đi, à nhớ phải nguyện ước đã ”

Gia Gia đứng trước ánh nến lung linh, ngọn lửa nhỏ lay động như thật sự thần kì có ma lực. Nhắm mắt lại, trong lòng nghĩ một điều. Gia Gia đem nến một hơi thổi tắt hết.

“ Gia Gia, sinh nhật vui vẻ” câu chúc phúc ấm áp vang bên tai.

Gia Gia quay đầu nhìn ca ca: “ Anh thử đoán em đã nguyện ước gì?”

Gia Vĩ dìu vai nó, tủm tỉm làm bộ đáng đang suy nghĩ một chút: “ Uh! Làm một vũ công nổi tiếng, có thể bước lên sân khấu thật lớn mà nhảy múa. Có đúng hay không?”

Gia Gia khanh khách cười, con người trong suốt lóe lên quang mang vui sướng, ca ca, em nguyện ước, ước anh hãy đón em về nhà đi.

Gia Gia lấy một ngón tay chấm vào lớp kem trên bánh, hảo ngọt.

Một tiệc sinh nhật chỉ có hai người. Có rất nhiều chuyện vui vẻ cứ từ từ mà nói, dừng lại một chút, Gia Vĩ mỉm cười lau đi khóe miệng dính bánh kem của Gia Gia. Bất tri bất giác mà Gia Gia ăn bánh thật nhiều, Gia Vĩ thì uống thật nhiều. Có chút suy tư mà nâng ly rượu, lắc lắc nhẹ cái ly chứa chất lỏng màu đỏ mỹ lệ. Đây là lần đầu tiên anh có thể như vậy thoải mái uống rượu. Vì men say có chút mông lung, tâm tư cũng có điểm dao động. Gia Vĩ cúi đầu vào lòng bàn tay cọ xát rồi cọ luôn hai tròng mắt.

Khi ngẩng đầu lên thì thấy Gia Gia đang chuyên chú nhìn mình. Nhìn đôi mắt hồng hồng, trong đó có chút nước long lanh, Gia Vĩ buồn cười nghĩ, hài tử này sao mông lung như say vậy nhỉ? Nhưng uống nước hoa quả cũng có thể say sao?

Bóng đêm dần bao phủ, mọi thứ dần chìm trong nó. Gia Vĩ dừng xe ở lại, trên lầu kia, nhà nào cũng đã nổi đèn. Một người từ sáng đến chiều vui cười hạnh phúc, làm bây giờ không nỡ buông tay ra, Gia Gia ngồi bất động, trong bóng tối không nhìn rõ biểu tình trên mặt nó. Gia Vĩ cố nén xúc động, liều mạng

không chế tay mình muốn vươn ra ôm lấy nó. Trầm mặc ngồi như thế trong chốc lát, đẩy cửa xe mở ra, Gia Gia cúi đầu càng thấp, dừng lại chốc lát rồi cũng bước xuống xe.

Không nói gì, chỉ liếc Gia Vĩ một cái, xoay người hướng cửa chậm rãi lên lầu.

“Gia Gia ” Gia Vĩ vốn là chồng chất những câu tự hỏi bản thân, bất giác mở miệng gọi lớn, căn bản là chưa nghĩ ra lý do. Đôi mắt trong suốt của hài tử xoay lại nhìn vào mình, Gia Vĩ đem áo khoác trên người cởi ra, mặc lên người Gia Gia.

“Gió lên rồi, cẩn thận bị lạnh”

Gia Gia cúi đầu cảm nhận chút nhiệt độ cơ thể còn lưu lại trên áo, thật ấm áp cực kì. Ấm đến mức nó không muốn rời đi, tham luyến nghĩ muốn tới gần. Gia Vĩ thay nó kéo chặt áo khoác gấu gao mà bao lấy nó, đã nghĩ đến cùng anh đem nó ôm vào lòng giống nhau. Gia Vĩ đột nhiên cảm giác được yết hầu khó chịu, nghĩ muốn nói gì mà không thể cất lời. Gió đêm rất lạnh, nhưng trong ngực lại thực nóng. Hai người mặt đối mặt, nhưng cũng chỉ có im lặng trong bóng tối, xa xa là ngọn đèn đường yếu ớt.

Túi xách trên vai rơi xuống đất, Gia Gia thử thăm dò vươn tay, sợ hãi đặt trên lưng Gia Vĩ. Gia Vĩ kinh ngạc cúi đầu nhìn nó, cảm thấy đôi tay trên lưng mình bắt đầu di động, rốt cuộc cũng vây xung quanh anh. Gia Gia tựa đầu vào trước ngực anh, tay ôm lấy anh, rất nhẹ, rất yếu. Gia Vĩ vươn tay, ôm lấy Gia Gia, gấu gao mà kéo vào lòng mình. Gia Gia nhắm mắt, đem đầu chôn chặt trong ***g ngực của người kia. Thích anh ôm nó như thế, nhưng tại sao, nó không biết mà giờ nó cũng chẳng quan tâm. Là anh đã kêu tên nó, là anh đã hôn nó, mặc kệ anh có nhớ hay không, nó nhớ kỹ.

Dán vào mái tóc mềm mại của Gia Gia, nhẹ nhàng cọ xát. Không hề cố gắng lí giải trái tim mình, không hề phí công chống lại ý muốn của trái tim, trầm luân cũng là một loại hạnh phúc. Hạnh phúc cũng sinh ra chua xót. Gia Vĩ nhẹ nhàng nói: “ Gia Gia, theo anh về nhà đi!”

Đột nhiên từ trong lòng hài tử giấy mạnh ra, ánh mắt trong suốt nhìn chăm chú nhìn anh. Gia Vĩ hay tay ôm lấy mặt nó, thanh âm một lần nữa đi ra: “Gia Gia, chúng ta về nhà đi”

Gia Gia ôm cứng cổ Gia Vĩ, không tin nguyện vọng của chính mình nhanh như vậy trở thành hiện thực. Kích động cực kì Gia Gia đem chính mình tiến vào trong lòng anh, ca ca! chúng ta về nhà đi.

14. Chương 14

Rốt cuộc cũng đã về nhà, đứng cạnh ngọn đèn vừa được bật trong phòng khách, Gia Gia có cảm giác không được tự nhiên, tình cảnh tối hôm đó lại lần nữa tái hiện thật sự dọa người, tự an ủi chính mình là ngày đó anh say rượu không biết làm cái gì, nhưng chỉ cần nhìn thấy cái thân ảnh nọ tìm nó không quản được nhịp tim loạn nhảy.

Sợ hãi sao? Không giống, cái này thật giống bối rối hơn, bởi vì trời đã tối ah. Gia Gia không ngừng liếm liếm môi nhỏ, bộ dáng đứng ngồi không yên làm Gia Vĩ cảm thấy kì quái, sờ sờ đầu Gia Gia: “Làm sao mà mặt lại hồng như vậy? không thoải mái sao?” Gia Gia vội vàng lắc đầu.

Tập múa, tập múa! Đã thật nhiều ngày ở nhà không có tập rồi, mẹ nó sợ âm ỉ đến người kia, sống chết không cho nó tập. Gia Gia chẳng biết làm sao khác là mỗi ngày tại trên giường nâng chân hạ thắt lưng. Luyện tập sẽ không nghĩ lan man. Gia Gia thay quần dài, mặc vào cái quần thể thao rộng màu trắng cho dễ hoạt động. dễ dàng từ trên mặt sàn nhảy vài bước nhỏ, nhìn chính mình trong gương, Gia Gia hơi dừng lại.

Hình bóng ngôi trường vũ đạo nổi danh kia lại hiện lên trong đầu, mặc dù nó không biết trường kia nằm nơi nào, bộ dáng ra sao nữa, nhưng chắc chắn sẽ là một tòa nhà như thần điện với kiến trúc thật nguy nga lại có thêm tầng ngầm trong mặt đất. Đi vào tòa thần điện nọ như là mộng, có lẽ là xa xôi, mà cũng rất gần. giấc mộng kia khắc thật sâu vào trái tim nó, nó sẽ hảo hảo học, sẽ hảo hảo khổ luyện, và mùa xuân tới, giấc mộng bước vào đại môn kia sẽ mở rộng trước mắt nó. Gia Gia cố gắng lên!

Gia Vĩ nhìn Gia Gia không thể chờ đợi được, quỳ gối trên sàn nhà mà thay quần, theo âm nhạc bắt đầu khởi vũ. Trong lòng nổi lên một trận cười khổ. Nó là tưởng niệm căn phòng này, tại nhà kia nó chắc không có không gian độc lập. chỉ cần nơi này có gì đó làm nó thích vậy là đủ rồi.

Gia Vĩ chuẩn bị tốt nước tắm, đi tới nhìn Gia Gia cả người đều là mồ hôi, nói: “Gia Gia, tắm rửa đi rồi ngủ sớm một chút đi, đừng để quá sức” Gia Gia thở hồng hộc, nhưng cũng không có ý tứ dừng lại: “ anh đi trước đi, em còn luyện chưa xong” Gia Vĩ không thể nào làm gì hơn ngoài lắc đầu, xoay người vào phòng tắm.

Tiến vào trong làn nước ấm dễ chịu, Gia Vĩ thích ý thả lỏng cơ thể. Cảm giác dễ chịu này đã thật lâu rồi không có, tâm tình buồn lòng. tựa như cái ngày Gia Gia ra đi cũng đã mang theo sức sống của cái nhà này đi cùng. Mỗi lần bước vào căn phòng lạnh như băng không khác gì hình phạt. trái tim đã đặt tại cái hình bóng xa xa kia, tâm hồn đã không thể chấp nhận quay về cuộc sống cũ. hôm nay coi như là bồi thường cho những ngày tháng đó đi, tâm tình thật sự là lâng lâng như bay lên. Nhưng cái ôm kia có ý tứ gì? Là nó hiểu tâm anh hay là nó thực cũng thích anh?

Nhưng sau này mỗi ngày đều cùng một chỗ nếu vạn nhất lại tái xảy ra chuyện đó thì sao? Nhớ lại giấc mộng ngày hôm đó, Gia Vĩ lại thấy kinh hãi. Gia Gia còn nhỏ, nó chắc còn chẳng biết đây là cảm tình gì. Cứ như vậy dường nó đi, cho nó tất cả những gì nó muốn, chậm rãi chờ nó lớn lên, nếu như nó có thể chấp nhận. Gia Vĩ đem khăn lạnh phủ lên mặt làm cho khuôn mặt đang bốc nhiệt dễ chịu đi.

Nếu như nó không hiểu, không tiếp nhận thì sao đây? Nước lạnh từ trên trán chảy thẳng vào trong lòng. Gia Vĩ cười khổ một chút, vậy anh sẽ như vậy cả đời làm một ca ca tốt đi. Cũng tốt! nhìn hài tử từng ngày từng ngày thành người, sau đó có một cô gái sẽ bước vào cuộc đời nó, khi anh có tri kỉ của đời mình rồi có hướng đến ca ca ân cần thăm hỏi, nỗ lực của mình không biết cuối cùng sẽ có cảm giác thu được thành tựu gì đây?

Gia Vĩ suy nghĩ đi xuống, tùy ý mà xé nát tim mình.

Gia Vĩ bước ra khỏi bồn, xả sạch lại làn nữa chuẩn bị nước tắm mới. đi tới trước cửa phòng Gia Gia, âm nhạc vẫn còn vang lên. Gia Gia đang cố gắng luyện tập, đúng là tự hành mình. Mới đón nó cả người mồ hôi từ phò tập về, nay lại luyện hơn một tiếng rồi. Gia Vĩ nhíu mày: “ Gia Gia, dừng nhảy. nên nghỉ ngơi đi” gia hai tay chống đầu gối mềm nhũn trong chốc lát. Nâng lên gương mặt ướt sũng nói: “ca, em có thể xoay tròn thật nhiều vòng. Anh xem”.

Thăng lưng làm động tác chuẩn bị lấy đà để nhảy, Gia Gia hít sâu, đột nhiên nhảy cao, cả cơ thể xoay tròn, hai chân tại không trung mở rộng. đột nhiên cơ thể lại mất cân bằng. tiếp đất chân lại bị trượt, Gia Gia hét chói tai ngã xuống, Gia Vĩ đứng cạnh bên còn không kịp phản ứng, Gia Gia đã nằm bẹp trên mặt đất rồi.

“ Gia Gia” Gia Vĩ hồn phách còn chưa quay lại vội vàng nâng bả vai kéo nó vào lòng, thanh âm có chút phát run: “ Gia Gia....”

Gia Gia lấy tay bưng lỗ tai, thân thể co cụm lại. Vào thời khắc ngã sấp xuống, cái lỗ tai vô tình bị đập mạnh vào, cơn đau thình lình kịch liệt kéo đến làm Gia Gia thực khóc không ra nước mắt. Kéo tay Gia Gia ra khỏi tai nhỏ để kiểm tra, trái tim Gia Vĩ dường như cũng mất đi một phần nào đó.

Trái tai hơi mỏng nhếch lên chỗ sưng đỏ nhanh chóng lan ra, cái nơi kia nhìn chẳng có chút thịt nào, bị đụng thương chắc là đau chết, không dám vờ về chỗ thương chỉ có thể dùng hai tay và gắt gao ôm lấy nó. Cái tai kia có phải hay không xảy ra vấn đề, ngàn vạn lần không thể được! Gia Vĩ kinh hãi mà nhìn cái lỗ tai từ hồng biến dần thành tím, rồi lại tái thành một mảng.

Đau đớn kịch liệt cũng chậm rãi giảm bớt, Gia Gia hõn hển thở dài một hơi, nước mắt ứa khuất cứ chọi mà tranh nhau đi ra. Kì thật không nghĩ là sẽ khóc, từ ngày bắt đầu luyện tập chính là trải qua vô số lần té đau, đau lắm rồi cũng sẽ từ từ qua thôi. Nhưng là không biết như thế nào được anh ôm, anh lo lắng hô to gọi nhỏ tên nó, thì ứa khuất cứ từng trận mà dâng trào. Thật sự là càng ngày càng không có tiền đồ rồi.

Cẩn thận vuốt ve tai Gia Gia, Gia Vĩ lo lắng hỏi: “ Bên trong có đau không? Có âm thanh lạ không? Nghe thấy không?” Gia Gia nghẹn ngào lắc đầu, cái lỗ tai thực là đau, bất quá thanh âm thì nó nghe rõ ràng.

Tựa vào lòng anh, thật thoải mái. Tay đặt trên lưng gấu gao mà giữ chặt lấy nó, tai thì được cẩn thận vuốt ve, Gia Gia nhắm hai mắt hưởng thụ. Trên mặt dần hiện từng mạt đỏ hồng.

Thấy Gia Gia đã trầm ổn, phỏng chừng cũng không còn quá đau. Tỉ mỉ đánh giá, hình như phần bị đụng phải là nửa phần tai nhếch lên bị khuất, bên trong cũng không có gì khác lạ. Gia Vĩ có đôi chút yên tâm. Đặt miệng gần lỗ tai làm thử vài thí nghiệm kiểm tra lần nữa: “Nghe thấy anh nói không?” bị dòng khí ấm áp thổi vào có chút run run, Gia Gia thoáng có chút nghiêng đầu lệch ra sau một chút, mặt hồng hồng nói: “Có nghe thấy” như vậy lần nữa thanh âm hạ thấp một bậc, “Nghe thấy sao?”

Đôi môi nóng bỏng áp vào gần tai, chỉ nhẹ nhàng nhúc nhích cũng là cảm thấy được. Luồng khí ấm áp đảo qua lại chui vào, cảm giác tê dại giống như dòng điện chạy qua. Gia Gia vừa thu cổ, vừa lấy tay sờ sờ cái lỗ tai, nhỏ giọng lầm bầm: “Em nghe được mà” Gia Vĩ lúc này mới yên lòng. Thở dài nâng Gia Gia đứng dậy, lúc này mới thu lại trái tim bình ổn.

Gia Gia tắm rửa sạch sẽ được đặt lại trên giường, Gia Vĩ theo sau, kéo kéo áo ngủ của nó. Không ngoài sở liệu, cánh tay, bắp đùi, vãi nơi khác đều mơ hồ có phiếm thanh, sợ vào sáng mai thể nào cũng bầm tím mất thôi. Tìm ra cao mỡ nhằng thay nó thượng dược, Gia Vĩ nhìn nó nói: “Như thế nào lại để ngã sắp xuống vậy?” Gia Gia bùi môi, nhỏ giọng nói: “Đáp đất không được, chân có điểm nhuyển” “là do mệt mỏi quá thôi, sao lại luyện tập như vậy? Sao lại liều mạng mà tập” Gia Vĩ có điểm tức giận, tay đặt trên đùi vỗ một cái bốp.

“A” Gia Gia thoáng xịu xuống, hai mắt lại mở lớn trừng trừng nhìn: “Đó là vì ...” Lời nói đến bên mép lại lần nữa nuốt vào. Đó là thời gian không còn nhiều, chỉ vài tháng nữa thôi Học viện vũ đạo sẽ chiêu sinh. Đến lúc đó sẽ có hàng trăm đến hàng nghìn người báo khảo, đều là từ nhỏ mà bắt đầu luyện tập, cơ bản đây là những học trò có căn cơ tương đối dày dặn, Không liều mạng được sao? Giấc mộng này không dám cùng ai chia sẻ, bởi chỉ sợ người khác nghe thấy lại nghĩ nó là muốn thiên khai(trèo cao đi). Cứ như những hài tử luyện tập 5,6 năm thì tuyệt đại bộ phận cũng là không thể trúng tuyển. Nơi kia mỗi năm chỉ thu vào không vượt quá 30 đệ tử, mà báo khảo thì tính hàng ngàn người.

Cho dù là mộng ta cũng muốn thử. Chờ lúc thành công rồi sẽ cho anh biết. cho đến lúc đó, mong anh hãy tin tưởng nó. Nhìn Gia Gia thần tình phát sáng, trái tim Gia Vĩ không kìm được mà dao động.

Sau khi thượng dược cho cái lỗ tai, Gia Vĩ tắt đèn. Ngồi bên cạnh Gia Gia, làm cho nó ôm cánh tay mình lặng lẽ ngủ. trong bóng tối có thể nghe ra tiếng hô hấp đều đều, Gia Vĩ đột nhiên nghĩ, hạnh phúc ư, chính là cái này đi. Cái gì cũng không muốn, cái gì cũng không rõ, chỉ là trong đêm an tĩnh cảm thấy được độ ấm của nó, nghe được nó hô hấp.

15. Chương 15

Cánh cửa phòng tắm lại được he hé mở ra, Gia Gia chui đầu qua khe hở, ngược cổ nhìn về hướng phòng khách. Không xong rồi, ca ca đang ngồi ở trên bộ sa lon xem báo, từ TV hàng loạt âm thanh phát ra loạn thất bát tao, xem bộ là không thể lập tức rời đi rồi.

Thân thể được tẩy rửa sạch sẽ giờ có điểm lạnh, áo quần mang vào đã được máy giặt sạch rồi, nhưng là không thể mang áo quần ướt sũng trở về phòng. Thật là đồ đáng trí! Gia Gia tự mắng chính mình vài tiếng, thật là không thể tránh rồi.

Trước kia còn có thể không kiêng nể gì ở trước mặt anh trần như nhộng dạo tới dạo lui, giờ thật chẳng thể, ngẫm lại chuyện củ thật xấu hổ chết được. Cũng chẳng hiểu tại sao lại như vậy, càng cùng anh chung một chỗ, lại ngày càng dễ e thẹn đỏ mặt. Sao đây? Chẳng lẽ lại nhờ anh lấy đồ dùm mình. Gia Gia tức giận với chính mình mà dùng sức dậm chân một cái.

Gia Vĩ xem xong tin tức từ báo chí, nhìn thấy cửa phòng tắm vừa mở lại đóng, đóng xong lại mở, khéo miệng lộ ra nét cười. Chắc chắn là hài tử kia lại tập luyện đến đầu óc ngày càng u mê đến mức đi tắm lại quên mang theo đồ ngủ thay rồi, đã sạch sẽ mà vẫn chưa dám bước ra đây. Hơn một tháng trước còn hì hì để cho mình ôm nó chẳng mặc đồ đi tắm, bây giờ ngay cả một chút cũng không muốn lộ ra. Gia Vĩ đột nhiên có điểm mất mát, hài tử đã trưởng thành, cũng đã biết thẹn thùng với người khác rồi.

Cầm áo ngủ trên tay, muốn đẩy cửa phòng tắm, nhưng lại bị gắt gao giữ vững, bên trong truyền ra thanh âm bối rối: “ em còn chưa xong”. Từ chút khe hở nhìn thấy chiếc áo ngủ trên tay Gia Vĩ, Gia Gia có ý tứ mở rộng cửa một chút, đem áo ngủ kéo vào, hắc hắc cười. Gia Vĩ nở nụ cười yêu thương xao xao mặt nó: “ tiểu tử thú, cũng biết thẹn rồi đấy”

Đem áo quần sạch mặc vào, Gia Gia tiến về phía phòng khách, tại bên cạnh người Gia Vĩ ngồi xuống. Trên bàn là đĩa hoa quả gọt sẵn cùng chén thuốc bổ, là do anh chuẩn bị. Gia Gia ngồi nghiêm túc, hít sâu vài hơi ổn định khí tức, bưng lấy chén thuốc, hai ngón tay bịt cái lỗ mũi, mắt nhắm tít, cổ nuốt cạn chén được kia đi xuống. Uống xong lại nhanh chóng cầm ly nước hoa quả lên cạnh xúc miệng. Gia Vĩ không nhìn nó, nhưng vẫn không nhin được mà nở nụ cười. Gia Gia không thích vị thuốc bổ anh biết, nhưng bây giờ lượng vận động mỗi ngày lớn như vậy nếu không chú ý bồi bổ thì làm sao được? Nên mỗi ngày với nó xử lý hết chén thuốc trở thành một nhiệm vụ gian nan. Sau khi dứt khoát ra lệnh, chính là không uống không được, miễn thương lượng.

Này là uống xong rồi. xem như là nhiệm vụ hoàn thành, Gia Gia kéo cả hai chân lên ghế, ôm lấy tay Gia Vĩ vừa nhắm nháp đĩa hoa quả vừa xem TV. Do mới tắm rửa xong thân thể có chút mát lạnh, thân nhiên tỏa ra chút hương thơm ngát lại nhẹ nhàng. Gia Vĩ cũng hít vài hơi thật sâu, trong thân thể lại bắt đầu có chút biến hóa. Gia Vĩ hạ tờ báo, hai mắt cố định trên màn hình TV. Trên màn hình TV đang chiếu là một đôi nam nữ đang khắc khẩu kịch liệt, khóc lớn gọi nhỏ đến khan giọng. Đột nhiên nam nhân kia lại đem nữ tử kia ôm chặt đặt lên giường hôn nồng nhiệt, đặc biệt là góc độ máy quay theo từng góc độ chuyển động của họ, môi lưỡi dây dưa hoàn toàn lộ ra.

Đột nhiên, cái đầu đang dựa trên vai có chút dịch chuyển, Gia Gia lặng lẽ đem mặt quay đi, chôn tại bờ vai của anh. Gia Vĩ thì hoàn toàn không động, ngay lập tức lại với điều khiển tắt ngay TV. Hết thấy còn lại là an tĩnh, chỉ có tiếng hô hấp gia hòa. Trên vách tường là ngọn đèn mờ lung và trên ghế kia là hai con người đang gần bó.

Cái tay buông lơi trên ghế sa lon được nhẹ nhàng nắm lấy, tinh tế cẩn trọng mà vuốt ve. Nhiệt từ bàn tay lớn dạo qua mang theo dòng điện chạy dọc xuyên thấu tứ chi bách hài, cuối cùng tụ lại trong lòng. Gia Gia không nhúc nhích, khuôn mặt tại trên vai anh chôn thêm sâu.

Gia Vĩ nghiêng đầu, môi nhẹ nhàng chạm vào trán Gia Gia. Đây là hành động quá phạm nhất mà anh có thể tha thứ cho chính mình, đơn giản là đáy lòng khát vọng đến cháy rực. Gia Gia bất động, trong đôi mắt ánh lên tia sợ hãi, không dám nhìn thẳng anh.

“ đi ngủ đi, ngủ ngon” thanh âm trầm thấp tại bên tai vang lên, Gia Gia khẽ cắn lấy môi dưới gật đầu. Gia Vĩ buông lỏng tay chính mình, nhìn thân ảnh mảnh khảnh của Gia Gia đang tiến vào phòng ngủ. Trước khi khép cửa lại, Gia Gia ngẩng đầu liếc anh một cái, ánh mắt muốn nói gì đó lại thôi, dưới đáy lòng hung hăng rung động.

Nằm trên giường, Gia Vĩ hoàn toàn không buồn ngủ. Gia Gia trong tâm rốt cuộc nghĩ trể nào? Có phải hay không đối với anh mở cửa tâm hồn? Có lẽ nào nó đã hiểu được tâm ý của anh, không, không có khả năng. Hài tử kia hoàn toàn không có khả năng nhận thức được cảm tình này. Nhưng trong ánh mắt nó biểu tình kia gọi tên là gì? Yên lặng không nói gì, không muốn rời xa, rốt cuộc là gì? Gia Gia mỗi về mặt, từng ánh mắt kia trong lòng đều đem ra xem xét, tỉ mỉ khảo chứng. Gia Vĩ chỉ hận không thể có một cái cân, có thể đem mọi ý niệm trong đầu ra mà đong đếm, thật cho tất cả đều rõ ràng.

Trong phòng tập, buổi học đã kết thúc, bọn nhỏ đều chuẩn bị dọn đồ rời đi. Gia Gia đi đến can nước trước mặt khom hạ thắt lưng mà uống, mỗi ngày đầu kết thúc huấn luyện Gia Gia đều tìm cơ lưu lại, một mình tự luyện một hồi. Trong nhà hoàn cảnh dù tốt, nhưng không gia quá nhỏ, căn bản không đủ dùng. Huống chi còn ảnh hưởng đến lầu dưới, vài lần ca ca đã muối mặt đi xin lỗi hàng xóm rồi. Nghĩ đến ca ca, trái tim lại có những nhịp bất ổn, khéo miệng không tự chủ lại giương lên một độ cong.

Một bàn tay khoát lên vai: “ Gia Gia, làm sao vậy? mệt rồi à?” Gia Gia bắt ngờ cả kinh, giật mạnh quay đầu lại, thấy Minh Hà mỉm cười đứng ngay sau lưng nó “ hả a. thầy” Gia Gia đỏ mặt.

Minh Hà thương tiếc bắt lấy khăn bông trong tay đưa cho nó: “lau sạch đi, ra nhiều mồ hôi như vậy” Gia Gia cầm khăn lau đi mồ hôi, tâm tình thoáng thả lỏng. Minh Hà tại bên người nó ngồi xuống: “ Gia Gia, các trường dạy võ đạo sắp bắt đầu chiêu sinh, em có suy nghĩ gì?” Gia Gia đột nhiên bị thuyết đến vấn

đề này, mặt trong phút chốc đỏ bừng lên, khăn lông trong tay bị vò nằng: “thầy, là em năng lực chưa đủ” Minh Hà cười: “ Tiểu hài tử thật là, lại khiêm nhường. Thầy nhìn ra được, em gần đây rất khổ công luyện tập, nhất định có chủ ý rồi. Thầy rất hi vọng em có thể tham gia khảo tại một trường chuyên nghiệp, bất quá nếu chọn con đường chuyên nghiệp tức là lấy vũ đạo làm mục tiêu cuối cùng, đây là lựa chọn trọng yếu của đời người, em đã nghĩ kỹ chưa? trong nhà đồng ý sao?”

Gia Gia cũng rõ ràng, một khi đã lựa chọn chuyên nghiệp, các cuộc thi bình thường ở trường học có thể không tham gia. Cái này chưa từng cùng ca ca nói qua, nhưng chắc anh cũng đồng ý đi. Do dự một chút, Gia Gia trình trọng gật đầu. Thầy Minh Hà lấy ra một tập các tờ giản chương chiêu sinh đưa cho Gia Gia xem: “ đây là một số trường vũ đạo, bên trong có một số là trường chuyên nghiệp. Đều là các trường có yêu cầu cao, là nơi danh tiếng về dạy vũ, nơi chúng ta cũng có mấy hài tử lựa chọn, em đã có mục tiêu rồi sao?” Gia Gia không do dự rút ra tờ giản chương tinh xảo của học viện Thiên Hoa. Minh Hà ngạc nhiên nhìn Gia Gia, sau đó gật đầu: “ quả thầy không nhìn lầm, hảo hài tử, có chí khí. Nhưng em phải hiểu em bước chân muộn hơi người, tuổi tác cũng có chút chênh lệch. Năm nay là cơ hội cuối cùng của em, Thiên Hoa yêu cầu ngặt nghèo. Em có nắm chắc sao?”

Hai tròng mắt sáng ngời nhìn người trước mặt: “Thầy, em không sợ khổ” Thầy Minh Hà cười: “hảo, vậy từ hôm nay trở đi thầy cho em huấn luyện riêng. Bất quá thầy năng lực không đủ đưa em vào Thiên Hoa, nhưng sẽ tìm cho em một người huấn luyện tốt nhất”

Cầm trong tay tờ giản chương chiêu sinh, Gia Vĩ tâm trạng có chút tâm tình hỗn loạn. Gia Gia muốn báo khảo Thiên Hoa học viện, Gia Vĩ biết đó là học viện vũ đạo nổi danh, hài tử này thật có chí khí cùng tài hoa mới đưa ra lựa chọn này. Nhưng là, học viện này xây dựng cách xa thành phố này. Nếu Gia Gia thực có khả năng thì chỉ đến hết hè này thôi bọn họ phải sống xa nhau rồi. Gia Gia thực say mê vũ đạo. nó muốn trưởng thành, muốn bay cao, khác biệt, đây đã là hiện thực cần tiếp nhận.

Gia Vĩ nhìn vào đôi mắt tràn ngập mong chờ của Gia Gia, mạnh mẽ nuốt khổ sở. mím cười cọt cọt cái trán nó: “ tiền đồ của Gia Gia, ca ca đương nhiên ủng hộ! cố gắng lên! chờ em thành công, anh thưởng cho món quà thật to” Gia Gia hưng phấn cực kì, nhào đến ôm trụ cổ Gia Vĩ cười thực tươi: “ sẽ thưởng em cái gì?” Gia Vĩ ôm lấy nó cười đáp trả: “ em nói đi, nghĩ muốn cái gì nào?” ngón tay Gia Gia nín vào trước ngực áo Gia Vĩ, nhỏ giọng nói: “ ta đi ra ngoài chơi đi, đâu cũng được” Gia Vĩ tại trái nhỏ hôn một cái: “ ần”

“Minh Hà thay em mời một thầy giáo đặc biệt phụ đạo, nghe nói vốn là một tài năng tốt nghiệp từ Thiên Hoa học viện, bây giờ là vũ công số 1 của đoàn ba lê. Anh xem, là người này!” Gia Gia hưng phấn lôi kéo sự chú ý của Gia Vĩ vào một bức tranh, trên đó là một vũ công đang tung bay thật sự, thân ảnh kia trong không trung lại càng xinh đẹp lưu loát hơn. Gia Vĩ ngạc nhiên: “ có thể mời được một người thầy bản lĩnh như vậy ư?” Gia Gia đắc ý híp mắt cười: “ chính là thế mà”

Gia Gia nhanh chóng thu lại nụ cười, tay ôm trụ tự hấn vào ghế sa lon, nói: “ ca, cái kia, mời thầy dạy riêng này giá rất cao, mà nếu em đậu thì học phí hàng năm cũng tốn rất nhiều tiền” Gia Vĩ cười với nó: “ vấn đề này chưa đến phiên em phải lo, chỉ cần cố gắng thi tốt là được rồi” Gia Gia trầm mặc nửa ngày, hai tròng mắt nhìn mũi chân, thanh ân nhỏ nhỏ: “ca em sẽ báo đáp anh” Gia Vĩ chưa xót trái tim, hai tay ôm xiết Gia Gia: “ đứa ngốc, nói cái gì là báo đáp?” Anh không cần cái gì báo đáp, anh chỉ hy vọng là em nhanh nhanh mà lớn đi, hội sẽ hiểu rõ tâm ý của ta.

Gia Gia đi tắm, Gia Vĩ một mình nằm trên giường xuất thần. Thử tưởng tượng lúc xa mình, chính là phải tự đối mặt với hoàn cảnh lạ lẫm, trái tim lại nhanh chóng đau đớn đến co rút. Gia Vĩ tự an ủi, hài tử tự lập một chút cũng là thói quen tốt đi. Cảm thấy thời gian Gia Gia tắm quá dài, Gia Vĩ lo lắng bước xuống giường. Đẩy mạnh cửa phòng tắm, trái tim lại lần nữa đau xót. Gia Gia đang ngồi trong bồn tắm, ngủ thiếp đi. Gần đây nó luôn rất mệt, ngủ quên trong bồn chẳng biết là lần thứ bao nhiêu. Gia Vĩ thở dài, đi qua ôm Gia Gia từ trong nước ra, tận lực dùng khăn mềm bao phủ lấy nó.

Đem Gia Gia đặt tại trên giường, nhìn hài tử trong mơ cũng hiện tia cười đắc ý, không nhận được mà cúi đầu hôn khẽ lên khóe môi. Một hài tử say mê say mê những điệu vũ, trong giấc mơ cũng được những vũ khúc xinh đẹp vây quanh đi. Lập tức đứng dậy, Gia Vĩ bước nhanh về phòng mình. Khóa lại cửa phòng hay chính là khóa luôn khát vọng của mình đi.

16. Chương 16

Hôm nay là ngày đầu tiên của khóa phụ đạo, Gia Vĩ cố ý theo chân Gia Gia trình trọng gặp mặt vị thầy giáo mới của nó. Nhìn thấy một nam hài thanh tú, vóc dáng khá cao đang theo sau Minh Hà tiến về phía này, Gia Vĩ có chút ngạc nhiên.

So với bức ảnh trên tạp chí kia, trước mắt là một nam hài đang mang một bộ đồ thể dục khá rộng thuận tiện vận động khỏe khoắn không che hết khí chất tao nhã. Tóc đen dài được tùy tiện bó buộc sau đầu, cả người tràn đầy thanh xuân trẻ trung, có lẽ được bồi dưỡng trong môi trường võ đạo nên cũng sinh chút thanh cao kiêu ngạo. Gia Vĩ hết sức lịch sự hỏi thăm, Minh Hà mỉm cười giới thiệu: “Đây là Minh Thạch, là người tôi giới thiệu cho Gia Gia” Minh Thạch khẽ gật đầu, đáp lại đầy lễ phép.

Lần đầu tiên nhìn thấy người từ trong bức tranh bước ra đứng trước mặt nó, Gia Gia khấn trương hai cánh tay thừa thải chẳng biết dùng làm gì. Trước mặt, người này thật không giống một thầy giáo chút nào, là ngôi sao của làng ba lê, từng cái gờ tay nhắc chân trong mắt Gia Gia đều tỏa sáng.

Trong phòng tập, Minh Thạch kiên nhẫn làm mẫu cho Gia Gia quan sát trước, trên người là kiểu áo T-shirt lửng tay, để lộ ra cơ thể thanh mảnh mà rắn chắc rất chuẩn. Động tác kia cũng thực lưu loát nhẹ nhàng, cùng như hành vân lưu thủy (nước chảy mây trôi) không hề khác biệt. Ánh mắt Gia Gia si mê đuổi theo từng động tác.

Gia Vĩ không muốn quấy rầy, lẳng lặng đứng ở cạnh cửa phòng tập. Minh Hà cũng tiến về phía anh, hai người cùng nhau hướng tầm mắt về phía sân tập. Gia Vĩ mỉm cười cảm tạ: “Cám ơn anh đã vì Gia Gia tìm một người thầy giỏi như vậy” đáp lại bằng một nụ cười: “không nên nói vậy, là thầy ai không hy vọng học trò của mình có cơ hội bay cao, gặp một gốc cây tốt thật không dễ dàng, tôi nghĩ Minh Thạch nhất định cũng thật vui. Thân thể Gia Gia điều kiện rất khá, cái nó cần chính là một chút chỉ điểm cùng nỗ lực luyện tập.

Một hài tử tập võ chưa đến một năm như nó có thể bước chân vào học viện bậc nhất, tôi tin tưởng Gia Gia có thể tạo nên kì tích.” Minh Hà tràn ngập mong chờ. Gia Vĩ ánh mắt vững vàng đặt tại trên người Gia Gia mà nhìn thật kỹ.

Minh Thạch đứng ở phía sau Gia Gia, tay vịn thắt lưng của nó, dùng chính thân thể mình làm điểm cho nó trụ, một tay đem chân Gia Gia hoành khai dùng sức hướng đỉnh đầu mà kéo “Em xem, em rõ ràng là có thể làm được, tại sao luôn co lại một chút?” Từ sau khi bị thương, Gia Gia luôn có chút sợ hãi, không dám dùng hết sức mà sặc chân. Cảm giác cơn đau từ đùi bắt đầu lan tỏa, Gia Gia cắn chặt răng. Chân kia của nó vừa mới bình phục mà, Gia Vĩ hiểu rõ chính mình không nên quấy rầy, nhưng nhìn bờ môi cắn chặt, bộ dáng cố gắng đứng thẳng làm anh đau đớn vô cùng.

“Buông lỏng, đừng có cương, chớ sợ. Chú ý hô hấp, cố gắng duy trì một phút đi” Minh Thạch dùng thân thể của mình giữ Gia Gia trụ vững, một tay ôm lấy thắt lưng nó. Gia Gia hít sâu, cố gắng thả lỏng cơ thể, nhắm mắt mặc kệ tất cả. Minh Thạch buông tay, Gia Gia ngồi chồm hổm trên mặt đất ôm lấy hai chân, khôi phục một chút mới đứng lên.

Minh Thạch vỗ vỗ khuôn mặt nhỏ tươi cười: “Bây giờ đã khá hơn chút nào chưa? Còn tưởng em sẽ khóc đấy” Gia Gia ngượng ngùng cười, mặt pha chút điểm hồng. Thời gia như đình chỉ vào thời khắc đó, Gia Vĩ cố chuyển tầm mắt đi hướng khác. Trong tim có địa phương nào đó đang đổ vỡ, hô hấp cũng thật khó khăn.

Gần một tiếng tập luyện cũng nhanh chóng kết thúc, Gia Gia cảm thấy vẫn chưa đủ. Ngồi tại trên xe, Gia Gia hưng phấn đến khó an tĩnh được, nhìn lần xoay tới xoay lui cười nói không tắt nổi, tất cả đề tài chỉ vòng quanh Minh Thạch. Gia Vĩ mỉm cười lắng nghe, suy nghĩ càng lúc càng loạn.

Lần đầu tiên tiếp xúc với một võ công chuyên nghiệp với một hài tử say mê võ đạo như Gia Gia chẳng khác gì fan cuồng gặp thần tượng. Sùng bái thần tượng, sùng bái thầy giáo không phải rất bình thường hay sao? vị thầy giáo tuần tú kia nhiều lắm cũng chỉ 20 tuổi đi? Đều là những hài tử trong lúc đó có thể dễ dàng tiếp xúc, vui đùa một chút cũng là tự nhiên đi. Luôn có chút cảm giác, qua Minh Thạch có thể nhìn thấy

chút bóng dáng của Gia Gia sau này. Nhìn bọn họ cùng nhau vũ động, trong tâm lại dậy lên có điểm hoảng hốt. Gia Gia lớn lên, chính mình đã không còn có thể đứng bên cạnh nữa rồi.

Nặng sớm tiến vào theo cửa sổ, Gia Gia đang ngầu nghiêng dùng bữa sáng. Gia Vĩ đặt bát xuống, xới thêm cơm cho nó, nhìn bộ dáng Gia Gia sốt ruột, kì quái hỏi: “ em có chuyện gì sao? Ăn nhanh như vậy” Gia Gia cả miệng đầy cơm hàm hồ nói: “thầy Minh Thạch nói em có thể đến đoàn tìm, xem họ sắp xếp luyện tập. Đoàn của họ sắp tới có buổi diễn, ca ca, anh biết không, thầy Minh Thạch

”

Gia Gia mi sắc phi vũ mà nói, Gia Vĩ chỉ mỉm cười yên lặng mà ghe. Gần bữa đó tới nay, chuyện mà Gia Vĩ nghe được nhiều nhất từ miệng Gia Gia là thầy Minh Thạch. Có thể nghe thấy, hai người họ cùng một chỗ rất hòa hợp. Chỉ là từng câu từ miệng, tia sáng phát ra từ ánh mắt của Gia Gia, đều là làm chết tâm anh.

Vội vàng ăn xong, khoác trên lưng chiếc áo ngoài Gia Gia nhanh chóng bước ra cửa. Gia Vĩ vội vàng gọi nó lại: “ Gia Gia, nhân tiện từ công ty về, anh qua đây đón em” Gia Gia cả đầu cũng không quay lại,: “ không cần đâu, em tự mình về được rồi” nói xong giống như cơn gió vội vàng chạy đi. Bát cơm trong tay Gia Vĩ chậm rãi buông, tư vị ăn cơm sao ngày càng kém rồi.

Sắc trời ảm đạm, chiếc xe màu đen lẳng lặng dừng lại bên đường. Gia Vĩ ngồi trong xe không nhìn được nhịp nhịp gõ vào tay lái. Giờ phụ đạo đáng lẽ đã kết thúc, như thế nào Gia Gia cò chưa ra đây? Mặc dù Gia Gia đã nói qua là không cần qua đón nhưng Gia Vĩ vô pháp khiến cho trái tim bình tĩnh trở lại làm việc. Chờ đến sốt ruột, Gia Vĩ nhìn không nổi mà mở cửa bước xuống xe, theo hướng phòng tập mà đi tới. Xuyên qua lớp kính thủy tinh ở cửa sổ, cả phòng tập ánh điện sáng tỏ, Minh Thạch đang điều chỉnh tư thế của Gia Gia. Hai người bộ dáng gần sát nhau, nhìn sao cũng thật ăn ý.

“ ca ca, hôm nay em cảm thấy đặc biệt hảo. Thầy Minh Thạch nói...” Gia Gia thực sự vui vẻ nói, Gia Vĩ thì cố hết sức tập trung vào việc lái xe, nhưng đôi mày không tự chủ được mà dựng đứng lên. Gia Gia không để ý tới, lật lật một quyển sách, bộ dáng thực thích thú làm Gia Vĩ nhìn không được quay đầu lại hỏi: “ vật gì vậy ?” “là thầy Minh Thạch cho em mượn, là quyển danh gia chuyên tập” Gia Gia trân trọng ôm vào ngực, xoay người đối với Gia Vĩ nói: “ca, ngày mai đoàn của thầy có buổi diễn, thầy là vũ công chính đó. Hơn nữa thầy lại tặng vé cho em, em nghĩ...”

Anh khẩn cấp phanh lại cái kệt, Gia Gia bị dội một cái thật mạnh. Một người đi xe đạp ở trước xe vội vàng đi ngang qua.

“ Em muốn đi thì cứ đi” thanh âm nặng nề cảm tức làm Gia Gia giật mình quay đầu lại nhìn anh, Gia Vĩ mặt không chút biểu tình. Thật sự không thể bày ra tươi cười, một cỗ tâm tình không biết tên ở trong thân thể tán loạn, không cách khống chế. Gia Vĩ một lần nữa khởi động xe.

Nó là muốn hai người cùng đi, lời nói chưa hết đã bị Gia Vĩ chặn lại, không biết làm sao đành đem lời khi nuốt trở vào cổ họng. Gia Gia có điểm bối rối không biết làm sao, quay đầu nhìn ngoài cửa sổ cố bình tĩnh. Anh làm sao vậy? tức giận hay thấy phiền phức rồi? là mình đã nói anh không cần đến đón mà, sợ anh vì nhiều chuyện mà mệt mỏi. Anh có phải hay không chê nó ầm ĩ, hay là vì chờ nó quá lâu? Gia Gia bất an phiêu phiêu ánh mắt về phía Gia Vĩ. Gia Vĩ nghiêm mặt chỉ chuyên chú lái xe. Không có ai nói chuyện, không khí trong xe càng có cảm giác nặng nề, hô hấp theo đó cũng khó khăn đi.

Chưa xót dưới lòng nhanh chóng lan tràn, rồi lại nhanh chóng tụ lại tại hốc mắt, cái mũi cũng có chút nghẹn lại. Gia Gia gắt gao cắn môi, mở lớn đôi mắt, ven đường những ngôi nhà lên đèn nhanh chóng vụt qua.

Về đến nhà, Gia Gia trốn vào phòng mình, Gia Vĩ ngồi trước máy tính xem tư liệu. Trong phòng im ắng, tâm tình càng lúc càng không được tự nhiên, càng lúc càng mất điều khiển. Gia Vĩ cố hít sâu vài ngụm khí, đây là làm sao? Vì cái gì mà nổi nóng? Hải tử kia bất quá là muốn xem buổi diễn. Cùng lắm là đi xem thầy mình diễn để học hỏi thêm kinh nghiệm, không phải là rất bình thường sao? có một người thầy giỏi như vậy đối với Gia Gia thực là đáng ăn mừng mà.

Ghen tị sao? Là sợ hãi ? a a, Gia Gia căn bản là không biết tâm tư của người, người lấy cái gì tư cách gì để mà ganh tị với sợ hãi. Gia Vĩ hung hăng cười nhạo chính mình. Cánh cửa nhẹ nhàng mở ra, cước bộ thận trọng chậm rãi lại gần. Gia Vĩ điều hòa hô hấp, cố gắng bình ổn tâm tình.

Một chén thuốc bỏ theo cánh tay gầy gầy đưa ra, cẩn thận đặt vào tay anh. không yên ánh mắt lưu chuyển dò xét cảm xúc trên mặt anh. Đôi tay cũng thận trọng thăm dò hướng lên bả vai, nhẹ nhàng vuốt ve. Bên tai là thanh âm nho nhỏ: “ca, anh có phải hay không một mối?” Gia Vĩ chưa xót cõi lòng, nhẹ nhàng gật đầu, đem đôi tay trên vai nhẹ nhàng cầm lấy, chậm rãi kéo nó ngồi xuống. Gia Gia ngồi trên đùi anh, hai tay ôm lấy cổ, đem mặt mình oa vào trong lòng anh. Cảm thụ hai gò má tỉnh tê hây hây hô hấp, Gia Vĩ nhắm hai mắt lại.

17. Chương 17

Trong nhà hát lớn, khán giả bắt đầu yên lặng, chờ mong giây phút mở màn. Gia Vĩ khước miệng hàm chứa ý cười, anh biết rõ hài tử bên người thực vui vẻ muốn chết. Kì thật thì chính mình cũng rất vui vẻ.

Gia Gia đã lấy vé kẹp vào trong cặp táp của anh, kèm theo một mảnh giấy nhỏ nắn nót, nó sẽ chờ anh tại cửa nhà hát. Lúc cầm mảnh giấy anh thật không thể hình dung được cái laoij tâm tình này, kinh ngạc vui sướng còn cảm thấy chút chút được an ủi. Gia Gia là quan tâm đến anh, có lẽ nó chính vốn là muốn anh cùng đi.

Gấp nhỏ lại mảnh giấy, Gia Vĩ cảm thấy cơ thể thật thư thái đi nhiều. tối hôm qua Gia Gia còn bất an ngẩng nhìn sắc mặt anh, đến nói lớn cũng không dám, đến cả ngủ cũng bỏ qua luôn. Nó căn bản là không rõ đã xảy ra cái gì. Gia Vĩ nhè nhẹ thở dài.

Gia Vĩ quay đầu, Gia Gia là đang nhìn anh. nhìn thấy anh quay đầu lại, Gia Gia mân miệng cười: “Ca, anh có phải hay không ngày hôm qua rất tức giận” “Không có, thực sự không có” giờ anh hiểu nói xạo đôi khi cũng thật cần thiết.

Buổi diễn bắt đầu, Gia Gia tâm trí đều bị sân khấu hấp dẫn. Gia Vĩ nhìn nó, có chút áy náy. Gia Gia, xin lỗi. Sau này sẽ không vì những chuyện nhàn chán như vậy mà nổi nóng với nó nữa. Thật sự? có lẽ khó. Gia Vĩ dù không muốn để ý chính là tâm lý càng ngày càng không thể tự chủ được.

Trên sân khấu, một đàn tiểu thiên nga trắng muốt lùi lại phía sau, để lại một sân khấu rộng rãi. Vương tử bước ra rồi. Tuấn mỹ, thon dài, anh tư bưng bưng phần chân. Tung bay, xoay tròn, vương tử kia thật sự kỹ thuật hoàn mỹ cho đến từng đầu ngón tay hướng đến công chúa thiên nga biểu đạt tình yêu say đắm.

“Thầy thật sự lợi hại” không tự chủ được nhẹ nhàng thở dài, hai tròng mắt của Gia Gia đuổi theo từng động tác của Minh Thạch trên sân khấu. Gia Vĩ buông hạ hai tròng mắt, hít sâu. Đúng vậy, anh thật lợi hại, giống như hoa sen tung cánh vào sáng sớm, như mây bay tự cốc thật thanh thoát mà mềm nhẹ hư ảo.

Mấy năm sau Gia Gia cũng sẽ thoát thai hoá cốt, cũng sẽ bước ra giữa sân khấu riêng của nó, tung bay theo những vũ điệu xinh đẹp kia. Đến lúc đó, đôi mắt nó sẽ hướng về ai mà chăm chú si mê ngắm nhìn đây?

Trên con phố buôn bán phồn hoa, du khách trên đường đông đúc mua sắm, từ những cửa hàng trang trí tinh xảo cho đến những cửa hàng nho nhỏ đều khéo léo tung ra nhiều chiêu để lôi kéo khách hàng. Gia Vĩ từ một trung tâm mua sắm bước ra, giữa trưa, ánh nắng chói chang thực làm cho hai mắt anh khó chịu đến không mở lớn mắt được.

Bỗng nhiên, một thân ảnh quen thuộc xẹt qua làm khéo mắt anh lóe lên một chút. Gia Vĩ quay đầu lại, đứng giữa khu phố náo nhiệt là một thanh niên thanh tú, xinh đẹp đến nổi bật, Minh Thạch.

Chiếc áo sơ mi màu lam kết hợp cùng quần dài màu tuyết trắng thật phù hợp với dáng người thon dài, ưu nhã, mái tóc dài được cột gọn vắt qua một bên vai, Minh Thạch dưới ánh mặt trời thực sự tỏa sáng xinh đẹp đến tuyệt trần. Gia Vĩ không thể không thừa nhận với hình ảnh ấy ai cũng muốn thu hút từ kia vào tầm mắt.

Song sắc thái kia có vẻ không phù hợp lắm với với dáng vẻ hiện tại, trên đùi của Minh Thạch là một cái đầu búi xù của một tên khất cái. Cái tay nhem nhuốc bẩn thỉu của tên khất cái đang ôm chặt lấy cái bắp đùi thon dài cùng chiếc quần trắng tinh của Minh Thạch, bản thân lại ngồi bệt dưới đất lăm bằm ăn vạ.

Minh Thạch muốn kéo chân ra kéo không được, đẩy người thì đẩy không nổi, muốn đi cũng đi không xong, Minh Thạch bộ dạng quần bách, hai tay bối rối chẳng biết làm sao, so với tên khất cái không rõ người nào

mới đáng thương hơn.

Trên sân khấu là vương tử phong nhã, thanh cao, nhưng hiện tại đối mặt cùng tên khất cái lại vô phương xử lý. Nhìn Minh Thạch tức đến đỏ mặt mà khác không ra nước mắt, hiện lên đầu tiên trong đầu Gia Vĩ là buồn cười. tách những người đang vây quanh xem chuyện, Gia Vĩ tiến bước đi qua.

Minh Thạch tuyệt không ngờ tới, đi dạo phố lại có thể ôm vào cái sự tình xui xẻo này. Thời điểm cả người lo đến đỏ mồ hôi thì nhìn thấy Gia Vĩ đi tới, như bắt được cành cây cứu mạng, vội vàng cố với gọi theo.

Gia Vĩ đi qua kéo bả vai tên khất cái, sau lại xách cổ áo tên khất cái ngăn chặn gã làm quá, tên khất cái oa oa kêu to. Gã chắc không nghĩ tới cái người đang mặc âu phục lại sẽ động thủ với gã như vậy, theo kinh nghiệm thường ngày thì những người này có thấy cũng bỏ qua mà đi tiếp. Hiểu rõ nếu không buông tay có thể ăn đập, tên khất cái sáng suốt bỏ tay khỏi đùi Minh Thạch, nhanh chân chạy trốn.

Trên chiếc quần trắng tinh lại in một dấu tay, cùng đó là cái gì đó dính dính mà cậu cũng chẳng biết là cái gì. Minh Thạch vừa xấu hổ vừa cảm phẫn, nhưng không biết làm sao. Gia Vĩ vỗ vai Minh Thạch: “Đừng nóng giận, đến xe tôi ngồi đi, ở phía trước đây thôi. Tôi giúp cậu mua một bộ đồ khác”. Minh Thạch không có biện pháp khác, không thể làm gì hơn ngoài gật đầu.

Gia Vĩ rất nhanh chóng trở lại, đưa vào trong xe một chiếc túi xách. Đem cửa xe đóng lại, chính mình lại tựa cửa hút thuốc, nhìn ngắm ngả tư đây người.

Minh Thạch đẩy cửa xe đi ra, đã thay đi bộ đồ cũ. Quần jean T Shirt sam, đơn giản khoác lên bộ dáng rất tinh xảo, mới rồi bộ dáng thiên tiên tỏa sáng, Minh Thạch bây giờ chỉ là một đại nam hài có điểm ngưng.

“Anh như thế nào có thể biết được kích thước của tôi? Tôi rất khó mua áo quần nha” Minh Thạch cười nói. Gia Vĩ cười đáp: “Quần áo của Gia Gia cũng rất khó mua, thắt lưng thì gầy mà chân thì quá dài. Tôi đem cậu so với em ấy bộ dáng có lẽ lớn hơn một chút, theo đó mà đoán mua. Còn muốn đi đâu?” Minh Thạch có ý tứ mỉm cười: “hôm nay thực sự cảm ơn anh”.

“Nơi nào?” Gia Vĩ cười tiếp nhận. “Tên khất cái đó thật lợi hại, trước chỉ nghe mọi người nói qua loa, không thể nghĩ hôm nay lại bị đụng phải. cũng nhờ anh” Minh Thạch thở dài, “tên kia chính là nhìn thấy cậu, càng điềm đậm nhơ nhĩ bọn họ càng dấy dưng, đơn giản chính là xin tiền thôi”.

Minh Thạch tức giận nói: “tôi cũng đã cho gã 50 đồng rồi gã còn muốn gì. Trên người tôi thật là hết tiền mặt rồi, không lẽ lấy thẻ tín dụng đưa luôn cho gã. Hừ!”

Gia Vĩ đột nhiên cười ha hả. Mỗi người đều có lĩnh vực sở trường của mình, Minh Thạch đứng trên sân khấu vũ đạo có bao ưu nhã cùng kiêu ngạo, thì trong cuộc sống hiện thực đơn giản chỉ là một đại nam hài hết sức đơn thuần. “đi thôi, tôi đưa cậu về nhà”

Trong phòng tập Gia Gia đang chuyên tâm luyện tập. Minh Thạch đứng một bên thỉnh thoảng lại sửa lại một chút tư thế sai của nó. Ngẩng đầu nhìn lơ đãng, Minh Thạch hỏi: “Gia Gia, ca ca của em hôm nay có tới đón không?” Gia Gia thở hổn hển nói: “cũng không biết nữa, em đã nói với anh là không cần tới, hay là.....” “hả, chờ thấy một chút” Minh Thạch đột nhiên cười rộ lên, chạy ra khỏi phòng tập vũ đạo.

Ngoài cửa sổ, Gia Vĩ tới.

Gia Gia kinh ngạc đứng bất động, tình cảnh trước mắt làm nó hồ đồ cùng khiếp sợ. ca ca cùng thầy Minh Thạch từ khi nào đã đứng đối mặt nhau, mỉm cười vừa nói cái gì, Minh Thạch có chút ý tứ sờ sờ tóc, cười đến tỏa nắng. ca ca cũng ôn hòa nhìn Minh Thạch

Bọn họ đang nói cái gì? Minh Thạch tại sao lại vui vẻ đến vậy, còn cố ý chạy ra đón nữa. Ca ca không phải tới đón nó về sao? Bọn họ có chuyện gì để nói với nhau thế cơ chứ.

“Ca ca, chúng ta có thể về chưa?” Gia Gia ôm ba lô quần áo của mình chạy ra, đứng giữa hai người, xem ca ca một chút vừa liếc thầy Minh Thạch một chút: “các người vừa rồi nói cái gì vậy?” Minh Thạch cười: “em như thế nào lại chạy ra đây, luyện đã xong rồi sao?” Gia Gia hồ nghi nhìn y, gật đầu.

“Ca, chúng ta đi thôi” Gia Vĩ gật đầu, đối với Minh Thạch nói: “chúng ta đi trước đây” Minh Thạch giữ tay anh một chút: “Anh chờ tôi trong chốc lát” rồi xoay người chạy vào.

Gia Gia nhìn Gia Vĩ: “ hai người đã nói gì?” Gia Vĩ cười cười đáp “ không có gì, nói chuyện ngày hôm qua có gặp cậu ấy” “ Gặp phải thầy ư? Gặp thầy có chuyện gì ?” “ hôm qua gặp cậu ấy quần áo bị ô uế anh đã giúp mua một bộ khác” Gia Vĩ có điểm buồn cười, tiểu tử mở hai mắt trừng trừng nhìn anh, hai hàng lông mi cũng dương lên bộ dáng không khác gì con mèo bị tập kích mà trở nên phòng thủ.

Đột nhiên giật mình, một ý niệm điên cuồng đã ra xông vào đánh động vào tâm lý anh, Tiểu tử kia phản ứng.. Thật vậy chăng? Trong đầu mẩn cảm tự thỏa mãn. Gia gia con con người chột hiện lên một tia tinh quang phát sáng.

Mua quần áo cho thầy sao? Tại sao. Gia Gia mở lớn hai mắt nhìn. Cứ như có con đã lộc xông vào lòng nó rồi cứ chạy loạn lên, bình tĩnh nào vì có gì mà trái tim lại như trúng tên mà loạn thất bát tao. Đây là chuyện gì xảy ra? “ca ca...!”

“Em ra xe trước chờ anh đi” chứng kiến Minh Thạch đang chạy đến, Gia Vĩ cố ý mở lời. Gia Gia cắn môi, xoay người chậm chậm kéo chân ly khai khỏi đó. Trở lại lên xe, Gia Gia dùng hết sức đóng cửa thật kêu.

Từ bên trong kính phản quang, Gia Gia nhìn thấy Minh Thạch chạy đến bên cạnh ca ca. Kéo tay anh đem vật gì đó đặt vào trong đó. Ca ca ầm ập cười, nhận lấy.

Gia Gia tựa mạnh vào lưng ghế trước, biến hóa bất ngờ này làm nó không cách nào tiếp nhận. Ca ca mua quần áo cho người khác, nguyên lai nụ cười ầm ập đó cũng có thể dành cho người khác, tay ca ca cũng có thể để cho người ta nắm lấy, này, này còn gì là của ta?

17

18. Chương 18

Đã bao lâu, còn nói chưa xong chứ! Qua kính phản quang hai người vẫn còn đứng đấy, không biết họ nói cái gì với nhau, chỉ nhìn thấy bọn họ đang cười. Chán ghét đến chết, rốt cuộc là có lời gì muốn cần mà nói lâu như vậy chứ, Gia Gia hỗn hển kéo dây an toàn, đột ngột đẩy cửa bước xuống xe đi ra ngoài. Gia Vĩ quay đầu nhìn thấy Gia Gia đang đứng ở cửa xe hỗn hển thở, không có ý tứ mà nói với Minh Thạch vài câu, vội vàng đi ra xe.

Cười cười ngồi vào trong xe, hai tay thay Gia Gia thắt lại dây an toàn: “ Chờ đến nóng nẩy sao? Minh Thạch nghĩ muốn mua xe, mời anh tham mưu thôi. Trong lúc nói hơi nhiều lời, tức giận rồi sao?” Gia Gia nghiêm mặt, nói ra một câu giận dỗi: “ Em đói chết”

“ Hảo. chúng ta đi ăn cơm”

“ Ca, anh hôm nay hình như thật cao hứng?” Gia Gia nghiêm mặt nghiêng nghiêng đầu nhìn anh.

“ A? Thực sự? Có lẽ vậy đi” khoe miệng không kiềm chế được mỉm cười, Gia Vĩ nắm tay lái, thỉnh thoảng lại liếc gương mặt nghiêm nghiêm của tiểu tử kia. Tâm tình như thế nào lại tốt như vậy? Gia Vĩ phát hiện mình thật sự có chút tà tâm. Nguyên lai là mua xe, trách không được bọn họ nói lâu như vậy. Nhưng kì quái là sao tâm tình vẫn không thoải mái hơn tí nào. Áo quần hôm nay Minh Thạch mang có phải hay không là do ca ca mua cho? Bọn họ như thế nào lại nhân dịp gặp mặt?, mua xe thôi có cần cười đến vậy không. Len lén liếc mắt một cái lại bắt gặp nụ cười trên khóe môi của ca ca, Gia Gia buồn bực quay đầu nhìn ngoài cửa xe.

Tắm rửa qua, Gia Gia ngồi xếp bằng trên ghế sa lon xem video vũ đạo. Gia Vĩ mang theo một chén thuốc đưa đến tay nó, vừa ngửi thấy mùi thuốc Gia Gia đã nhăn mặt cau mày, một bên lại đưa tay đón lấy. Hít sâu mấy hơi, rồi bịt mũi cho tất cả trôi vào cổ.

Gia Vĩ một bên người nó ngồi xuống, cầm lấy khăn lông lau khô tóc cho nó: “Ồ kia! Cái này không phải là buổi diễn lần trước chúng ta đi xem sao? Trên màn hình TV là Minh Thạch đang tràn ngập vui sướng vũ động. Gia Gia chuyên chú nhìn: “ không phải lần đó, là trước nữa. Đoàn họ diễn vở này rất nhiều lần”. Gia Vĩ gật đầu, nhìn bối cảnh đúng là có chút bất đồng.

Hai người đều tập trung nhìn màn hình, trong phòng chỉ còn lại giai điệu du dương. Gia Gia quay lại, ca ca rất chuyên chú nhìn màn hình. Cẩn cẩn môi, Gia Gia đột nhiên đứng lên tắt TV đi, lấy chiếc đĩa ra. Chột

dạ, lơ đi ánh mắt ca ca sau lưng, Gia Gia cầm lên hướng đến phòng mình vừa lầm bầm giải thích: “ngày mai phải trả cho người ta, nếu để hư hỏng không hay lắm”. Đi được nửa đường thì lộn lại, từ trên ghế sa lon cầm luôn cả hộp đĩa, cũng là có Minh Thạch biểu diễn mang đi theo.

Không yên lòng liếc xem Gia Vĩ một cái, lại nhanh chóng chạy vội vào phòng mình. Gia Vĩ một mình trên ghế sa lon có chút dở khóc dở cười.

Mặc kệ là Gia Gia rõ ràng hàm nghĩa vì yêu anh nên ghen tị hay chỉ là xuất phát từ ý nghĩ muốn độc chiếm sự quan tâm của ca ca, thì ít nhất nó cũng là phi thường quan tâm đến mình. Nhưng thật không biết là như thế nào, Gia Gia cũng không phải bởi chính mình cùng Minh Thạch thân cận mà tức giận? vừa lại, hoặc là, thật là cái gì mà là không phải là cái gì, hay tất cả chỉ là tự chính mình mơ mộng. Aiiiiiiiiii

~~~ tất thấy đều tề đại thành một đoàn, trước sau không ngừng loạn cả lên. Đoán đi đoán lại vẫn là không có đầu mối (ta chém đoạn này thật sự ko hiểu mấy, có vẻ như là không biết Gia Gia ghen với Minh Thạch hay là ghen với mình, anh vẫn nghĩ tiểu gia thích thạch mà). Gia Vĩ thở dài một hơi, chỉ là muốn yêu thôi sao lại khó đến vậy?

Trên lớp học, thầy giáo đứng trên bảng nói gì không một chữ lọt vào tai gia gì. Một tay nâng cằm, bút máy trên tay vô thức vẽ ngoặc ngoặc lên bàn. Ca ca bây giờ đang làm gì? Nhất định là tại công ty bề bộn rồi, anh chắc chắn có thời gian theo Minh Thạch mua xe đâu, bất quá nói không chừng, buổi tối hôm đó họ nói chuyện thực là vui vẻ.

Từ khi nào mà lại tốt như vậy chứ? Mấy ngày trước rõ ràng nó nói chuyện về Minh Thạch anh tỏ vẻ không quan tâm mấy mà. Ai nha, nghĩ mãi vẫn không thông, Minh Thạch cũng đâu phải là phụ nữ, bọn họ không phải nghĩ muốn kết hôn đó chứ. Thiết~~ như thế nào lại có thể kết hôn được. Nhưng chính là tâm tình như thế nào lại bất ổn như thế này? Ca ca đối với Minh Thạch tươi cười thật là không thích chút nào, thật sự không thích. Tâm lại ỉn ỉn khó chịu.

“Hứa Gia!”

“Hả?” đột nhiên tên bị gọi đến Gia Gia kinh hoảng đứng lên, chính là thầy nói gì nó hoàn toàn không nghe thấy, không thể làm gì khác hơn là kiên trì nhỏ giọng mà nói: “em không biết” chung quanh một mảng cười vang. Thầy giáo ôn nhu nhìn nó: “Hứa Gia, thầy chỉ bảo trò hãy chú ý nghe giảng. Thầy biết trò theo con đường nghệ thuật rồi, nhưng thành tích học tập cũng rất trọng yếu biết không? Gia Gia đỏ mặt ngồi xuống, tâm căng thẳng, được dịp nhảy như hết cỡ.

Trải qua một phen thử nghiệm, cuối cùng Minh Thạch cũng tìm được một chiếc xe nhỏ màu trắng tinh khiết. Nhẹ nhàng dễ lái, quả xứng là xe mới rất hảo, trọng yếu là sử dụng đơn giản, khá thuận tiện. Ngồi một bên tay lái Gia Vĩ há hốc miệng nhìn Minh Thạch đang điều khiển chiếc xe, trong tâm thực nghĩ cậu ta tốt nhất là đừng nên chạm đến xe cộ, Gia Vĩ không ngừng thay cậu mà đổ mồ hôi lạnh

Vòng đi vòng lại vài vòng, Minh Thạch quần bách nhìn Gia Vĩ nói: “cái kia, tôi nghĩ tôi nên dán một cái biển lên xe khi đi đường, như vậy mọi người sẽ cách tôi xa một chút mới được” Gia Vĩ lau mồ hôi lạnh, không biết có nên nói cho cậu biết, kì thật nên mua một cái bảo hiểm cho xe cậu thì hơn.

Trong phòng vũ đạo, Gia Gia giờ phải tựa vào trên tường, thân thể tựa vào trên lan can, lợi dụng không gian nhỏ hẹp giữa tường và lan can giúp thân thể đứng vững. Thường thường mà lấy tay chống vào lan can còn thân thể thì tựa như trên tường dựa vào, để cho hai cái đùi chính mình hoàn toàn dán mình trên tường (thật chẳng hình dung nổi đây là động tác gì cứ dịch sát theo QT).

Bên cạnh Minh Thạch cũng làm một động tác như vậy, chỉ là so với Gia Gia có vẻ dễ dàng hơn. Hai người vừa tập vừa nói mấy câu chuyện phiếm. Gia Gia hấp hấp khí, thời điểm mới bắt đầu luyện căn bản thật không chịu nổi phương pháp này, bất quá bây giờ cũng có chút quen rồi. nhưng là vẫn đau ah.

“Thầy thật gọi cái này là nghỉ ngơi” Gia Gia có chút oán giận nói. Ở chung lâu rồi, ngày trước đối với Minh Thạch có chút sùng bái, giờ đã tiêu trừ đi nhiều. Tuổi tương đương, tư tưởng cũng tương đồng. khoảng cách ban đầu cũng rút ngắn không ít, nóng lòng ban đầu cũng dần lãnh đạm.

Minh Thạch cười cười “Đúng vậy, tập trung luyện tập là khác, cái này coi là nghỉ ngơi rồi. Chúng ta đều là như thế này, rồi em cũng sẽ dần thành thói quen. Mũi chân! Mọi thời khắc đều bảo trì hoàn mỹ, mặc kệ là

diễn hay chỉ là luyện, tất cả đều chuẩn giống nhau. Quyết không cho phép trễ nãi. Chờ em tới Thiên hoa rồi mới biết thế nào là nghiêm túc khốc liệt. bắt quá trước đó em phải đem chính mình luyện tập căn bản thật hảo, nếu không em sẽ không có cơ hội nếm trải đâu”

Gia Gia hít sâu khẩu khí, buông lỏng cơ thể, tận lực kéo dài chân đến cực hạn.

“Ngày đó ca ca theo thầy đi mua xe rồi phải không?” Gia Gia làm bộ như không có chuyện gì nhìn Minh Thạch bắt chuyện. Minh Thạch điều chỉnh tư thế, nói: “đúng vậy, ca ca của em thật hiểu rõ về xe, anh ấy giúp thầy một việc lớn. nếu không thầy có thể cũng khai bất đáo gia”(tay không đi về à? Ko biết) anh đúng là rảnh việc, Gia Gia len lén trở mình một cái xem thường.

“Ca ca đã đến nhà thầy rồi à?” trong lòng không yên thử dò xét một chút, Gia Gia nhìn chằm chằm vào Minh Thạch. Minh Thạch gật đầu: “ thầy có mời anh ấy vào nhà ngồi chơi, rất không ý tứ làm chậm trễ thời gian của ca ca em. Được rồi, không phải thầy đã nhờ anh ấy mang về cho em một ít sách sao? Anh ấy chưa đưa cho em à?” Gia Gia “em...” một tiếng, là đã đưa cho rồi.

Chỉ bắt quá nghĩ muốn chứng thực một chút! Gia Gia đột nhiên cảm thấy bản thân thật nhàm chán, cắn chặt răng dùng sức đè chân, không nói lời nào nữa.

Gia Vĩ sớm đến phòng tập một chút. Giúp Minh Thạch hoàn tất thủ tục biển số xe, rồi mang lại cho cậu, như vậy ngày mai Minh Thạch có thể chạy xe mới trên đường rồi.

Luyện tập còn chưa kết thúc, Gia Gia đang ngắm nhìn mỗi động tác của mình trong gương. Minh Thạch nhìn Gia Vĩ đi tới, để lại Gia Gia luyện tập một mình, hưng phấn lôi kéo tay Gia Vĩ vào phòng làm việc bên cạnh.

Gia Gia động tác càng lúc càng thêm chậm, bọn họ ở trong đó làm cái gì? Ca ca anh cầm cái gì theo vậy? cái gì mà phải vào phòng bên không cho nó xem? Tâm lý càng lúc càng nôn nóng, cặp mắt không ngừng hướng phòng làm việc liếc xem chừng.

Gia Gia dừng lại, khom lưng cầm lấy bình nước. Bên trong còn chừng nửa bình, Gia Gia ngửa đầu uống vào tất cả. do nuốt quá nhanh vảnh mắt cũng chuyển qua màu đỏ. Gia Gia cầm bình không đi tới phòng làm việc, chính là nơi đặt bàn uống nước.

Gia Vĩ chính mình giao cho Minh Thạch vật đó, Gia Gia tiến vào nhìn thấy bọn họ, nhắc tay lắc lắc cái bình: “Ta muốn uống nước” nước nhanh chóng tiến ào vào bình, phía sau vốn là hai người đang nói về đề tài xe cộ rồi đường xá. Gia Vĩ kiên nhẫn nói, Minh Thạch nghe cái hiểu cái không hiểu. Gia Gia rầu rĩ lấy đầy nước, rầu rĩ uống, lại rầu rĩ không vui bước ra ngoài.

Trên đường về nhà, Gia Gia một câu cũng không nói. Gia Vĩ cảm thấy nó đang buồn bực, rất không đành lòng. Nhìn nó nhẹ giọng nói “Gia Gia, làm sao vậy? mắt hừng?” Gia Gia cúi đầu chậm rãi phe phẩy. không có lí do gì để mắt hừng, nhưng là trong tâm càng ngày càng đau. Ca ca thật cũng có thể đối tốt với người khác, đôi mắt ca ca cũng có thể nhìn người khác cười, anh chính là tổng yếu có thể thương yêu người khác. còn nó đây?

“.....Minh Thạch mua xe là anh chiếu cố cậu ấy, rất nhiều thủ tục, trình tự cậu ta không rõ căn bản nên làm gì, anh chỉ là nhân tiện giúp. Gia Gia, Gia Gia?” Gia Vĩ nhỏ giọng chậm rãi giải thích, Gia Gia chung thủy không nói lời nào. Lo lắng nhìn Gia Gia, hai cái tay Gia Gia đang gắt gao cầm lấy vạt áo. Chấn lệ nó tức giận? Gia Gia ghen tị sao? Vì anh? Gia Vĩ do dự không chừng, không yên nhìn mặt Gia Gia. Gia Gia rốt cuộc không nhận được: “ Dừng xe, em muốn đi tiểu”

Đang là thời điểm giao thông đỉnh cao, trên ngã tư xe đổ vào con đường như bốn con trường long. Một chiếc xe nhỏ màu trắng tinh khiết lướt qua dừng trên tuyến lộ, như thế nào lại dừng ngay giữa đường. đứng trên đài là mấy giao cảnh(cảnh sát giao thông) đang liếc tới, như vậy đi mua thức ăn cũng muốn đi xe.

Hướng về phía Minh Thạch đang mồ hôi nhễ nhại phát tay, ý bảo cậu sang bên. Minh Thạch chính là cũng muốn sang bên, nhưng căn bản là xe không chịu nổ máy. Giao cảnh nóng nảy, xe nổ máy đi. Lưu Đông đi nhanh qua đó, gõ gõ cửa xe Minh Thạch: “Có chuyện gì xảy ra với người? Trước cho xe qua bên này đi. Đánh lửa, không đúng đó là ly hợp khí, đừng nhấn ga, oaaaa

”

Trong bức tranh rỗng(chỉ đoàn xe ở trên ấy) chiếc xe màu trắng liền xông ra ngoài, đầu tiên vượt lên hành lang, dừng vào hình như là... một cảnh sát.... Minh Thạch bị dọa ngất, vất vả tìm cách nhấn phanh lại, nhìn vào tiểu cảnh sát đang ở mũi xe mình bực mình trừng mắt. Minh Thạch khóc lớn: “ ta không phải cố ý đâu....”

18

19. Chương 19

Trong sở ảnh sát, một vài người phạm tội trụ trên những tiểu ghế, mắt còn thấy những người mang cảnh phục. Minh Thạch hô hấp không thông, nguyên bản tứ chi linh động hiện tại đều cứng ngắc không biết làm sao.

Sợ hãi theo lời chỉ thị mà ngồi xuống, Minh Thạch căn bản chẳng bao giờ tưởng tượng đến chính mình lại rước vào người cái họa có bao nhiêu đại này.

Trước mặt là chiếc bàn không, cái tiểu cảnh sát suýt bị chính mình tông phải được người ta gọi tới. “ Lưu Đông, nghe nói người bị đụng xe phải không? Mấy anh còn tưởng người đã hy sinh trắng liệt rồi”

Lưu Đông cười hi hi: “đúng vậy, oán tôi từ cái chết trở về à”.

Tiếng cười hi hi ha ha làm cho Minh Thạch vừa xấu hổ vừa sợ, đầu càng ngày càng thấp. nhìn đôi chân di chuyển đến trước mặt mình ngồi xuống, Minh Thạch chẳng dám tưởng tượng đến bị xử phạt ra sao.

Lưu Đông ngồi vào bàn công tác nhìn vào mặt cậu, có điểm ngạc nhiên nói: “ anh là vũ công ba-lê? Trách không được...” chính mình hiểu câu nói không thích hợp, Lưu Đông nuốt xuống câu trách không được hay kia. Quả là người có khí chất nghệ thuật thật có sự khác biệt, người ngồi bên tựa như một trận thanh phong, nhẹ nhàng tú nhả.

“ Anh tên gì?” nhìn cái tên thật sự không biết gọi sao, cái chữ kia thật sự đọc không ra. Lưu đông cúi đầu nhìn Minh Thạch.

“Minh Thạch” thanh âm như muỗi kêu.

“Tuổi?”

“20”

“ Địa chỉ nhà, đơn vị công tác...”

Nhìn anh cảnh sát hạ bút xuống điền những thông tin về mình, Minh Thạch nước mắt không khống chế được mà rơi xuống, xong rồi, bọn họ sẽ xử phạt mình như thế nào đây? Có thể hay không bị...? ta làm sao bây giờ?

“Anh cũng thật có bản lĩnh đi. Lần đầu tiên ra đường trực tiếp đụng cảnh sát. Nếu không phải tôi thân thủ lạnh lợi, hôm nay có phải hay không quang vinh tuần chức. người cho rằng đây là công viên chơi trò xe điện đụng sao. Nhân mạng trời định đấy ă. Học được kỹ thuật đòi chiều nhi bả đao lại nghĩ có thể ra đường, nói nhẹ chính là người vi phạm nghiêm trọng, còn nói lớn quả thực chính là...”

Lưu Đông thấy hai tay Minh Thạch liên tục tiếp xuống những viên nước rơi hạ, vốn nghĩ muốn hung hăng dọa cậu một trận, giờ lại chẳng nỡ lòng nói ra được nữa.

“Các anh sẽ như thế nào xử phạt tôi?” Minh Thạch nắm chặt hai tay. Lưu Đông trở mình trên bàn, mạn bất kinh tâm nói: “ này để xem lại phải nói thế nào đây, anh tội này cũng không nhỏ” khước miệng dương lên một mặt cười xấu xa mà Minh Thạch cúi đầu không phát hiện.

“Xin hỏi,tôi có thể gọi một cú điện thoại không?” Minh Thạch giơ lên đôi mắt ngập sững nước.

“ Được” Lưu Đông quay đầu nhìn ngoài cửa sổ.

Gia Vĩ cầm lấy điện thoại, bên kia truyền tới là thanh âm sa sút của Minh Thạch: “xin lỗi, nhờ anh chuyển lời tới Gia Gia, hôm nay không thể lên lớp được rồi. sau này có thể hay không, tôi cũng không biết được.....”

Gia Vĩ nghe được sủng sốt “ không vấn đề, tôi sẽ nói với nó. Bất quá cậu như thế nào rồi? tại sao lại nói như vậy?” “ tôi gây ra tai nạn xe” “ cái gì?” Gia Vĩ kinh ngạc mở lớn mắt.

Đem Minh Thạch thất hồn lạc phách tiếp đi ra, Gia Vĩ một bên mở cửa xe một bên an ủi: “ đừng khổ sở, chuyện chiếc xe tôi sẽ thay cậu nghĩ biện pháp. Mới đi nên chưa quen tay thôi, luyện tập nhiều thì tốt rồi.”nói thì nói như vậy, nhưng trong tâm Gia Vĩ âm thầm thở dài.

Minh Thạch ngồi lên ghế phụ, tuy hậu quả không nghiêm trọng như tưởng tượng, nhưng tâm tình uể oải căn bản không thể nào điều chỉnh được. Xe mới mua đã bị giam, giấy phép phải thi đến ba lần mới lấy được.

Phi thường phần khích xuất môn nhưng chưa gì lại chịu cái này đả kích. Gia Vĩ không biết khuyên thế nào đành chuyển đề tài: “hôm nay tạm nghỉ học đã, cậu hãy về nhà nghỉ ngơi đi. Khi tôi gọi điện về nhà có lẽ Gia Gia đã xuất môn rồi, chúng ta trước tới đón nó, sau đó ta đưa cậu về nhà.”

Minh Thạch hít hít cái mũi, lắc đầu: “ tôi không có việc gì rồi. gọi điện cho anh là tôi tưởng chính mình không được rồi. phiền toái anh đưa tôi qua đó đi. Gia Gia còn chờ tôi, mà cuộc thi cũng đến gần rồi” Gia Vĩ không nói thêm, khởi động xe đi tiếp.

Phòng tập võ đạo vẫn đóng cửa, Gia Gia đứng tại đại môn nôn nóng hết nhìn đông lại nhìn tây. Mỗi lần đi học Minh Thạch đều đi sớm chuẩn bị mà, hôm nay làm sao vậy? Gia Gia bước ra ngoài, chạy qua siêu thị nhỏ đối diện bên đường. ở nhà chưa kịp ăn cơm, thừa lúc thầy chưa có tới, mua chút gì bổ bụng đã.

Lúc Gia Gia đang cắn xuống ổ bánh mì, chiếc xe màu đen quen thuộc đến mức không thể quen thuộc hơn đang dừng lại trước đại môn phòng tập. Gia Gia lặng đi, đứng im. Ca ca từ trong xe bước ra, bên kia chính chỗ mình vẫn ngồi lại đang đi ra là Minh Thạch. Minh Thạch vẫn buông đầu xuống, ca ca bên cạnh, nhẹ nhàng dịu vai cậu vừa nói cái gì đó

Miếng bánh mì trong miệng sao đột nhiên chua xót cả đi, Gia Gia từ trong miệng nhả ra, nhìn một chút rồi tức giận ném luôn vào thùng rác ven đường. hít sâu cũng vô pháp làm tan đi nặng nề đè xuống trong ***g ngực, Gia Gia đứng tại một chỗ phân vân.

Qua đó sao? Đúng nên đi học rồi, còn phải tập cho cuộc thi nữa mà. Nhưng sao chân không nhấc nổi, mắt không muốn nhìn bọn họ cùng một chỗ, liếc mắt một cái cũng không muốn. bọn họ cùng một chỗ, là ca ca mang theo thầy.

Bọn họ đi nơi nào rồi làm cái gì chưa? Không muốn hay không muốn nghĩ. Gia Gia oán hận lắc đầu, chua xót này dường như tâm tình thiêu trái tim hung hăng lại hung hăng mà chua xót.

Quay đầu lại, Gia Gia nhanh chóng muốn li khai khỏi địa phương này.

Bước đi không có mục đích trên đường, lên một chiếc xe buýt, Gia Gia ngồi trên xe dờ dẫm nhìn cảnh sắc ngoài cửa sổ đang rung lắc. các con phố đã bắt đầu lên đèn. Mọi người vội vã nhanh chóng muốn tìm về tổ ấm.

Cũng chẳng biết xe dừng lại tại địa phương nào, cho đến khi hành khách bước xuống hết Gia Gia mới phục hồi lại tinh thần. đã tới bến rồi sao. Nhưng nơi này là chỗ nào mới được?

Xuống xe, Gia Gia mờ mịt nhìn bốn phía ngã tư xa lạ. Cửa hàng ngập trong ánh đèn sáng tỏ, Gia Gia chậm rãi bước qua, tâm tình hỗn loạn lại trống rỗng. Đây là bản thân muốn cái gì đây? Cứ như vậy chạy đến một nơi xa lạ không nhận thức. Rờ vào túi, may mắn còn chút tiền. cùng lắm là ngồi taxi về nhà.

Mơ hồ ngồi trên xe không biết bao lâu, bất quá hẳn không xa mấy đi? Nghĩ đến đây, Gia Gia lại có chút bực mình. Hay là chẳng cần quay về, làm cho anh tìm ta khắp nơi. Anh sẽ tìm ta sao? Hay là anh căn bản không phát hiện ta đi mất.

Chung quanh không mấy phồn hoa, chỉ có một cửa hàng tạp hóa nhỏ. Gia Gia bước tới, cơn tức trong bụng cũng dần lắng, tâm lí hoang mang lại lên cao. Không biết từ khi nào hình thành thói quen, cứ xong buổi

học múa lại về nhà, nơi nào nó cũng chẳng rõ ràng. Bởi vì biết chắc anh sẽ lo lắng, cho nên cũng không thể ngang ngạnh hơn. Bây giờ có phải hay không anh đang rất lo lắng rồi không?

Nổi gió rồi, cả bầu trời nhanh chóng một mảnh đen như mực. Gió càng lúc càng lớn, hạt mưa thì như quất từng trận xuống.

Gia Gia lập tức quyết định, trước tiên cần về nhà đã. Nhưng khi ngẩng đầu nó mới phát hiện, bốn phía chẳng có lấy một bóng xe taxi. Cửa hàng vì mưa lớn cũng đã đóng cửa, người đi đường đều nhanh chóng tránh mưa. Mưa ào ào như trút, Gia Gia tránh vào trước hiên quán ăn, ôm vai lui về một đoàn.

Bụng hảo đói, trên người ướt lạnh. Cái bóng đèn trước quán lại rung rung lắc lắc lại tăng thêm mấy phần thê lương. Bỏ nhà đi bụi đúng thật là không dễ chịu gì. Tưởng niệm đang ngồi trên bộ sa lon vừa ấm vừa mềm trong phòng khách, tưởng niệm đến chén thuốc đắng ngét bị buộc phải uống. Tưởng niệm mỗi tối sẽ có đôi tay thay mình đắp lại chăn.

Gọi cho ca ca, bảo anh đến đón sao? Nhưng như thế nào đối với anh giải thích chính mình lại chạy đến địa phương này? Lý do là vì chính mình vừa đau vừa chua xót, nói như vậy không phải đáng cười sao?

Không được phải nghĩ biện pháp. Gia Gia kéo ba lô che trên đỉnh đầu, chạy trong mưa to tìm kiếm. tổng yếu là phải có xe cho nó về nhà.

Cuối cùng cũng về đến nhà, thật vất vả mới gọi được xe, Gia Gia không dám xem thử đồng hồ bây giờ đã điểm mấy giờ. Ngẩng đầu qua cửa sổ nhìn vào, đã điểm sáng. Anh ở nhà, có phải hay không rất lo lắng mà đợi nó? Áo quần cả người ướt đầm gió thổi qua lạnh băng, Gia Gia run run chạy nhanh vào thang máy. Vào nhà nói thế nào đây? Gia Gia trảo đầu cũng chưa tìm được một lý do, kiên trì đến cùng gõ vang cửa phòng.

Cánh cửa cơ hồ ngay lập tức mở ra, ánh đèn sáng tỏ có thể nhìn thấy rõ người đang đứng, Gia Gia giật mình “ mẹ?” Thím Hứa cả kinh bắt lấy Gia Gia: “ con đã đi đâu? Cái hài tử này! Bao nhiêu người đi tìm con biết không hả, ca ca người lo lắng cấp bách đến phát điên rồi!.

Gia Gia ngốc lảng một chút, đột nhiên xoay người bỏ lại áo ngoài. Anh đi tìm nó, Thím Hứa giữ không được Gia Gia, gấp đến hết to: “ Gia Gia trở về, cậu ấy nói nếu con về thì lập tức gọi điện cho cậu ấy” bước đến trước cửa thang máy Gia Gia lại trở mình lảo đảo vòng vào một lần nữa, mang theo cả một thân mình toàn nước với nước bước vào trong phòng. Bất chấp nước trên người làm ẩm ướt sàn nhà, gia hia mất điện thoại bối rối nhả vào dòng số quen thuộc.

Bên ngoài mưa to gió lớn, anh đến nơi nào để tìm nó?

“ Thuê bao nằm ngoài khu vực phủ sóng...” Một giọng nữ nói không có biểu tình vang lên làm cho Gia Gia gấp đến độ dậm chân, anh rút cuộc chạy đến nơi nào. Lại một lần nữa giọng nói lại vang lên, lo lắng như thủy triều dâng lên trong lòng, nhanh chóng đập mạnh vào bờ đá.

Gia Gia hai tay nắm điện thoại run rẩy, ca ca, mặt kệ người tại nơi nào, cầu người hãy tiếp điện thoại.

Thông rồi! Gia Gia ngừng luôn việc hô hấp. rút cuộc bên kia cũng truyền đến âm thanh vô cùng lo lắng cùng chờ đợi, Gia Gia hô to: “ ca ca! ”

Trong mưa gió, chiếc xe màu đen nhanh như điện chớp vọt tới. Gia Vĩ từ trong xe lao ra đến cả cửa cũng không có tâm tình đóng lại trực tiếp đi tới chỗ Gia Gia đã đứng chờ anh từ lâu. Anh điên rồi, anh đã bị thống cùng sợ hãi kéo nát.

Tại phòng tập chờ đợi không gặp được, về nhà cũng không thấy bóng người. thời gian cứ trôi qua, trái tim Gia Vĩ theo đó mà co chặt lại. hỏi một lần tất cả những người mà nó có quen biết, tìm đến tất cả các địa phương mà nó có thể tới, không có.

Không một ai biết nó đi đâu? Đêm đã khuya lần tìm không thấy bóng dáng của nó. Buổi sáng còn vui vẻ đi học, chờ đến buổi học múa, nó không có lý do gì để biến mất. Duy nhất có một khả năng- tai nạn xe. Ý niệm kinh hoàng này cứ lấp đầy trí óc anh, tất cả cứ như đại loạn nổi lên.

Gia Vĩ đã điện tới tất cả các bệnh viện cùng trung tâm cấp cứu để hỏi, trong mưa gió có nghe về một tai nạn xe, là một nam hài đi ngang đường bị xe đụng. nghe được tin tức anh nhào ngay vào bệnh viện, Gia Vĩ

không biết mình đã lấy nhiều dung khí để xốc lên tấm vải đơn độc đầm đìa máu tươi kia.

Trái tim sợ hãi bị hành hạ đến hồng mắt rồi, Gia Gia không một tổn thương đang đứng trước mặt anh đây rồi.

“ca ca.... hả?” Gia Gia chỉ biết cật tiến lại đem chính mình găt gao ôm vào trong lòng, còn chưa kịp nói chuyện, những cái tát cấp bách tức giận rơi trên lưng, rồi lên mông. Không cảm thấy bao nhiêu đau nhưng ủy khuất khổ sở không chịu được mà biến thành nước mắt trào ra như mưa ngoài kia. Gia Gia khóc lên thành tiếng.

Lần nữa găt goa mà ôm vào lòng, Gia Gia cảm thấy trên khuôn mặt lạnh băng vì mưa lại có dòng nước ấm nóng chảy xuống. Anh khóc “ca ca, ca ca!”

Qua một hồi loạn lên, lại trở về trầm mặc. Mới rồi Minh Thạch cùng thầy Minh Hà kề bên trợ giúp ca ca tìm kiếm. Nhạc Nhạc còn tại phòng tập cùng các thầy gọi điện cảm ơn tới các bạn học. Gia Gia mới biết vài giờ qua đã xảy ra cái gì. Mẹ cũng đã về, trong phòng không còn ai nói chuyện.

Gia Gia hảo tắm rửa thay đồ, lo sợ đi ra. Gia Vĩ buông đầu tại sa lon ngồi, ẩm ướt toàn thân vẫn không nhúc nhích.

“ca ca, em đã chuẩn bị nước tắm cho anh rồi, đi tắm đi. Không bị cảm giờ sao”

Nhỏ giọng mà nói, Gia Gia năn nỉ hai tay lôi kéo ca ca đi. Tay bị cầm lấy, vẫn là của ca ca luôn ấm áp sao bây giờ lại lạnh băng run rẩy.

Gia Vĩ như cũ không cách nào bình tĩnh lại, ngay mới rồi anh còn nghĩ sẽ mất đi Gia Gia, cái hài tử đã kia đã chiếm luôn cả tính mạng của anh. Chậm rãi ôm chặt, Gia Vĩ đem mặt mình vùi vào trong lòng Gia Gia, không không ra tiếng.

Gia Gia ôm lấy đầu ca ca, năn nỉ khóc: “Ca ca, em sai rồi. em sẽ không tái rời anh đi, anh đừng khóc” nâng mặt ca ca, Gia Gia không suy nghĩ cúi xuống hôn lên những giọt nước mắt. Bắt bọn nó từng viên từng viên thu vào trong môi, Gia Gia không chú ý đến đôi tay trên lưng mình càng lúc càng chặt. Thẳng đến khi bị nghim đến không thở nổi, Gia Gia mới phát hiện ca ca hô hấp có chút dồn dập ah.

Mạnh mẽ đem Gia Gia đặt lên ghế, Gia Vĩ vọt nhanh vào phòng tắm. Gia Gia nghe dội ra tiếng nước, ngồi trong chốc lát. Liếm liếm môi, cảm xúc ôn nhuận vẫn còn lưu lại trên đó. Anh đang tức giận sao? Anh không chịu theo ta nói chuyện. Suy nghĩ một chút, Gia Gia đứng lên đẩy cửa phòng tắm bước vào: “ca, em giúp anh chà lưng đi”.

19

20. Chương 20

Gia Gia đột nhiên xông vào làm cho Gia Vĩ trong bồn tắm càng thêm hoảng sợ, cuống quýt vợ vội cái khăn tắm che khuất hạ thân. “Không, không cần đâu”. Gia Gia không nói lời nào, cố chấp theo mục đích của bản thân ngồi lại bên cạnh bồn, nhẹ nhàng khoát nước vươn tay lau tẩy phía sau lưng Gia Vĩ.

Đôi tay nho nhỏ ấm áp trượt nhẹ trên lưng, vuốt ve đến chỗ nào thì nơi ấy cảm ứng mãnh liệt kích thẳng vào tim. Gia Vĩ cố gắng bình ổn hô hấp, tầm mắt chỉ nhìn vào từng giọt nước trên thân từng viên từng viên rơi vỡ hòa tan vào mặt nước.

Lưng ca ca thật rộng lớn lại rắn chắc, màu mặt ong bóng loáng, sờ vào vừa hữu lực lại có chút nhiệt nhiệt thật không nở rời đi. Ngón tay đặt trên vai, trên lưng nhẹ nhàng xoa nắn, người nào cũng không mở lời.

Không khí căng thẳng trong phòng, tất cả điều chìm trong tiếng nước chảy lơ đãng càng thêm treu chọc lòng người.

Gia Gia đem cánh tay khoát trên vai từ từ nâng lên, cọ cọ lên gương mặt nóng ẩm của ca ca: “ca, chỉ là em....hả!” không có bất kì phòng bị nào, Gia Gia đột ngột bị kéo vào trong nước. vang lên tiếng bọt nước bị bắn tung tóe, cơ thể bị mất cân bằng, hai tay loạn trào trong không khí

Bị một đôi tay hữu lực gắt gao ôm vào lòng, Gia Gia kinh hoàng đối diện đôi mắt thống khổ đến không chịu nổi lại tràn ngập cực độ khát vọng. bị điều gì đó trong ánh mắt kia chấn trụ, Gia Gia ngơ ngác nhìn, một đôi môi nóng rực đè xuống.

Hô hấp Gia Gia cơ hồ ngay lập tức bị đoạt mất. Vì kích động mà nụ hôn trở nên cuồng loạn bỏ qua cả kỹ thuật, tâm tư trong lòng mất đi khống chế, tất cả đều suốt ruột muốn trào ra, muốn được thổ lộ.

Cánh tay trụ vượt qua ngực nhỏ, vùn vèo cánh môi, mỗi một tiếp xúc đẩy lên càng mạnh dục hỏa trong cơ thể. Hai người cũng chìm vào trong hỗn loạn trầm luân. Gia Gia biết chính mình đang phát run, nhưng đại não thật sự đã đình công nghĩ việc rồi, cảm giác Ronald Reagan(Ông mắc bệnh Alzheimer tâm trí trở nên đãng đãng, chẳng hoạt động đc, đây chắc so sánh em gia đang ở tình trạng chết não lâm sàng) vô pháp khống chế nổi chính mình. Tất cả thần trí đều đã bị hút hết, bỏ lại thể xác miên nhuyễn.

Kịch liệt mà hôn lên đôi môi của Gia Gia, cuồng loạn từng nụ hôn rớt xuống cổ, Gia Vĩ không cách nào khống chế trái tim điên cuồng của mình đập loạn đến mức muốn nổ tung. Muốn người, phi thường muốn có người!

“Gia Gia, Gia Gia ...” hàm hồ gọi tên, đôi tay Gia Vĩ tiến vào trong áo quần đã ướt đầm nước dò xét. Trong lòng bàn tay là da thịt non mềm đầy mị lực, thân thể trong ngực giờ đây là khát vọng trông mong đã lâu của anh.

Rốt cuộc chậm rãi buông tha, như gió thổi mây trôi chìm lại trong yên tĩnh cùng uể oải. Gia Vĩ gắt gao ôm Gia Gia, nhìn đôi mắt của nó chậm rãi mở ra.

Cảm giác trong lòng cùng phản ứng cơ thể không khác biệt là không khống chế được mà run sợ. Bất quá tất cả đều đã là vô pháp trốn tránh, là vô pháp giả bộ ca ca tốt, không cần phải đè xuống cảm tình tận đáy lòng, cứ tung hô tất cả đi.

“ Gia Gia, hãy nghe anh nói. Anh cần phải nói cho em, anh thích em. Không phải là kiểu như ca ca thương yêu đệ đệ, vốn là.... Vốn là muốn ôm trụ em, hôn em, nghĩ muốn đem em giam lại bên anh, không có cái gì là rời xa cái này là.. là.... Yêu. Em hiểu không?”

Gia Vĩ hỗn loạn biểu đạt lòng mình, từ ngữ đi ra sao chẳng có lấy một chút nào sự trôi chảy. Chưa bao giờ thể nghiệm một cổ sóng nhiệt thiêu đốt tâm can, Gia Gia nhìn thẳng vào con người của Gia Vĩ, trái tim chỉ muốn tìm cách nhảy ra từ miệng.

Yêu, thật vậy chẳng? Nó hiểu, nó hiểu ca ca, chính là ôm lấy dù là mặt đỏ trống ngực dồn dập cũng là không muốn buông ra, một mình ngủ không được chỉ là len lén tưởng niệm, xa xa nghe thấy thanh âm ca ca cũng chẳng hiểu sao trái tim cũng gia tăng tốc độ, nhìn thấy ca ca hội cùng người khác một chỗ sẽ khổ sở. ca ca, em.... Đã yêu rồi.

Vươn tay ôm lấy cổ Gia Vĩ, cánh tay chậm rãi xiết chặt, Gia Gia men theo cổ thăm dò đi tới, có chút nhếch lên chạm nhẹ lên môi ca ca, học theo nhẹ nhàng mút vào một chút.

Môi ca ca thật mềm mại, lại có thể làm cho người ta lạc mất toàn bộ sức lực trong đó. Gia Vĩ ngơ ngác cảm thụ những chào đón từ nụ hôn còn non nớt, cánh tay ở thất lưng càng thắt chặt.

Chấn mền bờ bộn che đi một nửa của hai khối thân thể giao hòa cùng một chỗ, trên da thịt xích lô là một lớp mồ hôi tinh mịn.

Các ngón tay kết vào nhau gắt gao, lời lẽ giảo quái. Hô hấp nặng nề khó khăn, rốt cuộc cũng có thể tùy ý mà yêu. Dùng chính thân thể mình vây lấy từng tấc da thịt của ái nhân bên dưới, mong có thể đem nó tiến nhập hoàn toàn vào trong thân mình.

Gia Vĩ tham luyến dùng đầu lưỡi cùng đôi môi tinh tế hôn lên cổ rồi trượt xuống ngực, hút lấy hai khối tiểu hồng đậu e ấp.

Rối loạn hô hấp trộn lẫn với tiếng rên rỉ khát cầu, hài tử chưa hiểu việc đời chỉ biết cương mình lên tiếp nhận những dòng điện đánh tán loạn vào trong thân.

Chỉ biết phí công giữ lấy bả vai dày rộng của ca ca, cắn răng nhẫn nại. Còn có thể sẽ phát sinh chuyện tình gì, tại sao run sợ đến tê dại nhưng vẫn nghĩ muốn, không biết, không cần phải nghĩ nhiều.

Gia Gia chỉ gắt gao ôm lấy anh, mặc cho dục hỏa trong cơ thể thiêu đốt chính mình.

Da thịt non mềm nổi lên màu phấn hồng tự nhiên, một chút hoa ngân trên da thịt nở rộ. Gia Vĩ tham luyến lướt môi theo từng nhịp phập phồng của Gia Gia mà đi xuống, vòng eo tiêm gầy nhẵn nạy chịu đựng từng cơn công kích, thỉnh thoảng bất ngờ mà uốn cong lên.

Vật nhỏ xinh xắn giữa hai chân vẫn chưa trưởng thành cư nhiên đã dựng đứng lên, Gia Vĩ ử vào trong lòng bàn tay đầy yêu thương, lại không nhìn được mà há miệng ngậm trụ. Vật nhỏ trong miệng giật mình run rẩy, Gia Vĩ lập tức nuốt vào càng sâu.

“A!!!...” Gia Gia cả kinh nâng cao thanh âm vùng thân ngồi lên. Gắt gao ôm lấy đầu Gia Vĩ đang chôn tại hạ thân của mình. Cái kia vốn đã sớm trưởng đến phát đau lại còn bị ngậm trụ, cả khoang miệng ca ca vỗ về chơi đùa, lại hút nhẹ đầu đỉnh, như có một dòng điện cao áp đánh thẳng vào tứ chi bách hài, thật chịu không nổi.

“Ca! A

Ca ca à.....” không nên! Không nên hút nữa en sắp tè ra rồi. Gia Gia cảm thấy một cổ kích bị đánh vào từ sâu bên trong sắp phun trào đòi được đi ra ngoài, bối rối mà ngăn cản Gia Vĩ. Nhanh buông đi! Không được!

“A!!” Một cổ nguyên dương phun đi ra, bất kể là trong hay ngoài. Gia Gia cả cơ thể thoát lực, ngã lên giường vù vù thổ dốc.

Gia Vĩ có điểm xấu hổ đưa tay gạt đi chất lỏng bạch sắc bên khốe miệng, có phải hay không nào cũng hết muốn làm việc, như thế nào lại nuốt xuống cái kia mất rồi, nhưng thật chẳng có một điểm cảm thấy chán ghét.

Nhìn lại cả căn phòng rồi rồi lại dời tầm mắt đến Gia Gia đang ở trên giường, khuôn mặt đỏ ửng làm say lòng người đang dùng cánh tay che chắn. Cúi người xuống một lần nữa rồi một lần nữa chiếm cứ đôi cánh mềm mại.

Đôi tay trên lưng trượt xuống bài khai hai chân, Gia Gia tâm hoảng ý loạn ôm chặt lấy cổ anh, Gia Gia hai mắt kiên trì nhắm chặt.

Tại tiểu cúc hoa đang chạm phải đại bồng nóng rực cứng rắn, ca ca nôn nóng khát cầu, hô hấp nặng nề hây hây bên tai, Gia Gia chìm trong mê loạn. Một giọt nước mắt theo khốe mi chảy xuống.

“ Gia Gia, sợ sao? Chán ghét sao?” Gia Vĩ kinh hoảng xóa đi giọt nước vương trên má Gia Gia. Gia Gia lắc đầu, không sợ hãi, bởi vì đó là ca ca. Chỉ là mơ hồ cảm giác được, có cái gì rất trọng yếu đã muốn thay đổi.

Gia Gia cắn lên vai ca ca nức nở lên tiếng: “Ca ca, yêu em!”

Tại thời khắc thân thể bị đâm xuyên đau đớn, thì mọi góc trong tâm hồn lại được ánh sáng ấm áp bao lấy.

Ánh dương được rèm cửa che cản đi một nửa, trên giường Gia Gia trở mình một cái, miễn cưỡng mở mắt.

Đột nhiên Gia Gia nhảy dựng lên thật mạnh, mấy giờ rồi? Trên vai lại bị một cánh tay mạnh mẽ đè lại, Gia Vĩ mỉm cười đứng một bên giường: “ anh đã thay em gọi điện đến trường xin phép rồi, hảo hảo nghỉ ngơi một ngày đi.

Cảm thấy có điểm đau nhức không?” Đương nhiên là cơ thể chẳng có lấy một chút sức lực. Gia Gia nhanh chóng cảm thấy điểm này, xương sống cùng thắt lưng như đã gãy rời ra từng đoạn rồi. Bắp đùi mơ hồ có điểm đau nhức cực độ cứ như vừa trải qua vận động mạnh trong thời gian dài vậy.

Nhanh chóng bò lại vào ổ chăn, Gia Gia khó chịu nhăn mặt. Thân thể không mảnh vải dần được che khuất lại, buổi tối ngày hôm qua... Gia Gia len lén đem chăn kéo đến tận trên hai tròng mắt.

Gia Vĩ trên mặt cũng nóng rần, trên cơ thể xích lô vẫn còn lưu giữ dấu vết vui vẻ tối qua. Hài tử còn nhỏ không biết tối qua kịch liệt vậy nó có phải hay không chịu được ?

“ Gia Gia nơi này có đau không?” tại bên người nó nằm xuống, miệng anh dăm vào lỗ tai nhỏ nhỏ. Bàn tay tiến vào phía dưới chăn vuốt ve cơ thể bóng loáng, nhẹ nhàng hôn, Gia Vĩ phát hiện mình đã quá mức trầm mê mùi hương thân nhiên trên cơ thể Gia Gia.

Gia Gia đem mặt áp vào trước ngực Gia Vĩ, vươn tay ôm lấy thắt lưng anh. Cái mộng có điểm không thoải mái. Tối qua lúc bắt đầu rất đau, sau lại có cái loại cảm giác ngứa ngứa kì quái, dĩ nhiên sau đó lại càng muốn nhiều hơn. Bây giờ nhớ lại cả người đều khô nóng, thật sự là kỳ lạ mà.

“Em còn không nói cho anh biết sao, ngày hôm qua muộn như vậy em rốt cuộc đã đi đâu?”

Gia Vĩ nhẹ nhàng cắn mút lỗ tai nhỏ vừa hỏi. Gia Gia hít hít cái mũi, rầu rĩ nói: “ em không chú ý, chỉ là tùy tiện đi một chút kết quả lại...” bị ánh mắt nhìn vào chăm chú, thanh âm Gia Gia càng lúc càng lí nhí.

“ Em có phải hay không chứng kiến anh cùng Minh Thạch cùng một chỗ?” Gia Vĩ vẫn chăm chú nhìn vào Gia Gia.

Gia Gia không có chỗ trốn, không thể làm gì hơn im lặng gật đầu. “ Như vậy, nếu anh nói sự thật em có thể tha thứ cho anh?” Gia Vĩ nhẹ giọng nói. Gia Gia bắt ngờ mở lớn hai tròng mắt, tha thứ? Có ý tứ gì? Anh đã làm gì rồi?

“ Ân, anh muốn nói là, kỳ thật mọi chuyện là do anh mà ra, nhưng hôm qua lại đối với em phát hỏa. Sau này sẽ không như vậy nữa”

Lời đã nói đến mép sắp ra, Gia Vĩ lại tạm thời thay đổi lại chủ ý. Lo lắng hậu quả thực tế của vấn đề, thừa nhận chính mình đến gần Minh Thạch để chọc cho Gia Gia phát ghen, với không nói ra thế nào mới tốt.

Gia Gia há rộng miệng nhìn, là lần đầu tiên nhìn thấy ca ca như vậy bối rối, cấp bách giải thích với nó. Cái bộ dạng như sợ mất đi đồ vật quý giá nhất vậy, làm trái tim nó òa trong hạnh phúc ấm áp.

Xa xa là cái ngã tư kia rồi, Minh Thạch bắt đầu khẩn trương. Xe cùng giấy phép đều đã nhận lại được rồi, Minh Thạch đánh cược một phen, đã quay lại trường dạy lái luyện tập một tuần, xe và người cũng tương đối quen thuộc rồi, cũng tìm được cảm giác làm chủ mà điều khiển.

Vốn là một lần nữa Minh Thạch tràn đầy tự tin lái xe lên đường, thực tế tay lái cũng có đôi chút vững vàng. Nhưng không biết tại sao cứ đến cái ngã tư này lại nhân tiện nhìn thấy nụ cười xấu xa của tên cảnh sát đó lại khẩn trương bất thường.

Chính là không dè lúc đang ở tuyến chính mà tắt máy thì cũng yêu thương mà thân mật tiếp xúc với xe bên cạnh. Mười lần thì có tám lần bị anh gọi lên ven đường. Minh Thạch vừa tức giận vừa bất đắc dĩ.

Lần này không có đèn đỏ, thuận lợi đi tiếp. Minh Thạch âm thầm may mắn, cẩn cẩn dục dục lái xe. Đứng ở trên đài Lưu Đông tủm tỉm cười nhìn anh, vươn tay. Minh Thạch uể oải lái xe vào ven đường, thật là sao quả tạ mà.

Như thế nào cứ đến nơi này lại có vấn đề nữa đây! Lần này lại sai cái gì không biết? nghiêng đầu suy nghĩ nhìn Lưu Đông tiêu sái đi tới tủm tỉm cười. Minh Thạch thở dài, từ trong túi lấy ra giấy phép cùng giấy tờ lái xe.

Lưu Đông tựa vào cửa sổ xe nhìn Minh Thạch cười nói: “ có phải hay không mỗi ngày không dừng lại ở đây một lát lại cảm giác không tự nhiên phải hay không? người hôm nay đi rất tốt, như thế nào khi đi tiếp về phía trước nữa?”

Minh Thạch mở lớn hai mắt nhìn: “ không phải là người bảo ta dừng lại sao? Chính người đã ngoắc ta lại mà!”

Lưu Đông nhìn vào tay chính mình: “ A, cái này hử, chỉ là cùng người bắt chuyện thôi, dù sao cũng là người quen mà” sau đó lại trưng ra vẻ mặt sáng lạn cười, nhìn gương mặt trắng nõn của Minh Thạch vì tức giận mà nhanh chóng đỏ bừng.

“ Chán ghét!!”

Ngồi trong chiếc xe nhỏ màu trắng thở hổn hển li khai, Lưu Đông nhìn theo bóng xe mờ miện cười. Trong ánh nắng rực rỡ đầu hạ, lại có mùi hương thân nhiên của hoa hòe.

21. Chương 21

Tại phòng ăn lớn mọi người tập trung nhai nhai nuốt nuốt, Lưu Đông ngồi một mình trong góc mắt không hề chớp lấy nữa cái cúi đầu xem cái gì đó trong tay, đĩa cơm trên bàn không có một chút xuy chuyển nào.

Thật vất vả chạy quanh, lòng vòng mấy trận mới tìm được một quyển “ Hồ thiên nga”, được in ấn tinh xảo, một cách trang trọng, trên đó Minh Thạch tuần tú ưu nhã, đẹp không sao tả xiết.

Đang lúc nhập thần, một giao cảnh trong tay chén đĩa đi đến, giành lấy quyển sách trong tay Lưu Đông “ Nhìn cái gì mà mê mẩn ghê ta? U! Người từ khi nào lại đi thích những thứ này vậy?”

Lưu Đông bị hù dọa, giật mình, từ trong tay bạn đoạt lại bảo bối, cẩn cẩn dực dực nhẹ nhàng dùng áo cọ cọ xát xát lên mặt ngoài bảo bối, mắng: “ cái tay bẩn chết được vuốt cái gì? Cái này gọi là gì ấy à? Cái này là nghệ thuật, nghệ thuật thanh cao mà tao nhã! Có hiểu không?”

Giao cảnh nhìn hẩn lắc đầu: “ ta không biết, nhìn qua chỉ là đưa bắp đùi cao quá mắt thôi mà”

“ Thiết~ Cảm thụ nghệ thuật bậc thấp! nhìn thần thái này, tư thế này, thật đẹp!” Lưu Đông bắt đắc dĩ thở dài.

“ Thì cũng xinh đẹp thật, dù thế nào, động tâm rồi sao?” Lưu Đông không để ý đến hẩn nữa.

Tại đối diện Lưu Đông ngồi xuống, giao cảnh chỉ vào bức tranh trên sách mà nói: “ Ta nói, xem tranh cũng chẳng giải quyết được vấn đề gì. Người nhìn đi, bên cạnh người ta là công chúa đó! Là công chúa mới xứng đáng đứng bên cạnh vương tử như trong cổ tích a, cho người vào, một tiểu cảnh sát thực sự là hồng бет”

Lưu Đông cười hì hì:” người nói lời này không đúng ah, cho tới bây giờ không phải là hoa nhài đều cắm trên bãi phân trâu sao, có biết tại sao lại thế không? Dinh dưỡng ah!”

Miếng thịt bò trong miệng giao cảnh suýt nữa vì lời này mà phun ra, bưng đĩa cơm đi “ Sau này sẽ chẳng bao giờ dám cùng người ăn cơm lần nữa”

Lưu Đông đột nhiên có điểm râu rĩ, nhìn trong bức tranh, kia một thân công chúa thiên nga trắng noãn, xinh xắn đang rúc vào trong ngực vương tử, nhẹ nhàng thở dài.

Đừng nói cái gì hoa nhài phân trâu, nói thẳng ra chính là khó khăn rồi. người kia nhẹ nhàng như gió Minh Thạch cùng với mình là hai người thuộc về hai thế giới.

Mặc dù là rõ ràng hiểu đấy, nhưng động lực để mỗi sáng mở mắt ra là có thể đến ngã tư kia nhìn thấy cậu, cho dù không phải ca trực của mình cũng sẽ tìm có để liếc cậu một cái.

Xa xa nhìn thấy chiếc xe màu trắng trái tim lại bình bình lên giai điệu hồi hộp mà vui sướng. Lưu Đông lại nhẹ nhàng thở ra.

Gia Gia đứng trước cửa phòng tập, nhàn rồi đến nhàm chán đem chân mình đặt tại cửa sổ dè xuống căng cơ. Gia Gia từ xa nhìn thấy Minh Thạch đi tới, cúi đầu ủ rũ.

Gia Gia đi tới trước mặt, đồng tình hỏi: “ Vừa rồi lại thế nữa hả?”Minh Thạch khuôn mặt bình tĩnh, không nói một lời, nhanh chóng mở cửa bước vào trong. Gia Gia le lưỡi theo sau đi vào.

Nhìn Minh Thạch tức khí đang thay đồ, Gia Gia nhỏ giọng khuyên: “ Quên đi, đừng nóng giận, không thích thì chẳng cần chấp, cứ lơ đi rồi người ta cũng bỏ qua thôi mà”

“ Chính là hẩn không tự nhiên lại thành tâm muốn phạt ta mà, cái tên thói cảnh sát đáng ghê tởm!”

Minh Thạch lắc lắc đầu nói” Quên đi, đừng nói tới hẩn nữa. Gia Gia đây là phiếu báo danh chuyển xuống, hôm nay trở về điền đầy đủ thông tin trên ấy, ngạn vạn lần đừng sơ sót, điền xong thì đưa lại cho thầy.”

“ Thật sự” Gia Gia vui vẻ nhận lấy tờ báo danh, nâng niu trên tay như bảo bối. Dần dần, niềm vui trên khuôn mặt cũng phai nhạt.

Cha mẹ gia đình còn một loạt thông tin mới là vấn đề. Nhà người khác đây chẳng là gì, bắt quá với nó lại là vấn đề nan giải a. Nên viết thế nào đây? “ Cái này ..... cha mẹ điều phải kí vào hả? Gia Gia mất tự nhiên cắn môi hỏi.

“Đương nhiên cha mẹ đồng ý kí vào cũng rất trọng yếu, là người thân trực tiếp của em mà. Bất quá ca ca em cũng thân cận như vậy, sao không còn là vấn đề rồi không” Minh Thạch nghiêm túc nói.

Gia Gia bặm môi, yên lặng đem báo danh cẩn thận bỏ vào trong ba lô.

Theo giai điệu nổi lên, Gia Gia tiếp tục như thường luyện tập. Minh Thạch đứng một bên quan sát chỉnh sửa. Cuộc thi đã gần ngay trước mắt, động tác của Gia Gia cũng thuần thục hoàn mỹ.

Cậu cũng đã đổ tâm sức vào dạy dỗ học trò này, Gia Gia trên người cũng dần dần hiển lộ, bắt đầu tự tỏa sáng. Cánh cửa Thiên Hoa lần này sẽ vì nó mà mở rộng, nó sẽ trở thành ngôi sao mới của giới nghệ thuật, Minh Thạch thậm chí còn nghĩ vậy.

Gia Gia kết thúc buổi tập, hào hứng đi tới cửa sổ cầm bình nước uống. Đột nhiên, Gia Gia hướng Minh Thạch vẫy tay, chỉ chỉ ra ngoài cửa sổ. Minh Thạch lập tức mở to hai mắt nhìn, tiểu cảnh sát thối tha kia cư nhiên đuổi tới đây.

“Hắn có phải hay không đến đây tìm người?” Gia Gia nhỏ giọng hỏi. Minh Thạch khản trương nuốt nước miếng, tiểu cảnh sát kia ở ngoài cửa kính hướng tới nơi này nhìn quanh.

“Gia Gia, em ra nói thầy không có ở đây, hỏi hắn có chuyện gì?” Gia Gia trừng to mắt: “Hắn là cảnh sát”

Minh Thạch còn trừng to hơn hạ giọng nhìn Gia Gia: “Hắn chỉ là cảnh sát giao thông! Em có đi hay không?” Gia Gia ngoác cổ chỉ chỉ bên ngoài: “Nhưng xe kia không phải thầy đi tới sao?”

Minh Thạch thăm dò nhìn, uể oải thở dài. Đúng là tránh không thoát rồi.

Không được tự nguyện lại tiêu sái bước đến trước mặt Lưu Đông, Minh Thạch làm mặt nghiêm hỏi: “Người tìm ta?”

Lưu Đông có điểm mất tự nhiên cười cười, từ trong ví tiền xuất ra một cái bằng lái đưa qua: ‘Kỳ thật trong lòng ta, thật muốn đem cái bằng vô thời hạn này cho người. Như vậy ta mới ngày ngày kiểm tra người. Xe của người là ta xin trả về sớm, người xem xem, lớp sơn trắng mới bóng như vậy giam thêm một thời gian ngoài mưa gió thế nào cũng hỏng mất, rất đáng tiếc. sau này vào giờ cao điểm cũng đừng lái xe đi, cố gắng đi bằng phương tiện công cộng cũng được. Còn có...’(nói thật về chuyện cái bằng ta cũng chẳng hiểu lắm, mà nó thế ta chịu)

Minh Thạch chớp chớp đôi đồng tử, tiểu cảnh sát từ khi nào đổi tính thế này? Nói lời làm cho lòng người ta cũng mềm theo, đây là cái quái gì ta?

“Đây là số điện thoại của ta, nếu không có ca trực người cứ gọi cho ta, ta có thể làm tài xế cho người” Nói xong một hơi, Lưu Đông đem thẻ đặt trong tay Minh Thạch, rồi xoay người đi.

Minh Thạch trợn mắt há hốc mồm, ngốc lẳng đứng tại chỗ nhìn tiểu cảnh sát sải bước đi nhanh, chuyện lạ hàng năm đều có, nhưng năm nay đặc biệt nhiều ah.

Gia Gia tắm rửa xong, mang cả mái tóc ẩm ướt đi tới. Gia Vĩ ngồi trên bộ sa lon gọt lê. Gia Gia bò đến ngồi một bên tựa cả người lên anh, Gia Vĩ lấy một miếng đặt vào trong miệng nó.

Gia Gia nhai nuốt, hứng thú nhìn nước lê ngọt ngào trào ra khóe miệng. Gia Vĩ cười tít trên cánh môi nhỏ đặt xuống một nụ hôn, liếm láp đi chút nước lê còn sót, xoay tay kéo nó ngồi vào trong lòng.

Gia Gia đem đôi chân trần vắt lên tay vịn sa lon, tại trong lòng anh tìm lấy một tư thế thoải mái, một bên há miệng chờ ca ca đút lê, vừa nói: “Ca, anh đã nói nếu em đậu vào học viện Thiên Hoa anh sẽ dẫn em đi ra ngoài chơi, anh nghĩ chúng ta đi đâu là tốt nhất?”

Gia Vĩ cười, điểm vào mũi nó: “Em nắm chắc đến vậy! bây giờ mà đã chắc chắn sẽ đậu luôn rồi à?”

Gia Gia nhăn nhăn cái mũi “Em chỉ biết! Ngay cả Minh Thạch cũng nói em không có vấn đề gì. Anh đã đáp ứng em, không được nuốt lời!” Gia Vĩ cười nói: “Hảo, em nói, em thích đi nơi nào?”

Gia Gia vui mừng suy nghĩ một chút: “em nghĩ muốn đi Tây hồ! xem tháp Lô Phong!” “Àn, chúng ta đi Tây Hồ”

Gia Vĩ cười, trong lòng lại có chút khổ sở. Đúng vậy, Gia Gia nhất định có thể đậu.

Ngay sau đó là rời xa mình, tại bầu trời của riêng nó mà bay lượn. Rồi nó sẽ gặp, có thêm nhiều bạn mới, nó có thể giới của chính nó.

Hài tử có đôi đồng tử lấp lánh kia sẽ chỉ ngày càng nhìn về phía trước mà bước tới, sau này Gia Gia lựa chọn như thế nào, có hay không một tia lưu luyến hiện tại.

Gia Gia chú ý nhìn Gia Vĩ, thân thủ sờ sờ mi mắt anh: “Ca, làm sao vậy? Anh có phải hay không mất hứng?”

Gia Vĩ bắt lấy tay nó, đặt trong tay mình vân vê niết vài cái: “Không phải, anh là nghĩ muốn.... nghĩ muốn thân em thôi” Gia Gia đỏ mặt, xấu hổ chôn mặt sâu trong khuỷu tay anh.

Gia Vĩ cúi đầu ngậm vành tai Gia Gia, nhẹ nhàng mút vào. Gia Gia cả người căng thẳng, không tự giác mà hừ lên một tiếng.

Một bàn tay ấm nóng tiến vào dưới vạt áo dò xét, vuốt ve cái bụng bóng loáng, chậm rãi tiến lên ngực.

Nắm lấy viên hồng đậu nho nhỏ, nhẹ nhàng vân vê, chậm chậm niết lấy, hài tử được xoa nắn nằm trong lòng lên tiếng nức nở.

Gia Gia hai tay gắt gao ôm lấy cổ Gia Vĩ, từ ngực truyền đến nhữn dòng điện không thể nào thừa nhận, cảm lòng không được mà hôn lên bờ môi của anh. Nụ hôn trở nên triền miên, đầu lưỡi giao hào khởi lên vũ điệu ân ái, nuốt vào của nhau khẩu dịch ngọt ngào.

Ngón tay Gia Gia siết chặt vạt áo trước ngực Gia Vĩ, chiếc cổ vô ý thức ngửa ra sau do chịu không nổi những đợt công kích nóng bỏng không lời lưu luyến trên đó.

Lần trước lưu lại ấn ký còn có chưa hoàn toàn biến mất, Gia Vĩ không dám tùy ý dùng sức, chỉ ôn nhu để lại những ấn ngân nhàn nhạt, tiến xuống ***g ngực nhỏ, hài tử bất mãn hừ hừ.

“Ừm

” Gia Gia không kiềm nổi tiếng rên nhỏ, quần đã bị cởi không còn một mẩu, lộ ra tiểu thẩm cỏ mềm mại.

Bàn tay to lớn nhiệt nhiệt đi tới vuốt lên tiểu mao tể nhuỷễn, vật nhỏ gấp gáp không chờ được mà nhanh chóng đứng lên.

Nắm ở trong tay, chậm rãi xoa nắn, cảm thụ vật nhỏ trong tay từng chút từng chút kích động đòi đi ra.

Hô hấp Gia Gia rõ ràng đã rối loạn, không đành chỉ được thiếng hừ hừ trong cuống họng, hai bàn tay càng gắt gao nắm lấy cổ áo Gia Vĩ.

Gia Vĩ hô hấp dồn dập, hận không thể ngay lập tức vọt गया vào cái địa phương cực kì mềm mại, nóng ẩm rất đáng yêu kia.

Gia Gia hai chân càng lúc càng mở rộng, Gia Vĩ một tây an ủi vật nhỏ, tay kia lợi dụng cơ hội chuẩn đến trước cửa động, chậm rãi dò xét bên trong.

Gia Gia cương cứng người lên, kích thích quá mức này làm nó có điểm choáng váng.

Cảm giác được cái thứ ở trong phía sau mình chậm rãi luật động, cái loại cảm xúc kì dị cứ tập kích lên thân thể. Gia Gia giãy giụa thân thể, không biết là để né hay là muốn được nhiều hơn.

Đột nhiên lưng được người ta nâng lên, đôi môi nóng rực đánh úp xuống. Cả cánh môi bị anh cắn nuốt trong miệng, cuống nhiệt mà mút mát, liếm lộng, cứ như thể đem chính mình tươi sống nuốt vào trong bụng.

Đôi môi được buông tha, Gia Gia ngây ngất chuyển đầu, mặc cho bàn tay ở giữa hai chân càng tăng tốc, cùng dòng điện không khác nhau quất vào người nó.

Xoay người, mạnh mẽ đặt Gia Gia dưới thân, Gia Vĩ tái không còn cách nào khống chế chính mình.

Nhấc lên vạt áo cao cao của Gia Gia cuống nhiệt hôn xuống, Gia Gia thở hổn hển giãy giụa, hai tay gắt gao ôm lấy đầu Gia Vĩ đang chôn trước ngực mình.

Tiếng điện thoại vang lên, không một ai muốn bỏ giữa chừng, không muốn nhích đến xem. Chỉ là tiếng chuông không ngừng vang, nối tiếp cố chấp chờ người bắt lấy, Gia Vĩ không tình nguyện ngừng lại, đem quần áo Gia Gia kéo lại chỉnh tề, cầm lấy điện thoại lên nghe.

Nghe đúng một câu, Gia Vĩ lập tức ném điện thoại nhanh chóng lấy áo khoác chạy ra ngoài. Gia Gia luống cuống “Anh đi đây vậy? chờ em một chút!”

21

22. Chương 22

Trong bệnh viện, Gia Gia mờ mịt nhìn các bác sĩ vội vã qua lại, tụ tập rồi si sầm gì đó, khuôn mặt ca ca trắng bệch ngồi dưới ngọn đèn trần ngập bối rối.

Mẹ nó thì đứng tựa vào tường mà không ngừng run rẩy. Đoàn Chính Nghĩa đang được cấp cứu, không ai biết ông ta có thể hay không tỉnh lại lần nữa.

Gia Gia đi đến bên cạnh mẹ nó, ôm lấy cơ thể đang phát run của bà nhỏ giọng nói: “ mẹ, người ngồi xuống đi. Sẽ không việc gì đâu”.

Trong tâm Gia Gia cũng không khái niệm nổi rốt cuộc phát sinh cái dạng gì sự tình, nhưng một cảm giác bối rối vô danh cũng đang khổng chế nó. Đôi tay dúi mẹ nó ngồi xuống cũng chẳng kìm được cơn run rẩy.

Thím Hứa ngồi trên ghế dài, run run co về một cục. Chuyện thành linh xảy ra, thật làm người ta không có lấy một chút chuẩn bị trước, mà giờ đây cũng là vô lực gánh lấy.

Lắp bắp đem sự tình nói một lần cho Gia Vĩ, Đoàn Chính Nghĩa trong khi ăn cơm tối có uống một chút rượu, sau đó đi ra phòng khách xem TV. Ngay khi quay trở về phòng ngủ thì đột ngột xuất huyết não đến bất tỉnh.

Đoàn Chính Nghĩa cho dù tính tình không hảo, nhưng tốt xấu gì cũng đã ở cùng nhau mấy năm, mặc dù vợ chồng không mấy hạnh phúc ngọt ngào, cơ mà vẫn là trụ cột chiếu cố hai mẹ con bà, vạn nhất bây giờ ông ấy bước đi không quay về, sau này bà biết làm sao? Thím Hứa nghẹn ngào đứng lên.

Gia Vĩ ngồi ngay ngoài cửa phòng cấp cứu, thủy chung nhìn ra ngoài cửa sổ, sắc mặt ngưng trọng. bước chân bác sĩ dồn dập cứ như đang đánh thẳng vào trái tim anh, anh thật chịu không được nữa rồi.

Gia Gia chần chừ, ngẩng đầu nhìn cửa sổ phía trên lầu, giấy báo danh đang nằm trong ba-lô vài ngày rồi, phí báo danh hôm nay cũng phải nộp lại cho Minh Thạch.

Nhưng trong bệnh viện người kia vẫn còn chưa có vượt qua được giai đoạn nguy hiểm, ca ca vẫn cứ canh chừng trong đó, cũng đã mấy ngày rồi ca ca còn chưa đảo qua nhà.

Mẹ thì mặt mày suốt ngày lo lắng, bệnh viện vợ bên nhà chạy qua chạy lại như thoi đưa. Bây giờ tình huống như thế này làm sao mở miệng xin tiền giờ. Gia Gia vận xoắn đai lưng ba-lô, lo sợ gõ vài tiếng lên cửa.

Nghe được tiếng gõ cửa, đang nấu thang (canh) trong phòng bếp, Thím Hứa vội vàng đi ra mở cửa cho con mình, rồi lại vội vã chạy lại vào phòng bếp.

“ Con tới vừa đúng lúc, cơm cũng vừa nấu xong, con đưa đến cho ca ca ở bệnh viện đi, mẹ đi mua vài thứ rồi cũng vào luôn.” Thím Hứa một bên vừa bận rộn vừa nói.

Gia Gia nhìn lại, kia mẹ nó cả mặt toàn là mồ hôi, thực sự khó mà mở được miệng. Từ khi sự tình xảy ra đến giờ nó chưa bắt gặp lấy một nụ cười vui vẻ nào trên mặt mẹ nó nữa.

Trên bếp nồi canh sôi đến mức muốn trào, Thím Hứa đứng một bên, cầm vá canh ngăn người không phát hiện. Gia Gia đứng một bên sừng sốt giật gọi: “ mẹ, canh trào!” Thím Hứa như từ trong mơ tỉnh lại, nhanh chóng tắt lửa, ngấm lại không đứng lại bật bếp, chỉnh lửa nhỏ chậm rãi nấu.

“ Mẹ, người làm sao vậy?” Gia Gia kéo cánh tay mẹ nó, nhìn khuôn mặt lo lắng đến phát vàng của bà. Thím Hứa miễn cưỡng cười: “ Không có việc gì, mẹ ổn mà”

Gia Gia chần chừ một hồi lâu, rồi cuộc cũng mở miệng: “ mẹ, người cho con ít tiền”. “ A, dùng làm gì?”

“ Con muốn nộp phí báo danh, con muốn tham dự cuộc khảo thí vào trường học vũ đạo” Thím Hứa nhìn Gia Gia, hồi lâu không có lấy một phản ứng.

“ Còn có chính là..... cha của con, con không nhớ rõ ông ấy nữa rồi...”

Gia Gia từ trong ba-lô đưa ra tờ giấy báo danh đưa qua, thấp giọng nói: “ con muốn báo khảo vũ giáo, đó là cần phải điền vào danh tính nghề nghiệp của cha mẹ. Mẹ tự xem”

Thím Hứa đưa tay tiếp nhận tờ giấy báo danh, vội nhìn sơ một chút, rồi lại nhìn thẳng vào Gia Gia: “ con thật muốn học cái trường này? Muốn cả đời nhảy múa?” Gia Gia gật đầu.

“ Không được!” Gia Gia kinh ngạc nhìn khuôn mặt bi phẫn của mẹ nó: “ mẹ, vì cái gì lại không được?”

Thím Hứa run rẩy cầm tờ báo danh trong tay: “ Gia Gia, con như thế nào lại nghĩ muốn những thứ này? Có biết học ở đây một năm tốn hết bao nhiêu không? Con nên học tốt ở trường rồi sau này tìm một công việc tốt nuôi sống chính mình đi, nhảy múa có thể không? Con như thế nào lại không hiểu chuyện thế này hả!”

Gia Gia cắn môi: “ Mẹ, cái này người không cần lo lắng, ca ca sẽ cho con tiền học mà, anh ấy đã nói qua”.

“ Con! thật là!. Con không hiểu chuyện gì sao?” Thím Hứa đột nhiên rơi lệ, nhanh chóng dùng tay lau đi dòng nước rơi xuống từ hai mí mắt, nói: “ Gia Gia, mẹ không có bản lĩnh, không nuôi nổi con. Chúng ta từ bây giờ nên biết tiến lùi.

Mẹ biết ca ca con là người tốt, cậu ấy cũng vì con mà tốn không ít tiền rồi. Tại sao, không phải bởi vì một cái danh phận, con là đệ đệ của cậu ấy. Bây giờ cha con còn nằm trong bệnh viện, sống chết đã là không thể quản.

Vạn nhất...vạn nhất nếu có chuyện không hay xảy ra, chúng ta sẽ không còn là người một nhà, con hiểu chưa? Đến lúc đó con có thể hay không tiếp, mẹ cũng không chắc chắn, con đừng nên mơ mộng như vậy nữa”

Gia Gia trong tâm như đau như bị trùy đâm: “ mẹ, người đừng lo lắng. cho dù có thật vậy, ca ca vẫn sẽ dưỡng ta, người yên tâm đi!” Có điểm khủng hoảng đến cấp bách, thanh âm Gia Gia rất lớn, chính là không biết muốn thuyết phục mẹ mình hay để an ủi chính nó.

“ Con muốn ta như thế nào yên tâm? Con là ai chứ? Con có điểm gì tốt? vì cái gì phải tốn tiền, hao tâm dưỡng người ngoài, con là cái gì của cậu ấy? Con có thể cho cậu ấy cái gì? Thím Hứa uẩn nộ lớn tiếng.

Là cái gì, cho lại cái gì, nó chưa từng nghiêm túc nghĩ đến một lần, Gia Gia ngẫm lấy hai vấn đề này mà đau đốn: “ Mẹ, người đừng hỏi nữa, chuyện này con biết nên làm thế nào”

Thím Hứa cầm trong tay giấy báo, đang muốn xé ra rồi ném xuống đất, Gia Gia hoảng sợ hét lớn, nhảy vội tới đoạt lại: “ mẹ, cho con, cho con”.

Nhìn đứa vội vàng hoảng sợ nhảy tới, Thím Hứa khóc lên, đem giấy báo danh ném lại vào lòng Gia Gia: “ Hảo, cho con! Con lớn mẹ chẳng trông nom nổi nữa rồi. Con tự biết lo cho chính mình đi”

Khóc một hồi thì cơn cơn cũng đều đã chín, Thím Hứa đẩy bả vai Gia Gia, bước ra phòng ngoài, còn một mình Gia Gia tựa vào cánh cửa tủ bếp mỏng manh, chỉ như là tìm một nơi để chống đỡ thân mình.

Bước đi vài bước Gia Gia lại ngập ngừng, Gia Gia mệt mỏi, hạ thấp đầu, con đường nhỏ đến phòng tập vũ đạo lần đầu tiên lại khó đi như vậy.

Có nên đi tiếp không? Thiên Hoa là giấc mộng đẹp của nó, chỉ để giấc mơ này thành hiện thực nó đã nỗ lực cố gắng biết bao chứ. Bây giờ đã đứng trước cánh cửa, nó chỉ cần vươn tay là với tới được, chẳng lẽ nó phải lùi chân về phía sau sao?

Không nỡ cũng là không cam lòng, nhưng lo lắng này có biện pháp gì sao. Bất an cùng khó xử. Nhưng đâu chỉ thế, tận đáy lòng nó rất đau, rất nặng, như có cái gì đè chặt, bóp lấy trái tim nó vậy, nơi nào đó như đã rơi vỡ mất rồi, không dám đụng vào, không dám nghiêm túc hồi rờ một lần.

Người nhà cái gì chứ? Con có thể cho cậu ấy cái gì chứ? Câu hỏi của mẹ nó không ngừng vang lên, từng chút từng chút cắt vào lòng nó, rốt cuộc giữa chúng ta lúc đó là cái gì đây? Hấn đã từng nói qua đúng không, không phải là tình thương ca ca dành cho đệ đệ, mà là yêu.

Đúng rồi, chúng ta nguyên bản không phải là huynh đệ, cái đó chỉ là quan hệ miễn cưỡng là ràng buộc lên nhau vừa đứt, nên cái này quan hệ là không đúng đi. Hấn còn có thể yêu nó, mà nó đối với hấn cũng là thương, nhưng làm sao là yêu đây? Mà có thể yêu trong ao lâu đây?

Nó không có gì để cho, nó chính chỉ là không ngừng muốn, không ngừng nhận từ hấn. Có một ngày hấn mệt mỏi thì sao, hấn sẽ thấy phiền, như vậy có phải không sẽ thành lạnh nhạt, khi mà nó lại khát cầu ấm áp không ngừng....

Gia Gia đột nhiên rùng mình. Tại ven đường ngồi xuống, chính là chân nó giờ đây chẳng còn chút khí lực nào.

Minh Thạch nhìn thấy Gia Gia chậm rãi tiến vào, không hiểu làm sao lại lắc đầu: “ Em làm cái gì vậy! thúc dục mấy lần rồi sao còn không nộp lai giấy báo danh cho thầy?” Gia Gia xoa nắm dây đai ba-lô, hai hàng lông mày bất giác khổ sở nhíu lại. Rốt cuộc nó vẫn không thắng được sức hấp dẫn của vũ đạo, rốt cuộc là nó vẫn tiến tới.

Thím Hứa cẩn thận nắm chắc lấy hộp cơm bước vào thang máy, đột nhiên nhìn thấy trước cửa phòng bệnh có rất nhiều y tá, bác sĩ vây quanh, nhưng lại chỉ đứng bất động.

Một trận ngất huyễn, Thím Hứa bị thương lao đảo chạy tới phía trước như muốn trốn chạy, bà muốn ngăn lại muốn phủ nhận đi cái điềm xấu trong ý niệm. Không có khả năng, ông ấy chính là vừa mới chuyển biến tốt một chút mà!

Đứng ở trước giường, Gia Vĩ khom lưng, động tác như đang thay Đoàn Chính Nghĩa mặc lại áo quần. Kia một khối thân thể già nua đã không còn linh hồn, vừa quen thuộc mà cũng là xa lạ.

Hộp cơm trong tay Thím Hứa rơi đổ trên mặt đất, dựa vào cánh cửa trượt dần xuống đất gào khóc tức tưởi.

Gia Vĩ không khóc, chỉ là cảm giác chết lặng đi. Nhìn cha mình ở bên bờ vực sinh tử khước từ cái chết không ít lần, hấn cũng đã hy vọng, cũng đã ảo tưởng là có thể vượt khỏi, có thể bình an mà sống, cuối cùng vẫn là phải tiếp nhận sự thật này. Đối mặt với tất cả, Gia Vĩ chỉ thờ ơ, không có chút biểu tình.

Linh đường nhanh chóng được sắp xếp di thể của Đoàn Chính Nghĩa được đặt vào đó, khung hình màu đen như đang nhìn tất thấy đang xảy ra trước mặt. Có thể ông ấy đang rất tiếc nỗi này, không được như trong phim nói di ngôn cuối cùng, hay cũng có thể là bất ngờ ra đi.

Dựa theo tập tục nơi này, hiểu tử phải thức trắng một đêm túc trực bên linh cửu. Gia Vĩ một thân đồ tang chờ đợi ở đó, trong tay là giấy vàng giấy bạc được dẫn bỏ vào trong hạo lò lập lại vô hồn. Hỏa quang có một chút toát ra, chỉ là không xóa nhòa đi hắc ám từ bốn phía.

Hết thấy với Gia Vĩ đều quá bất ngờ, đột ngột phát sinh, không một dấu hiệu báo trước. Gia Vĩ cơ bản là không thể chấp nhận, không thể thích ứng. trong đầu chỉ là một mảng hỗn loạn, nghe người cùng trong thân tộc vây quanh hấn, cần hấn quyết định rất nhiều.

Mọi chuyện đều là hấn gánh vác, cứ theo trình tự tang lễ mà tiến hành, dĩ nhiên không có thời gian cho hấn bị thương.

Bây giờ lặng lẽ ngồi quỳ ở đây, có rất nhiều chuyện tưởng như rất củ rồi bắt chộp lại hiện ra trong đầu. Khi nhỏ còn ở nhà, cha hấn ngồi một bên hút thuốc, mẹ hấn vất vả chuẩn bị gì đó, ngôi nhà khi đó cũng chẳng lấy gì làm rộng nhưng lại chính là cuộc sống mà hấn đặc ý nhất, thời gian hấn hạnh phúc bên gia đình nhất.

Cước bộ rất nhẹ chậm rãi bước lại gần, cách chỗ hấn ngồi không xa. Gia Vĩ mồi hôi lâu mới ngẩng đầu, là Gia Gia đang đứng đó. Hai tay buông thõng bên người, đôi đồng tử trống rỗng yên lặng nhìn hấn.

Gia Vĩ nhìn nó, đôi mày có chút giương lên, chưa xót theo dòng nước mắt mắt khổng chế tràn khê bờ mi. một chút khói tỏa ra theo gió phân tán là khoảng cách hai người lúc này.

Xuyên qua chút khói mờ, Gia Gia bước tới, chậm rãi tại bên người hẩn quỳ gối. Dùng cả thân thể ôm lấy hẩn, đôi tay lặng lẽ xiết chặt tay hẩn: “ ca, đứng lên nghỉ ngơi chút đi, để em thay cho”

Gia Vĩ không kìm nổi lấy bàn tay che miệng lại, Gia Gia quỳ thẳng người càng ra sức ôm lấy hẩn, nhẹ nhàng gọi: “ Ca ca...” Một giọt lệ liền rơi xuống.

Trong phòng, Thím Hứa cuộn mình lại trong góc. Từ khi gặp chuyện không may đến bây giờ, bà chẳng có lấy một ý niệm nào trong đầu, chỉ có trống rỗng cùng trống rỗng. Bà co mình lại, như đang chờ số mệnh phủ xuống đời mình.

Đoan Chính Nghĩ không phải là nam nhân tốt, càng không phải là người cha tốt, nhưng ông cũng đi rồi, trời đất với bà cũng như sụp đổ theo. Cái nhà này không còn là chỗ để hai mẹ con bà dung thân.

Không có cái gì là của bà. Chưa một người bước tới an ủi bà, chưa một người liếc mắt tới, khóc không dám khóc, tổ không dám tổ, nghe đến tiếng khóc của những người đến phúng viếng, bà ngay đến cả bi thương cũng không có tư cách biểu đạt, cái gì cũng không.

Ngày mai, vốn sẽ là cái tương lai có dạng thể nào đây?

23. Chương 23

Đoàn người đưa tiễn nhìn xa như một mảng tuyết trắng, Gia Gia cũng theo chân đoàn người, dịu lấy mẹ nó đang chờ dần chậm rãi bước đi.

Một cảm giác trống vắng đến bối rối tràn ngập lòng nó, chỉ với mấy ngày đây thôi, nó còn tưởng mọi thứ sẽ vĩnh viễn không thay đổi thế mà giờ nó như bị ném vào giữa biển những sợi tơ tằm, sơ rối, không tìm được điểm đầu, chẳng biết đâu điểm cuối. Nhưng là cái gì thay đổi? Đã như không có rồi mà nó cũng không muốn rồi.

Tang lễ kết thúc, Gia Vĩ mấy ngày đêm không chợp mắt bộ dáng tiêu tụy đến không chịu được. Đặt người lên chiếc ghế cha anh vẫn hay ngồi, nhìn bốn phía, vì tang sự mà hỗn loạn chất đồng đủ thứ.

Gia Vĩ khom hạ thất lưng, hai tay ôm lấy đầu, nơi nào cũng rất đau. Trong phòng rất an tĩnh, tất cả kết thúc chỉ để lại thời gian trôi qua làm người ta buồn bực mà an tĩnh.

Gia Gia lặng lẽ bưng lên một chén nước đường âm ẩm, ngồi xổm trước mặt Gia Vĩ: “Ca, uống chút nước đi!” Gia Vĩ vươn người tiếp lấy cùng lúc nắm lấy đầu ngón tay của Gia Gia.

Cảm giác quen thuộc đến ngỡ như xa lạ, làm đầu mũi Gia Gia có chút chua xót.

Gia Vĩ phải đi về, anh muốn ngủ một giấc thật dài cho đến khi hồi phục mới thôi. Gia Vĩ nhìn Gia Gia, Gia Gia do dự lấy quần áo của anh đưa qua: “ Em ...nghĩ muốn ở lại bên mẹ, bà đang rất sợ hãi”

Gia Vĩ gật đầu, vuốt ve khuôn mặt non nớt của nó. Gia Gia nói rất đúng, nó cần ở bên Thím Hứa lúc này. Gia Vĩ thanh âm khàn khàn nói: “ Hảo hảo chăm sóc bà ấy, em cũng nên nghỉ ngơi cho tốt”.

Có chút muốn nói ra, nhưng rốt cuộc vẫn không thốt nên lời. Thở dài trong im lặng, Gia Vĩ xoay người rời đi.

Cảm nhận hơi ấm trên khuôn mặt chậm rãi tan biến, trái tim Gia Gia cũng vô hình sợ lạnh theo.

Về đến trong nhà, Gia Vĩ không có bật đèn. Nằm trên chiếc giường không chút độ ấm ôm chặt lấy chính mình, anh lúc này cứ ngỡ về một thân thể nhỏ bé ấm áp cuộn tròn trong lòng anh.

Sau khi một mớ hỗn loạn qua đi, khó chịu nhất chính là cô độc cùng bi thương đang chậm rãi gặm nhấm thân thể anh.

Uể oải đến cực điểm, nhưng không cách nào ngủ được. Chung quanh tối tăm như đang nhấn chìm anh, Gia Vĩ chậm rãi ngồi dậy, nước mắt lại mãnh liệt đi ra.

Gian nan nhất chính là cuộc sống trôi qua rất chậm rất chậm, mặt trời cùng ánh trăng treo lững giữa trên bầu trời, kề bên nhau qua một ngày thật khó khăn. Trong nhà đã không còn người đến thăm, hàng xóm cũng làm như không quan tâm.

Gia Gia cũng ở đây được vài ngày rồi, hai mẹ con đều chỉ đóng chặt cửa, lặng yên vượt qua giai đoạn này. Phần lớn thời gian đều là Thím Hứa đi thu thập áo quần cùng đồ đạc vốn cũng chẳng nhiều nhận gì, buộc thành từng gói nhỏ nhỏ, nhưng sau để chung thì thực cũng chẳng nhẹ chút nào.

Gia Gia ngồi trên cửa sổ, nhìn vệt nắng bên ngoài.

Đêm khuya, Thím Hứa vẫn không ngủ được, kéo tay Gia Gia nhỏ giọng nói: “Gia Gia đừng sợ, không có việc gì. Mẹ có thể nuôi con sống, có khả năng nuôi con sống! việc học của con, việc học của con....có thể hay không”

Hai tay Gia Gia vươn lên xóa đi vệt nước trượt dài trên má mẹ nó, ám ách nói: “ Là không hơn được rồi”

Không khóc, Gia Gia còn không cảm thấy bao nhiêu đau. Nguyên lai cho dù có coi trọng cỡ mấy, buông tay cũng không có khó khăn như vẫn tưởng. Bất quá thân thể như bị mất đi một mảnh, chính là khoảng trống vốn không lạnh lặn.

Minh Thạch đứng đối diện Gia Gia, trợn mắt há hốc mồm. Cậu như thế nào cũng không thể nghe rõ ràng cái điều mà Gia Gia vừa mới nói.

“Người không thi sao? Người không nhảy nữa? tại sao?” Minh Thạch như sắp phát điên. Gia Gia nhợt nhạt cười: “ Không có gì, chính là không còn hứng thú nữa thôi, không muốn nhảy nữa”

Minh Thạch lắc lắc đầu: “ Gia Gia, người đừng nói giỡn, có phải hay không có chuyện khó nói xảy ra với người, người nói ra đi ta sẽ giúp được ta sẽ giúp! Nhưng người nói hết hứng thú thì quá đáng lắm! Người cho rằng đây là trò chơi của tiểu hài tử sao? Cố gắng thời gian bỏ ra là vì cái gì, giấc mộng của người tính là cái gì hả?”

Gia Gia cắn môi không nói lời nào. Đây phải tính cái gì, nó không biết. Nó biết cái nơi kia không thể tính là nhà, càng không có lý do gì lưu lại ở đó

“Em không nghĩ sẽ tiếp tục nhảy múa, báo danh em sẽ trả lại. cảm ơn thầy. Minh Thạch. Xin lỗi..” Gia Gia cuối cùng một câu còn chưa dứt lời, dùng hai tay bịt chặt che đi tiếng nói run run.

Cúi đầu thật sâu một cái, xem như là đối với thầy giáo tôn kính mà đáp tạ ân tình. Minh Thạch bắt đắc dĩ hỏi “Ca ca của em có biết chuyện không?” Mí mắt Gia Gia chợt giật lên hai cái, gật đầu: “ Biết”

Minh Thạch vô pháp văn hồi, nổi giận dưng dưng: “Em đã không muốn nhảy múa, tôi cũng không còn lời để nói, em đi đi”

Minh Thạch nhìn Gia Gia vừa xoay người rời đi, vừa tức lại vừa thương tâm.

Gia Vĩ lao đầu vào xử lý đồng văn kiện, việc công ty bị đùn lại trong mấy ngày giờ đề đầu ra làm thật sự là làm đại não lâm vào tình trạng trưởng đại đến choáng váng, hết thấy đều là chờ hần trở về tự tay xử lý.

Các công ty vận tải bắt đầu cạnh tranh gay gắt gây nên tình thế khá bất lợi, chỉ tại mấy ngày hần không có ở đây sao lại có quá nhiều việc mặc danh kỳ diệu phát sinh đến vậy.

Tổn thất là việc không tránh khỏi, chuyện trọng yếu bây giờ là càng phải nhanh lật ngược tình thế nguy hiểm lại. Hiện tại cần nhất chính là một lượng vốn lớn, nhưng nói luôn là đơn giản aiii!!

Gia Vĩ tâm phiền ý loạn, không suy nghĩ đưa tay cầm vật gì đó ném đi, cha đi rồi, giờ hần lại đứng trước cái tình huống khó xử này. Họ hàng thân tộc trước giờ không hay đi lại giờ cũng đối với hần nói chuyện, mà mục tiêu chính là hai mẹ con Gia Gia.

“Gia Vĩ, bây giờ cậu quyết định đi, không thể để mẹ con hai người họ chiếm đi căn nhà. Bọn họ là cái thứ gì chứ. Lai lịch bất minh. Cha cháu mất không kịp để lại di chúc, cậu chính là người thừa kế duy nhất. Bọn họ không thể trụ lại đó”

“Gia Vĩ à, chúng ta biết cháu là người đầy nghĩa khí, cũng chẳng ham thích gì mấy món tài sản kia. Nhưng cháu nghĩ lại một chút đi, người ngoài nhìn vào sẽ thấy thế nào chứ? Qua điền lý hạ (phải biết giữ mình trong hoàn cảnh tế nhị, tránh điều tiếng), cháu cấp cho bà ta một chút tiền rồi bảo họ đi đi”

“Cháu nghĩ lại bà ta trước đây như thế nào bước vào gia đình cháu? Cha cháu còn sống mọi người muốn liếc cũng chẳng buồn liếc một cái, mặc kệ cha cháu nuôi họ đi. Bây giờ vì cái gì phải nuôi? Cháu để bà ta trụ tại ngôi nhà đó, cháu không sợ mẹ hận cháu à.”

Gia Vĩ hai tay ôm đầu, sẽ không sợ mẹ hận hận!! bị dì út nói một câu này thật sự là đâm sâu vào tim hần mà, Gia Vĩ thậm chí còn không tìm được lý do để biện hộ cho chính mình.

Nếu như những người đó mà biết chính hần là yêu cái đứa nhỏ của người đàn bà xông vào gia đình hần, sẽ là kết cục như thế nào mới được đây chứ? Gia Gia làm thế nào mà chống lại áp lực đó? Nó còn nhỏ, chịu được sao?

Điện thoại vang lên, Gia Vĩ mệt mỏi cầm lên, nhất định lại là điện thoại thúc dục hay mắng chửi về chuyện kia.

“Ca, về nhà ăn cơm đi? Em nấu cho anh món canh trứng rồi” Thanh âm nhỏ nhỏ mà bình tĩnh, Gia Vĩ nhắm hai mắt lại “Hảo, anh lập tức quay về.”

Vội vã chạy về nhà, mở cánh cửa đã nghĩ thấy vị canh trứng thơm mát xen lẫn chút ấm áp. Gia Vĩ nhiều ngày đã không cười tươi như vậy, Gia Gia đã về nhà rồi. Vật nhỏ, thật thật nhớ a

~Đi vào phòng bếp, từ phía sau lưng ôm lấy Gia Gia đang cẩn thận múc ra một chén canh, gắt gao mà ôm vào trong ngực.

Mặt chôn vào cổ của Gia Gia, tham lam mà hít sâu vào nhiều một chút mùi hương thơm ngọt, âm ấm từ cơ thể vật nhỏ.

Xa nhau mấy ngày, nhớ thương mỗi giây mỗi phút đều làm trái tim hần nứt vỡ, đau đớn chỉ gia tăng. Đói khát đến không chịu đựng được.

“Gia Gia

”Gia Vĩ hôn lên cần cổ nó, bàn tay tiến vào vạt áo dò xét vuốt ve. Gia Gia buông cái chén trong tay, căng thẳng cương cứng người, cảm nhận bàn tay đang tiến vào trong áo tiến lên niết lấy hạt đậu nhỏ nhỏ, hừ một tiếng, cả thân thể hoàn toàn dựa vào trong lòng ca ca, vươn tay ôm lấy cổ, ngẩng đầu nghênh đón đôi môi ấm nóng của ca ca. Cuối cùng lửa mạnh mẽ mà thiêu đốt, trái tim cùng trái tim gắt gao mà dung hợp.

Một tay niết niết xoa xoa đầu nhũ nhỏ đến căng cứng, tay kia lại thuận lợi trượt vào phía trong chiếc quần dài không hề có quần nhỏ. Vật nhỏ nơi nào cũng nóng hầm hập, giật giật mình rồi hướng đến lòng bàn tay mà chui vào.

Gia Vĩ nặng nề thở hổn hển, dưới hông cái kia cũng hưng phấn mà trướng đại. Đột nhiên đem Gia Gia cả người xoay lại ôm vào lòng, hai cái tay tích cực lôi kéo, đem áo Gia Gia xả luôn đi.

Tay hơi dùng sức nâng lên vật nhỏ bị đè trong lòng đè ép một chút về phía sau, khom hạ thắt lưng, đôi môi Gia Vĩ chu du trên khuôn ngực nhẵn nhụi của Gia Gia.

“Ân, a, a!!... ca ca, ca ca à!!” chịu không nổi kích thích, cổ họng phát ra vài câu than nhẹ, Gia Gia gắt gao ôm lấy bờ vai hần.

Đột nhiên Gia Vĩ dừng lại, Gia Gia chưa kịp mở mắt đã cảm giác bị mất trọng tâm. Bị khiêng trên vai mang về phòng, cả hai triền miên quấn lấy nhau tại trên giường. Quần nhanh chóng bị cởi ra, thân thể Gia Gia xích lô nằm tại đó, vươn hai tay bao trùm lên cơ thể bé nhỏ nóng rực bên dưới.

Không có lấy một câu dư thừa, không có đến một chốc lát do dự. Hai người là cùng khao khát, là cùng cho đi, là yêu thương quấn quýt lấy nhau.

Trên mặt đất là áo quần bị ném đến bừa bộn, trên giường, cái chăn mỏng đang che che mở mở hai thân thể đã tỉnh bị lực tấn. Có chút ầy ả, Gia Vĩ vuốt ve lên thắt lưng nhỏ gầy của Gia Gia, vừa rồi thực sự điên cuồng, thắt lưng của hài tử cũng có chút run lên.

Nhưng cái chính là không dừng được, phảng phất có chút áp lực đến bức người thúc dục hẳn đi lên, giống như tùy thời có chút sợ hãi sẽ mất đi. Gia Vĩ ôm chặt lấy Gia Gia, lập tức đuổi đi tâm trạng rối bời. Sẽ không đâu, chỉ cần hẳn không buông tay, sẽ không bao giờ có mất đi.

“Ca, chuyện công ty có tốt hay không?” Gia Gia dán chặt trong lòng hẳn, ngón tay nhỏ nhỏ vẽ lại từng đường nét trong ngực.

“Em làm sao biết được, ai đã nói với em” Gia Gia nhẹ nhàng nói: “Là em đoán thôi, anh bây giờ cơ hồ không có về nhà, gọi điện về luôn chẳng có ai”

Gia Vĩ cầm lấy bàn tay nó, nhẹ nhàng hôn lên: “Không có việc gì, em không cần lo lắng.Được rồi, học viện vũ đạo khi nào bắt đầu thi? Gấp không?” Gia Gia nhợt nhạt cười: “còn sớm mà.”

Chỉ trong một thời gian ngắn, mọi thứ lại biến chuyển quá bất ngờ, Gia Gia trong lúc đó đã trưởng thành không ít, trong ánh mắt lại che dấu bi thương.

Đôi môi Gia Vĩ ôn nhu chạm nhẹ lên đầu mày của Gia Gia, dừng nhãn lại như thế, anh sẽ đau.

24. Chương 24

Trên bàn thức ăn đã nguội lạnh, không ai nhớ đến việc cần phải ăn cơm rồi. Phía trong chăn mềm hai cơ thể đang truyền cho nhau hơi ấm, cuốn lấy nhau như có một sợi dây cột họ lại với nhau, cùng nhau ấp ủ đến nơi nào đó mềm mại ấm áp, không dám rời đi.

Gia Vĩ uể oải rất nhanh đã ngủ đi, từ ngày đó đến nay anh ngủ ít đến đáng thương. Gia Gia ôm lấy cổ anh, lắng ghe từng tiếp hít thở đều đặn của anh, Gia Gia cẩn cẩn dục dục vươn người một chút, nhẹ nhàng đặt lên môi ôn nhuận của ca ca một nụ hôn phớt.

Mới rồi anh còn mạnh mẽ tiến vào trong nó, rất đau, nhưng cũng chỉ có khoảnh khắc ca ca tiến vào, được ca ca gắt gao ôm vào trong ngực, cánh tay xiết chặt lấy nó, trong tâm mới thoáng an ổn, anh còn muốn nó, anh không chưa buông tay nó. Hết thấy cùng trước đây giống nhau.

Nhưng cũng là ngay lúc đó trong lòng nó kinh hoàng vạn phần chiếm lấy tâm trí nó, ca ca, anh yêu em sao? Anh còn muốn em sao? Trong tim anh em rốt cuộc là gì? Nó phải đi rồi, nó đã nghĩ muốn anh ôm nó, lưu nó bên người, nhưng nó lại sợ, sợ nhìn thấy bộ dáng ca ca vì nó khó xử.

Sợ nghe lời giải thích từ anh. Cứ như thế này là tốt nhất, anh không cần khó xử mà nó cũng không phải đau đớn, một chấm dứt hoàn mỹ.

Giật giạt thân thể chua xót, Gia Gia lặng lẽ đứng lên. Quay lại nhìn ngắm con người đang say giấc, yên lặng đóng lại cửa phòng.

Thời điểm Gia Gia về đến nhà, Thím Hứa đã thu dọn tốt hành lí lần cuối cùng. Cũng đã mua vé xe lửa vào chuyến sáng mai, thành phố này không có chỗ cho họ nương lại.

Thím Hứa len lén lau đi giọt nước mắt xót xa, Đoan gia thân tộc thì không cần nói đến rồi, mà ngay cả những hàng xóm cũng đã bày khuôn mặt lạnh với bà. Đến bây giờ chẳng còn cách nào ngoài đem Gia Gia về nông thôn lần nữa, dựa vào chính mình mà nuôi sống chính mình thôi.

Chỉ khổ cho hài tử này.

Nhìn Gia Gia trở về, Thím Hứa xoay người, nhẹ nhàng nói: “Đã nói cho ca ca của con việc chúng ta phải đi rồi sao? Cậu ấy nói gì không?” Phía sau không có tiếng trả lời.

Thím Hứa dùng sức hít vào một hơi thật sâu, với tay lấy một đôi giày vải bỏ vào trong túi xách. Có thể mong chờ người ta nói gì đây? Không lẽ lại trông cậy người ta đi nuôi con của mình sao? Thật ngu xuẩn!!

“Gia Gia, con đã thu dọn đồ của mình xong chưa? Chúng ta sẽ đi sớm đây. Chúng ta sẽ quay về nông thôn, cậu của con sẽ giúp chúng ta.” Gia Gia cũng ở nhà cậu nhiều năm, chịu đủ các kiểu xem thường không phải là bà không biết. Nhưng còn biện pháp nào đây? Thím Hứa đau lòng kéo vạt áo lau khô hai tròng mắt. “Tối đó rồi đừng nói gì, Gia Gia?”

Gia Gia không than một tiếng, trở lại phòng mình đóng chặt cửa. Sắc trời dần dần lờ mờ tối, Gia Gia vẫn ngồi trên sàn nhà ôm lấy cái ba-lô của mình. Ngăn này là để trang phục luyện tập võ đạo cùng giày múa, còn ngăn này là để từng cất giấu đi bảo bối không khác biệt chính là giấy báo danh.

Đắm chìm trong bóng tối, ánh sáng duy nhất trong phòng lại chính là đôi mắt đen láy của Gia Gia. Bàn tay nhẹ nhàng vuốt ve chiếc ba-lô, ánh sáng trong mắt Gia Gia dần dần tụ lại, phát quang trong đêm.

Thời gian cứ dần dần trôi, bi thương đến chết lặng rồi lại thay thế bằng một nụ cười nhạt nhòa, Gia Gia cong lên khóe môi nhìn thẳng vào một điểm từ bóng tối.

Gia Vĩ mở mắt, chung quanh là một mảng hắc ám. Nơi cánh tay ôm lấy giờ đã là trống trơn đến lạnh lẽo, Gia Vĩ không dám di chuyển.

Gia Vĩ sợ đưa bàn tay vào sờ thử, Gia Gia quả thật đã đi. Thật lâu, cánh tay mới chậm rãi thu hồi lại, Gia Vĩ cố gắng bình ổn hô hấp, chống cự lại bi thương trống rỗng đang nhanh chóng tràn ngập cõi lòng.

Rất muốn tiếp tục ngủ quên đi, ngủ thẳng cho đến sáng cho đến khi lúc đó công việc rồi bởi sẽ chiếm lấy trí óc. Nhưng căn bản là không có cách nào ngủ được, Gia Vĩ trong đêm tối tự ôm lấy chính mình, nhớ đến độ ẩm từng có trong ***g ngực.

Đêm tối nhấn chìm tất cả cứ như không có điểm cuối vĩnh viễn vô tận. Hài tử mà anh yêu sâu đậm, anh phải làm sao để nó không bị phương hại, là thế nào cho nó một mái nhà yên ổn.

Như từng trận kim châm vào tâm can đau nhức hành hạ triền miên, không cách nào tiếp tục nằm, Gia Vĩ đơn giản đứng dậy, thắp lên một ngọn đèn nhỏ bên cạnh bộ sa-lon, ngồi xuống, nhìn ánh sáng hồng hồng trong đêm tối như thiêu đốt.

Cố gắng leo qua cánh cửa sắt đang được đóng chặt, Gia Gia đi tới một cánh cửa sổ của phòng tập võ đạo, nơi này vốn không được khóa kỹ.

Dùng một chút sức đẩy ra cánh cửa thủy tinh nặng trĩu, Gia Gia cố gắng bám lấy cánh cửa sổ cao cao, rồi lách mình vào trong phòng.

Trong phòng võ đạo không khác biệt cung tối như mực, mang theo một chút ánh trăng theo cánh cửa sổ trên cao tiến vào, hướng đến chiếc gương phản xạ lại một luồng ánh sáng trong trẻo mà lạnh lùng.

Gia Gia không một tiếng động thay vào người bộ trang phục luyện tập, vuốt lên từng vết nhăn trên đó. Sau đó cầm lấy tờ giấy báo danh được xem như bảo bối, cứ vậy áp lên chiếc gương lớn. Vóc dáng tiều tụy, một mỗi ngửa đầu, quỳ gối trên sàn chăm chăm nhìn từ báo danh.

“Thầy, Gia Gia muốn thi vào học viện võ đạo Thiên Hoa, Muốn vĩnh viễn được nhảy múa.”

Đứng dậy, lùi về phía sau một chút, chuẩn bị lấy đà nhảy lên, vươn thẳng đôi chân tung người lên cao. Không có âm nhạc, không có bạn diễn, chỉ có mũi chân trắng nõn trên mặt sàn lưu loát thực hiện các động tác.

Gia Gia hoàn toàn đắm chìm trong thế giới chỉ của riêng mình, lại một lần nữa thỏa thích nhảy múa. Không có một mối, cũng không có bi thương.

Đột nhiên, điện thoại rung lên bất ngờ. Gia Vĩ trong lòng có chút kinh hoảng, có chút căng thẳng nhìn trừng trừng vào chiếc điện thoại rung mạnh mẽ từng hồi, anh có chút dự cảm xấu.

“Gia Gia không thấy đau cả!” Hài tử kia suốt đêm qua tự nhốt mình trong phòng, sáng lại đẩy cửa lại nhìn cả căn phòng trống trơn từ lâu. Thím Hứa hoảng sợ khóc lớn cùng ánh bình minh soi vào căn phòng tối tăm lại tạo ra cảm giác thật chói tai.

Nhẹ nhàng buông rơi điện thoại, Gia Vĩ không có cảm giác bản thân đang tồn tại. Chỉ tồn tại một tia ý thức mãnh liệt, Gia Gia, anh biết em nơi nào, em không được biến mất. Em phải chờ anh.

Không biết chính mình như thế nào bước ra khỏi cửa nhà, cũng chẳng biết như thế nào lái xe ra đến ngã tư còn đang yên tĩnh vào sáng sớm. Trái tim như được sợi tuyến tinh tế dắt đi, cũng không thắc mắc sao lại chọn phương hướng đó.

Chỉ là khi ý thức Gia Vĩ đã vọt người qua cánh cửa sắt của phòng tập võ đạo, Gia Gia đang mặc trang phục luyện tập màu trắng, đôi chân trần, an tường tại trên sàn tập mà ngủ, hàng mi theo chút ánh nắng sớm mà khẽ rung rung, mang theo hô hấp nhẹ nhàng rung động.

Trên gương lớn là tờ báo danh được giữ gìn đến không có một nếp gấp chắc được dán lên từ đêm qua, trên đó còn được Gia Gia cẩn cẩn dục dục viết lên chí nguyện— Học viện võ đạo Thiên Hoa.

Đôi giày múa có lẽ rơi ra đã từ lâu, Gia Vĩ cẩn thận dùng đôi tay ôm lấy cơ thể Gia Gia đang ngủ từ mặt sàn lạnh lẽo ôm vào trong ngực. Gắt gao mà ôm lấy, nước mắt nóng bỏng được dịp tuôn trào rơi xuống hai gò má của anh.

Rốt cuộc do tư thế có chút không thoải mái mà tỉnh lại, uể oải hư thoát mà cổ gương lên mí mắt. Nhìn hai gò má của ca ca ướt sũng nước, hai tay nhanh chóng ôm lấy cổ anh.

Là thật hay là mộng? Gia Gia không muốn biết. Coi như là mộng cũng được hưởng lấy chút ấm áp trong chốc lát này đi!!

“Ca ca, anh nuôi em đi, em muốn nhảy múa.”

Trong khoảnh khắc đó, Gia Gia bị nhữu tiến vào lòng ngực chặt chẽ đến không thể thở được, trên vai truyền đến tiếng khóc bi thương cổ ngắt trong cổ họng.

Trần an Thím Hứa, đem Gia Gia ôm vào trong xe, trực tiếp chở về nhà. Gia Vĩ không chút nào quan tâm đến ánh mắt của những người xung quanh đang soi mói, trong ***g ngực anh giờ đây là nam hài đang mặc trang phục luyện múa, lên lầu, vào nhà.

Nếu thế giới này có còn gì trọng yếu đi nữa, dù mất đi tất cả, thì trọng yếu nhất của anh ngay lúc này đã nằm trong ***g ngực anh rồi.

Đem Gia Gia đặt trong chăn mềm, Gia Vĩ đặt một nụ hôn trên môi nhỏ của nó. “Gia Gia, yên tâm, em sẽ không rời đi, anh không cho.” Giương lên đôi đồng tử tử đen tròn, bình tĩnh nhìn ca ca, trong con người lóe lên quang mang không chừng.

Ôm chặt hài tử, Gia Vĩ ôn nhu ghé vào lỗ tai nó nói thật khẽ: “Gia Gia, ca ca sẽ nuôi em cả đời. Bởi anh yêu em.” Gia Gia nhắm mắt lại, tại khoé mi một giọt nước trong suốt bắt giác trào ra.

25. Chương 25

Đã là giữa trưa nhưng dương quang lại bị mây đen che khuất thật thiếu khí sắc. Trên giường Gia Gia cuộn mình ôm lấy thân thể, cái thân thể dưới chiếc chăn đơn bạc đến đáng thương cảm.

Tựa vào bờ ngực vững chãi của Gia Vĩ mà nhắm mắt lại. Gia Vĩ vốn cho rằng nó đang ngủ, chậm rãi rút tay ra.

Công ty hiện tại hoạt động không được thuận lợi cho lắm, mọi việc đều cần đến anh đích thân ra mặt giải quyết. Thế nhưng không có thể không lo lắng cho Gia Gia.

Hài tử này thật sự khó có thể rời mắt được, dù cho có là tay trong tay ngồi cùng nhau cũng không thể không lo lắng. Không khí xung quanh càng ngày càng bất an, lúc trước tai tiếng đến huyền ảo cũng không nói tới đi, giờ càng lúc mọi ánh mắt ngờ vực vô căn cứ cùng chán ghét đều đổ lên thân nó.

Lời đồn đãi hèn hạ trong tưởng tượng nhanh chóng lan ra, cho dù không cần tìm hiểu cũng có thể đến tận tai anh.

“ Lão nhân kia vừa mất, cái ngũ đàn bà kia đã muốn chiếm lấy mớ tài sản này nọ, định chiếm tiện nghi chắc! Nói không chừng, lão nhân chết không minh bạch chút nào a!”

“ Cậu ngẫm lại, hần một nam nhân độc thân, lại đã 30 mà không kết hôn, không tìm nữ nhân quan hệ, trước đây lại còn cùng cái hài tử kia cùng một chỗ, hiện tại có vấn đề gì lại tiếp tục nuôi tại trong nhà, sẽ có chuyện tốt gì đây?”

Gia Vĩ bàn tay ôn nhu vuốt nhẹ mi tiêm đang cau lại của Gia Gia, ngủ đi!!! Giấc mơ có lẽ là nhẹ nhàng tốt đẹp hơn đang chờ nó. Sự này nặng nề không nên thuyên trừ đôi cánh của người, yên tâm, anh sẽ nâng em bay cao!

Nghe tiếng cửa phòng được nhẹ nhàng đóng lại, Gia Gia cô đơn mở mắt. Xung quanh tĩnh lặng đến đáng sợ, ngực nổi lên trống rỗng đến hoảng hốt.

Đều được rồi mà? Tất cả ổn rồi mà? Vì sao ngực càng lúc lại càng không nở? Ca ca chính là yêu nó, nguyện ý nuôi nó cả đời, nguyện ý cùng nó một chỗ, nó tin tưởng! Thế nhưng anh thật gầy, gầy gò đến lợi hại.

“ Cao sơn dong, thường tìm thấy ở trên cổ thụ. Là một loại thực vật sống kí sinh. Thân cây thật mập mạp chính là vô tình hấp thụ chất dinh dưỡng từ cổ thụ, cho đến một ngày cổ thụ cũng bị hút dần dần khô mà chết”

Trên màn hình TV chính là một cây to đang dần dần chết héo, thì ra nó là một hài tử như loại thực vật giết chết cổ thụ kia, nó đang đắc ý dặt dào tắm mình trong dương quang cùng vân vũ nguyên bản thuộc về cổ thụ kia.

Gia Gia gấp gấp tắt đi TV, liều mạng tìm cách xóa đi hình ảnh cái cây xấu xí kia ra khỏi đầu. Cần thiết chính là nhanh chóng luyện tập ca ca cùng Minh Thạch đang nỗ lực tìm kiếm cấp cho nó cơ hội tham gia cuộc thi này, không có khả năng làm họ thất vọng được.

Nếu nó là loại kí sinh giết chết ăn dần ăn mòn cổ thụ, anh vì sao lại nguyện ý nuôi dưỡng nó?

Trước mắt là ly nước, đồ uống trong đó vẫn còn đầy. Ngồi đối diện nhau qua chiếc bàn ăn nho nhỏ Gia Vĩ cùng Minh Thạch lòng mảy may chau lại thành đoàn.

Gia Vĩ vô cùng lo lắng khó nhịn lấy bàn tay nhịp nhịp trên mặt bàn, không ngừng nói: “ Lẽ nào một chút hy vọng cũng không có sao? Tổng khả dĩ dần xếp một chút là được mà!”

Minh Thạch cúi đầu, hữu khí vô lực nói: “Ta cũng đã tận lực, căn bản là không được. Số người báo danh đến học viện Thiên Hoa sớm đã đầy, mà cũng đã quá hạn mấy ngày rồi. Cũng là tại ta, Gia Gia đột nhiên nói không tham gia cuộc thi, ta chỉ vì quá tức giận mà không suy nghĩ sâu xa. Hiện tại ....khó có một tia hy vọng”

Gia Vĩ mạnh tay vỗ lên mặt bàn, cái hài tử này! Như thế nào lại tự mình quyết định như thế?

“ Tiếp qua vài ngày nữa là đến cuộc thi rồi, anh đưa Gia Gia ra ngoài một chuyến đi. Đừng suy nghĩ nhiều!”

Khoảnh khắc Minh Thạch nói ra lời này đôi con người thủy chung dừng lại trên bàn, tin đồn gần đây cậu nghe không ít, cũng biết những biến cố gia đình huynh đệ bọn họ.

Bởi vì Gia Vĩ kiên trì giữ Gia Gia ở lại bên mình, không tiếc cái gì cho nó nuôi nó ăn học, do đó một số lời đồn quái ác độc địa truyền ra.

Rất nhiều người dù tốt tâm nhưng đối với cậu nghiêm túc cảnh báo cùng khuyên bảo không nên cùng huynh đệ hai người tiếp xúc, bởi vì bọn họ thật quái dị, không chút bình thường.

“Minh Thạch, khiêu vũ là lý tưởng sống của Gia Gia, tôi tin tưởng cậu cũng minh bạch khát vọng của nó. Nếu tất cả sẽ kết thúc vào thời gian tới, cái loại thống khổ này không một hài tử nào có thể chịu đựng được.”

Vô luận thế nào, tôi cũng sẽ thay nó thực hiện giấc mộng này. Hơn nữa, tôi nghĩ cậu có khả năng cũng biết, tình cảnh của tôi cùng Gia Gia hiện nay không được tốt, tôi cũng mong nó thuận lợi ly khai nơi này tiến nhập vào học viện Thiên Hoa, một lần nữa bắt đầu cuộc sống mới” Gia Vĩ bắt lấy cánh tay Minh Thạch.

“ Tôi minh bạch, thế nhưng hiện tại phải làm thế nào bây giờ? Tôi thực không có biện pháp nào cả!”

“ Chúng ta trực tiếp đến học viện Thiên Hoa, Minh Thạch, đó là nơi cậu tốt nghiệp, thỉnh thầy của cậu ra tay giúp đỡ. Thực không được nữa, đến ngày diễn ra cuộc cửa chính mà đi vào, tổng yếu bắt họ cấp cho Gia Gia một cơ hội! Minh thạch, tôi van cậu”

Con người Gia Vĩ loang loáng bắn ra quang mang, nhưng Minh Thạch không dám nhìn thẳng. Đó là chính xác là một loại bách bức như thế nào a? Bọn họ thực sự giống như lời đồn sao? Thế nhưng vì sao a? Minh Thạch bắt đầu hồ đồ.

“Thì nói vậy, cũng rất có khả năng có một tia hy vọng. Còn cả phải tốn thời gian cùng tài lực. Anh...” Minh Thạch không nói tiếp câu sau, cậu biết tình cảnh Gia Vĩ gần đây bất hảo.

Gia Vĩ bắt đầu dĩ cười: “Không quan hệ, tôi thất bại lại có cơ hội khác, nhiều lắm là một lần nữa dừng nghiệp từ hai bàn tay trắng. Gia Gia không có cơ hội này nó sẽ không gượng dậy nổi.”

Minh Thạch nhìn anh, ngực có chút không bình tĩnh: “Anh yên tâm. Tôi sẽ giúp nó”

Gia Vĩ cầm lấy tay Minh Thạch cảm kích gật đầu: “cảm tạ cậu, thay Gia Gia tôi cảm tạ cậu” Minh Thạch cười khổ nhẹ nhẹ khẽ thở dài, bỗng nhiên có điểm ê ẩm.

Được một người như vậy che chở giữ gìn cùng sủng nịch vô điều kiện là như thế nào hạnh phúc nhỉ? Thật tưởng tượng không được a! Nếu thật như vậy có một người đối với chính mình như vậy, cậu tặc cũng không chê thật đáng giá thế nào đây?

Màn đêm buông xuống theo thời gian khẽ trôi. Thím Hứa lặng lẽ bước tới hướng Gia Vĩ bên trong. Ngồi trên sofa cầm lấy tách trà nóng, Thím Hứa nhìn hai tử đang ngồi bên người, vài lần muốn nói lại thôi.

Gia Vĩ nhìn bà: “Đúng hay không có chuyện gì muốn nói? Nói ra luôn đi” Con người Thím Hứa lóe lên một tia suy nghĩ, cẩn trọng nói: “cái kia...Ba cậu cũng đã qua đời rồi, ta một mình thực sự tịch mịch. Ta nghĩ sẽ quay về nông thôn.”

Trong phòng phi thường trầm mặc, Gia Gia kinh ngạc nhìn vào mẹ mình, Gia Vĩ con người sáng tỏ cao thấp. Miệng lưỡi người đời thật đáng sợ, là bà mong muốn thoát khỏi chốn trung tâm thị phi này.

“Gia Gia không có khả năng theo ta, đành giao phó cho cậu chăm sóc. Hai tử này tùy hứng, tính tình lại quật cường, cậu hãy bỏ qua cho nó”

Không dám chớp động con người chỉ sợ nước mắt lưng tròng đi ra. Thím Hứa cúi đầu thật sâu. Gia Gia kéo tay mẹ mình: “mẹ...”

Thím Hứa gượng gượng thay thế bằng khuôn tươi cười: “Mẹ không có bản lĩnh, không nuôi nổi con. Con theo ta chỉ là chịu tội. Ca ca ...thương con. Con hãy nghe lời”

Gia Vĩ đích thực là người tốt, Gia Gia cũng nguyện ý đi theo cậu ấy. Những năm gần đây hai tử chưa từng lộ ra khuôn mặt tươi cười hạnh phúc, nhưng cùng ca ca nó có vài tháng lại lộ ra rất nhiều.

Tất cả là cái gì, cái lời vô vị đó mặc kệ bọn họ tò mò đi. Tổng lại trở về nông thôn mẹ con hai người làm họ trắng mắt ra thật hảo.

Gia Vĩ trầm ngâm, nói: “Nếu như ở đây không vui vẻ gì, thì tạm quay về đó xem như cũng tốt. Gia Gia sẽ tiếp tục học. Nếu như thuận lợi thì đến tháng 9 sẽ khai giảng cũng là ly khai nơi này tiến vào trường. Đến lúc đó chúng ta tái thương lượng, là thuê cho Gia Gia một căn phòng gần trường, đến lúc đó mẫu tử hai người một chỗ chiếu cố lẫn nhau, ta cũng yên tâm”

Thím Hứa cảm kích gật đầu, Gia Gia cắn môi, gắt gao lắc lắc tay. Trong ngực Gia Vĩ rất loạn, Gia Gia có hay không thuận lợi nhập học, công ty có hay không vượt qua cửa ải khó khăn này đều không có gì làm chắc chắn.

Mấy tháng sau sẽ là loại tình trạng nào!!!

Nhìn vào những con số trên biểu đồ giữa màn hình vi tính, tâm Gia Vĩ trầm đến đáy cốc. Cứ như một chiếc thuyền, một người phá ra một cái lỗ rồi không có toàn tâm tu bổ, lại bị kẻ khác ác ý muốn xâm lược, cái lỗ càng lúc càng to, đã là vô pháp khống chế. Thế nhưng là chủ thuyền anh cũng vô pháp bỏ thuyền.

Gia Gia từ phòng tắm đi tới, suy nghĩ một chút lại trở qua phòng bếp bưng lên một chén thuốc bổ còn nóng. Ca ca còn đang làm việc.

Đem thuốc bổ đặt bên tay trái Gia Vĩ, Gia Gia nhếch môi, cố hết dũng khí leo lên ngồi trên đùi Gia Vĩ. Gia Vĩ hơi nở nụ cười, hai tay ôm lấy tiểu hài nhi, kéo thật sâu vào ***g ngực đang tỏa nhiệt của anh.

Đâu đó còn nhàn nhạt hương quyến luyến. Tâm càng ngày càng bị dần vật tàn khốc đau khổ đến chết lặng, khả dĩ đã muốn nghỉ ngơi.

Gia Gia hít thật sâu một ngụm khí, cởi ra hạt nút đầu tiên trên áo ngủ, nhẹ nhàng kéo xuống lộ ra hồng nhạt tiểu nhũ hoa. Như bị cây búa gỗ mạnh mẽ thẳng vào tim, Gia Vĩ nhiệt huyết dâng lên. Một ngụm hàm trụ đầu lưỡi tinh tế mà chơi đùa. Gia Gia ngẩng đầu, chịu không nổi mà hừ nhẹ ra.

Áo ngủ chậm rãi theo vai rơi ra, Gia Gia ngồi trên đùi Gia Vĩ, chính là chỉ còn chiếc quần “con con”. Xích lửa hai chân mở ra, thấp thoáng thớ dóc có chút ngây ngô vô cùng gợi cảm. Mỗi Gia Vĩ tại trên ngực cùng chiếc cổ tinh tế lưu luyến.

Đột nhiên Gia Gia bị bảo trụ đứng lên, giữa mảnh “vải còn sót lại” có gì đó phình phình phi thường mê người. Vuốt ve, cách một lớp vải rút xuống những nụ hôn.

Gia Vĩ cố gắng chấn trụ chính mình không kéo nó xuống. Để nhượng Gia Gia bảo trì nguyên vẹn tinh lực, Gia Vĩ không dám tùy ý thân mật, thật nhẫn nại đến sắp bạo tạc đây rồi.

Thân thể thật nóng, lòng càng nôn nóng được nhiều hơn. Gia Gia đỏ mặt, chậm rãi kéo xuống tầng bảo hộ cuối cùng, lông mao ngắn ngắn còn không có rậm rạp như ẩn như hiện.

Gia Vĩ thiếu chút nữa không khống chế nổi.

Thay nó kéo lên, Gia Vĩ hôn nhẹ tiểu rốn phi thường ôn nhu, thanh âm lại có điểm ám ách: “Đi ngủ đi, anh còn phải xử lý một số chuyện. Vài ngày sau chúng ta còn phải tới Thiên Hoa học viện, mấy ngày nay bảo trì trạng thái tốt là trọng yếu, Gia Gia!”

Gia Gia đã hoạt động xuống dưới, hai tay giải khai quần của Gia Vĩ. Muốn ngăn nhưng chống đối không nổi đôi tay thon dài, nhỏ nhỏ mà mềm mại như mang điện đang xoa xoa.

Gia Vĩ gục ngã trước hai tay Gia Gia đang chơi đùa với hạ thân đang trường đến phát đau của anh, cả người khí huyết cũng muốn loãng ra.

Cố nén đi hoảng hốt cùng xấu hổ Gia Gia mô phỏng theo những gì trước đây anh đã từng làm cho nó khoái hoạt đến đầu óc choáng váng.

Khi nó thử dùng đầu lưỡi thăm dò, nhẹ nhàng liếm một chút, nó cảm thấy được tiếng rên rỉ đầy áp lực truyền xuống từ phía trên.

Đôi bàn tay nỗ lực đẩy ra, Gia Gia vì nỗ lực mở lớn miệng nuốt cái kia, thoáng nhiều ra chất lỏng trong suốt như sương sớm tại cái nơi ấy cái kia đã đi vào.

Không muốn cự tuyệt anh, đây là anh duy nhất đưa cho nó.

26. Chương 26

Đột nhiên toàn bộ thân thể bị nâng lên cao, Gia Gia cả kinh ở giữa không trung còn chưa kêu lên một tiếng đã bị ấn ngã lên giường. Thân thể bị gắt gao ngăn chặn, một dòng điện nóng rực mà tê dại theo tứ chi chạy loạn, Gia Gia nhắm hờ hai mắt cảm nhận.

Gia Vĩ thở hổn hển, nhìn dưới thân mình, hài tử đang xích lửa toàn thân. Gia Gia chưa bao giờ chủ động đòi hỏi chuyện này, nhất định bây giờ đang rất rất đỏ mặt a.

Bình thường, khi cùng nhau làm chuyện tình này, nó thường xấu hổ đến nhắm mắt mặc “ta cần ta cứ lấy”, ngày hôm nay không biết làm sao vậy?

Tâm tư nhạy cảm của hài tử này với mỗi điểm biến hóa nhỏ nhỏ đều có khả năng lại xảy ra đại biến cố, thể nhưng chết tiệt, chính là trong cái tình hình này bảo anh làm sao chống lại nổi đây.

Ôn nhu vẫn là anh, nhẹ nhàng chính là anh, từng điểm từng điểm trên gương mặt Gia Gia đều dùng đầu lưỡi liếm nhẹ như an ủi, cánh thần (môi) hoa tinh tế, chớp mũi, lông mi, thẳng đến đôi mắt nhắm chặt lại thẳng ra giọt nước mắt trong suốt. Ngực anh cả kinh, trần ngập đau đớn như buộc chặt con tim.

“ Tiểu hài tử nói dối này, định không cùng anh nói chuyện” nụ cười khê theo ngón tay búng búng lên chớp mũi nó, Gia Gia nhin không được nở nụ cười, mở mắt, khoe mắt kia quả nhiên ngập nước mắt rồi.

“ Hài tử nói dối, không dám cùng anh nói chuyện” là bài kinh thi cổ văn duy nhất ca ca đọc giảng, cũng là câu nói bị lôi ra để hai người trêu đùa.

Lau khô đi nước mắt hai bên má Gia Gia, kéo nó lại gần bên mình. Gia Vĩ thấp giọng nói: “ Gia Gia, em đang lo lắng chuyện gì?” Gia Gia liềm mạng lắc đầu.

Gia Vĩ ôm chặt nó vào lòng, chậm rãi vuốt ve mái tóc: “ Không nên lo lắng, giao cả cho anh là tốt rồi. Có một số chuyện chúng ta không có khả năng yêu cầu tất cả mọi người biết được đều phải khoan dung, chính là chúng ta phải chính mình minh bạch, chúng ta chính là cần cái gì?”

Nó minh bạch, nó nghĩ muốn tất cả quan tâm, cùng ấm áp trần ngập trong lòng ca ca đều là của nó, tất cả, thế nhưng ca ca, anh muốn cái gì? Ca ca cái gì cũng tốt, cái gì cũng làm được, nếu như nó không thể cấp cho anh cái gì, nó nên làm sao bây giờ?

*****

Từng giọt mưa vẫn tí tách rơi, đã từ sáng sớm thẳng đến chạng vạng mà chẳng có chút ý tứ ngưng nghỉ. Minh Thạch phiền não liếc ra bầu trời, muốn hướng đến đại sảnh của phòng tập mà đi qua.

Trên người vẫn luôn là bộ trang phục bạch sắc như tuyết, Minh Thạch lại lo lắng đi xa vậy có hay không áo quần cũng trở nên ướt sũng.

Suy nghĩ nửa ngày cuối cùng vẫn quyết đị đi qua cơn mưa bụi, đơn giản tiêu sái đi xuống bậc thang để nghững hạt mưa lạnh lẽo rơi trên bờ vai. Gần đây tâm tình cậu tối tăm tựa như bầu trời hôm nay vậy, khó chịu trong lòng khó nói thành lời lại chẳng biết lí do vì sao.

Một tán ô được che trên đầu, Minh Thạch có chút minh bạch, chính là lí do phiền muộn của cậu. Từ lần mặc danh kì diệu tự nhận làm tài xế riêng, chính là như cái bóng đáng ghét xuất hiện trong phạm vi của cậu.

Cột nhả mà bám theo, đôi con ngươi tỏa sáng theo không buông tha, tránh không thoát, trốn không xong. Gặp người quen hỏi thăm lại phải viện cớ là bằng hữu đi nhờ xe, Minh Thạch có chút cảm tức mà nghĩ đến anh.

Lưu Đông không nói lời nào, cả cái ô đều là hướng qua phía Minh Thạch. Hai bên trái phải cùng tiến, thấy Minh Thạch chấp nhận mà thở dài, tay phải mở cửa xe.

Lưu Đông hàm chứa ý cười đem cửa xe đóng lại, thu ô, rồi ngồi vào vị trí tay lái. Lưu Đông không lập tức khởi động xe, nghiêng đầu, tả nhìn hữu xem Minh Thạch đang ngồi bên cạnh.

Minh Thạch cúi thấp đầu, loay hoay vuốt lấy góc áo, sửa lại thắt lưng. Gương mặt tinh xảo nghiêng nghiêng thật động nhân.

Lưu Đông bỗng dưng nở 1 nụ cười, có điểm miễn cưỡng nói: “ Mấy ngày nay ngươi nhất định thấy phiền nga? Ta biết. Ngày hôm nay ta bắt buộc ngươi cùng ta ngồi một xe là có chuyện muốn nói, ngươi nghe xong có thể hay không vui vẻ một chút?”

Minh Thạch có điểm kinh ngạc, quay đầu chăm chú nhìn hắn. Lưu Đông ho khan một tiếng, cười cười tự mình đánh trống lảng nói: “ Ta coi như cũng thật sự quan tâm! Mỗi ngày tính toán thời gian chờ ngươi, lộ tuyến, ta cũng năng lực hơn nhiều, chỉ sợ ngươi động tay động chân lại xảy ra vấn đề.

Ngày nào đó nếu như nghe được ở trên đường phụ cận mà xảy ra chuyện như ngày trước tìm ta chỉ sợ cũng muốn hàm chứa trong miệng (cái ni chắc là lo quá tìm muốn theo miệng nhả ra). Bất quá đó là tất cả những gì mà ta có thể làm được, ta bị điều qua đội khác, phải đi rất xa. Ngày mai phải qua báo danh.”

Lưu Đông không thềm nhắc lại, khởi động xe đi.

Hắn phải đi? Sẽ không lẻo đẹo bám theo ta? Minh Thạch nghe minh bạch, nhìn sang Lưu Đông thoát ra một câu: “Điều đi nơi khác? Vì sao?” Lời vừa ra khỏi miệng Minh Thạch hối hận không kịp.

Lưu Đông cấp tốc chuyển đến một ánh mắt hàm chứa chờ mong điều gì, quang mang lưu chuyển. Minh Thạch quay đầu không nhìn hắn, thiết! Người đi mới tốt! Không biết có bao nhiêu đáng ghét ni, người li khai ta thanh tĩnh biết bao!

Minh Thạch nhanh chóng kiểm điểm bản thân, Lưu Đông chỉ biết tự cười khổ. Chính là cậu ấy đều không muốn mình tiếp cận, thậm chí là chán ghét.

Cũng khó trách, hai người khoảng cách quá xa, nhiều lắm cũng chỉ là đồng ý bằng hữu không thể hơn, huống chi trong lòng hắn lại có ý niệm không an phận. Coi như là chấm hết, chỉ như là một hồi xuân thu đại mộng. Hồi ức mấy ngày nay cũng đủ cho nửa đời sau nhấm nuốt.

Đi qua làn mưa bụi mỏng manh, chiếc xe màu trắng vẫn bình ổn mà chạy đi. Người trong xe cũng không còn nói lời nào, vẫn là con đường bình thường quen thuộc sao đột nhiên lại cảm thấy thật ngắn.

Tắt máy dừng lại, Lưu Đông giả vờ sang sang nói cười: “Được rồi! An toàn tới trạm. Ta sau này không có khả năng lái xe thay người, chính mình tự cẩn thận. Khí trời đang bất hảo bảo trọng thân thể. Ân, nếu như...Nếu như.... Cái này là số điện thoại của ta.”

Hé ra tờ giấy nho nhỏ đặt trên tay lái, Lưu Đông cấp tốc mở cửa xe đứng dậy bước ra ngoài, chìm vào làn mưa bụi. Minh Thạch hơn nửa ngày mới phản ứng lại với mọi việc, chậm rãi nhặt lên tờ giấy, chỉ có tên người cùng một dãy số.

Cái người này, rốt cuộc là muốn cái gì ? chính là nói.... Minh Thạch bỗng nhiên rùng mình một cái, nhớ nhân thần mộng lung(lơ mờ) của Gia Vĩ. Không được rồi ở đây thật lạnh, phải mau về nhà là tốt nhất. Minh Thạch nhét tờ giấy vào ngăn dưới cùng của chiếc balô.

Rốt cuộc cũng thấy cánh cửa rộng lớn của học viện Thiên Hoa. Trải qua Minh Thạch nỗ lực không ngừng cùng Gia Vĩ từ mình đến tận cửa thỉnh cầu, cuối cùng Gia Gia cũng được tham gia như một người ngoài danh ngạch.

Nói cách khác là Gia Gia khả dĩ có sở hữu cơ hội tham gia thi tiến nhập vào trường cuối cùng sau các thí sinh. Minh Thạch cũng minh bạch đây là nhượng bộ khoan dung nhất có thể, nhưng sau mấy nghìn thí sinh thì!!

Sơ khảo sẽ loại hai phần ba số thí sinh. Không nói cũng biết là phần lớn tham gia đều là có thực lực, chỉ là sợ đến lượt Gia Gia thi giám khảo đã quá mệt mỏi càng dễ dàng bị nốc-ao, Nhìn Gia Gia cùng Gia Vĩ đều hưng phấn như kiểu không hiểu chuyện thế kia, Minh Thạch không nỡ nói cái gì.

Từ sớm đã đến trường thi, Gia Gia thay vào trang phục cùng giày múa, đôi con ngươi hưng phấn loé ra quang mang chớp động, cần cần môi dưới, hai bên đều là thí sinh. Đều nam hài, nữ hài nho nhỏ, nhìn chung thì các nhóc đều sở hữu đường nét cơ thể tinh tế, cùng gương mặt xinh xắn. Vào học viện vũ đạo đứng là nơi tập hợp các mỹ nhân a.

Sắp tiến vào thi đấu, các thí sinh đều đang làm nóng cơ thể, còn không có tới lượt thì ôm bọc trang phục ngồi nói chuyện phiếm. Vừa có một cơn mưa mùa hạ không khí có chút lạnh.

Mấy hài tử xung quanh không một mình ngồi lên chiếc ghế lạnh lẽo, mà đều tại người nhà bên cạnh tựa vào. Có tiểu nữ hài lui cả cơ thể vào trong lòng người lớn,cau mày làm nũng.

Hầu như cùng một cùng một biểu tình trên khuôn mặt các bậc cha mẹ, sủng nịch cùng quan tâm đều là tự nhiên thể hiện, hài tử càng tùy hứng mà làm nũng càng hăng. Gia Gia thu hồi tầm mắt, ngồi một chỗ không dám lên tiếng.

Trong mắt hiện lên chút ủy khuất, sau khi ra khỏi nhà không còn dám náo nhiệt cùng một chỗ, buổi tối ngủ tại khách sạn cũng mỗi người một giường, không dám làm càn. Hiện tại cũng chỉ có thể tự ngồi, chỉ có thể một mình chịu lạnh. (ồ thương quá)

Bỗng nhiên, đôi bàn tay thân quen ôm lấy bàn chân nó, vì nó mang giày múa hơi mỏng đành bỏ vào trong ngực mình giữ ấm.

Gia Gia kinh hoàng ngẩng đầu, ánh mắt ca ca ôn nhu đang nhìn, thấp giọng hỏi: “Lạnh không?” Gia Gia lắc đầu, cắn nhẹ cánh môi cười. Gia Vi mỉm cười: “Có đúng hay không khăn trương a? Có muốn hay không tại cái mông đánh xuống hai cái?” Gia Gia không nói lời nào, dùng sức vào đầu ngón chân đẩy đẩy anh.

(cái này có phải ko anh có ý xấu)

Thật đợi rất lâu, nhìn các thí sinh hoặc đắc ý hoặc uể oải bước ra, lo lắng dưới lòng chậm rãi tụ tập lại. Rốt cuộc cũng đến lượt Gia Gia. Nhìn Minh Thạch cùng Gia Gia đi vào, tâm Gia Vi theo đó mà run theo.

Danh sách đấu loại đã có, thành tích Gia Gia cư nhiên vượt qua đứng ở giữa, nói cách khác nó không chỉ vào vòng bán kết mà hơn nữa nó không cần phải thi đấu cuối cùng

Trận chiến mở màn thắng lợi cả ba người vui vẻ không với, Gia Vi dùng một bàn mỹ vị khao Gia Gia cùng Minh Thạch.

Gia Gia tình trạng không tồi, vượt qua vòng hai thuận lợi. Liên tiếp hai lượt thi đều thắng lợi làm cả ba người hưng phấn không thôi. Cánh cửa Thiên Hoa học viện vì Gia Gia đã mở được hai phần ba chặng đường. Chỉ cần hôm nay cứ phát huy như bình thường, Gia Gia có thể thuận lợi tiếp nhận Thiên Hoa.

Gia Gia đứng ở trên thảm đỏ, trước mắt là vị lão sư thần tình nghiêm túc.

27. Chương 27

Trong tay Gia Gia ướt đầm mồ hôi, giám thị trước mặt tăng thêm vài người, mà lão sư ngồi ở giữa, đôi con ngươi lấp lánh nhìn chăm chăm vào mình. Gia Gia biết, đó là người trong thời gian dài tại Thiên Hoa này tối được kính nể.

Nuốt xuống một ngụm nước bọt, Gia Gia cố gắng hồi tưởng từng động tác một lần nữa. Âm nhạc bắt đầu, Gia Gia biết chính mình không được có sơ sẩy gì. Đặt tình cảm vào từng động tác, nó phải thật hoàn mỹ.

Nhảy lên cao cao rồi mềm mại đáp xuống, liên tục quay mấy vòng tựa như khiêu vũ thật nhẹ nhàng đẹp mắt không thiếu thanh cao cùng chút lưu loát.

Có mấy giám thị đã hạ bút xuống bản đánh giá, cũng có người nhẹ nhàng theo tiết tấu mà nhịp nhịp xuống mặt bàn. Tiểu hài tử trước mặt biểu hiện có thể nói là bọn họ rất thỏa mãn. Chỉ cần như thế này cho đến kết thúc là ổn, đứa nhỏ cũng là đã phi thường cố gắng tiếp cận, biểu hiện trở hết tài năng của mình trên sân thi đấu.

Bị cách trở khá xa, chỉ mơ hồ nghe được tiếng nhạc vọng ra theo khe hở từ đại môn đóng chặt. Gia Vi đứng ngồi ko yên cách bước qua lại, thời gian mỗi người là 5 phút, dành cho một đoạn múa đơn tự do.

Chỉ có 5 phút ngắn ngủi sao Gia Vi cảm tưởng dày vò thật dài chết được, Gia Gia thế nào rồi? Xung quanh đều là thí sinh dự thi cùng người nhà, có người ngồi nói chuyện, có người an tĩnh ngồi lắng nghe, ngoài hành lang vài người chơi đùa hết vang. Cố gắng bình ổn tâm tình cố sao lại càng không thoải mái.

Theo một tiếng động nặng nề đáp xuống đất, Gia Gia hơi lay động một chút, thế nhưng vẫn trụ vững vàng. Chỉ là có chậm dừng lại, ngay sau đó tựa như gió mà phiêu khởi. Thế nhưng âm nhạc tiếp tục Gia Gia lại không hề động.

Bàn chân đau nhức như bị xé ra, cấp tốc lan truyền đến toàn thân, cái loại nóng rát làm cơ thể cảm giác đột nhiên nặng nề hơn, chỉ muốn gục xuống sàn mà ôm lấy hai chân hét lớn. Thế nhưng, còn chưa có xong, nó múa còn chưa có xong mà! Một giây lưỡng lự, biểu tình trên mặt Gia Gia có phần cứng ngắc. Lão giám thị chú ý nhìn nó, cái đáp đất vừa rồi rất rất miễn cưỡng, nhóc kia không có vấn đề gì chứ?

Gia Gia bắt đầu di chuyển, đầu ngón chân làm trụ làm động tác xoay tròn với tốc độ rất nhanh tựa như con quay, động tác vẫn như trước nhẹ nhàng, thần tình cứ như thực hiện rất nhẹ nhàng, chỉ là mồ hôi đột nhiên đổ ra không ngừng.

Do sự cố lúc trước của bản thân mà Gia Gia đã không còn theo kịp nhạc đệm. Mất đi âm nhạc phụ trợ chỉ là như hồ điệp đơn độc mà múa. Nhìn ra việc này, vị giám khảo thứ hai tắt đi âm nhạc, nhẹ nhàng vỗ bàn: “Được rồi hài tử, em nên dừng lại đi.”

Hình như không có nghe đến, Gia Gia vẫn như trước cẩn thận tỉ mỉ hoàn thành từng động tác. Xung quanh rất tĩnh, tĩnh đến mức có thể nghe được tiếng cọ xát nhẹ nhàng của bàn chân trên thảm. Đã không có âm nhạc làm đệm.

Gia Gia toàn tâm toàn ý chìm đắm giữa những vũ điệu. Tung ra, xoay tròn, mở rộng, mỗi động tác đều gần như là hoàn mỹ.

Nhất định phải hoàn thành, đây là vòng cuối cùng của cuộc thi vũ đạo rồi. Sở hữu cơ hội đã muốn sắp mất đi, nguyên bản giấc mơ huyền tưởng này vốn không thuộc về nó. Màu đỏ tươi của thảm sàn hay là sân khấu cuối cùng của nó.

Đau đớn trên chân càng lúc càng bén nhọn, thân thể khô nóng đã ướt sũng mồ hôi, càng lúc càng nặng. Gia Gia nỗ lực vứt bỏ, quên đi hiện tại cùng quá khứ, giao thân xác cùng tâm linh cho vũ đạo, cho vũ đạo.

Cửa mở, Gia Gia chậm rãi bước ra. Bên người là hài tử nữa, là người thi kế tiếp, đang thoáng lướt qua nó bước vào, Gia Gia đứng bất động. Nhìn ca ca biểu tình mừng rỡ dần dần trở nên thất kinh, như gió mà lướt tới.

Những giọt lệ của Gia Gia cũng không còn nhìn được nữa. Vươn tay nắm lấy vạt áo ca ca, gắt gao vì mình vào bên trong lòng. Cẩn rằng khóc.

Gia Vĩ thấy khác thường, tâm tình cũng nhanh chóng trầm xuống dưới. Hai tay ôm lấy Gia Gia, nhẹ nhàng cọ cọ lên tóc mai của nó: “Gia Gia, đừng khóc.”

Không cần hỏi cái gì, chỉ có ôn nhu mà ôm lấy nó, dành cho nó thoải mái nhất. Nắm lấy bàn tay như đang đâm vào da thịt, Gia Vĩ chỉ cảm thấy trong lòng đau đến không chịu nổi.

Minh Thạch đuổi theo, vì là người quen, nên Minh Thạch tránh vào bên góc chứng kiến Gia Gia tham dự cuộc thi.

Rầu rĩ đi bên cạnh, hai tay kéo lại áo cho Gia Gia: “Chân thế nào? Đi bệnh viện kiểm tra nha?” Gia Gia như bị khoét sâu vào vết thương, càng hung hăng lắc đầu. Minh Thạch khàn khàn nói: “Ngu ngốc, đã vậy thì phải dừng lại chứ. Em múa tiếp như vậy không sợ chặn luôn con đường khiêu vũ luôn sao?”

Minh Thạch không thèm nhắc lại, quay đầu nhìn về phía chân trời xa xa, nơi này lại mưa lất phất. Gia Vĩ nâng chân trái của Gia Gia lên cao, phẳng phất thấy Gia Gia biểu tình thống khổ như thế mà còn tiếp tục bay lượn, đôi chân kia là muốn đâm nát tâm anh mà.

Trả giá nhiều như vậy, nỗ lực nhiều như vậy, hao hết bao nhiêu tâm huyết kết cục này sao? Gia Vĩ yên lặng nâng Gia Gia ra ngoài, nhân sinh vốn rất nhiều chuyện là như thế này sao?

Cày cấy chăm chỉ chưa chắc nhất định sẽ thu hoạch được gì, mà thu hoạch hay không cũng chẳng phải là đích cuối cùng.

Thế nhưng mặc kệ như thế nào, cuộc sống vốn là tiếp tục.

Nguyên lai tất cả đều là như thế, xe cộ vẫn nườm nượp trên đường, cơn mưa thật lâu cũng đã an tĩnh, căn phòng vẫn sạch sẽ ngăn nắp.

Chỉ là trong cái loại an tĩnh đến nhường này lại có cái gì đó thật khó hiểu, nhận nhận một chút gì đó không rõ, nếu không rõ ràng. Gia Gia ngồi ở trên giường, trên chân chính là đã được quấn băng gạc cẩn thận.

Gia Vĩ cẩn thận xoa giúp nó, nhẹ giọng ôn nhu mà an ủi. Từ sau khi trở về, Gia Gia thật ít nói chuyện, nhưng cũng chưa từng khóc ra. Trong ánh mắt trong suốt của nó là thường toát ra nét bi ai, càng làm cho Gia Vĩ không đành lòng nhìn kỹ vào.

“ Gia Gia, em cơ bản đã thể hiện hết tất cả kiến thức em học cũng đã nỗ lực hết mình trong cuộc thi rồi, chính là không còn có thể thay đổi nữa. Biểu hiện của em cũng rất có thể hy vọng mà”

Minh Thạch cách lời khuyên cũng vừa nhìn vào tay mình, cậu biết khuyên bảo này có bao nhiêu phần là không thực tế. Thế nhưng thông báo trúng tuyển vẫn còn chưa đưa ra, như thế nào lại một mực tin mình vận rủi chứ.

“Gia Gia, chờ chân em tốt lên, chúng ta ra ngoài đi ngoạn. Em muốn đi nơi nào?” Gia Vĩ mỉm cười, tuy rằng cái này hứa hẹn thật khó thành hiện thực.

“Ca, anh không cần ko lắng, em rất tốt mà. Thi không đậu cũng không có gì, đâu phải chỉ có một mình em như vậy” Gia Gia cong cong khoe miệng, cười nói: “Không đậu Thiên Hoa, em vẫn có thể thiếp tục khiêu vũ mà”

Gia Vĩ nhẹ nhàng nhả ra một ngụm khí, vỗ vỗ vai nó: “Đúng vậy mặc kệ nơi nào, chỉ cần em muốn đều có thể khiêu vũ” Gia Gia nói tiếp: “Ca, anh đi đi, em tốt mà” Gia Vĩ gật đầu đích thực là anh cần phải đi.

“Cơm nước đều để trong tủ lạnh, nhớ làm nóng lên hãy ăn. Có hoa quả trên bàn ấy, cũng nên uống nhiều nước mới tốt. Còn có phải cẩn thận cái chân, khó chịu thì gọi điện thoại cho anh” Cẩn thận dặn dò xong, Gia Vĩ có chút không yên tâm nhìn vào Gia Gia, rồi cầm lấy áo khoác đi ra ngoài.

Tựa vào đầu giường, Gia Gia khẽ động cũng không muốn tưởng tới. Hoàn toàn bất động nằm trên giường, không một chút ý tứ đi lại. Cũng lần trước không sai biệt cho lắm, thế nhưng trước đây thật ngại thẹn ngốc ghêch cái gì cũng không hiểu.

Khi đó gương mặt ca ca luôn luôn hồng nhuận cùng tươi cười, nhân thần kia ôn nhu như mặt nước không một chút gợn. Ca ca bây giờ vẫn như trước ôn hòa, vẫn như thế cẩn thận. Thế nhưng trên gương mặt đã mất đi sự hồng nhuận, ánh mắt kia chính là u buồn chiếm giữ ngày càng trầm trọng.

Nghiêng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, một khoảng không lớn lắm nhưng vẫn có thể nhìn ra bầu trời không lâu trước đó là bị những cơn mưa vần vũ. Gia Gia cái gì cũng không muốn nghĩ đến. cũng không có cái gì để nghĩ đến.

Đường đã muốn cùng cực, mọi người chỉ nghĩ đến cây cổ thụ kia bị hút lấy dinh dưỡng mà khô héo, nhưng lại quên đi, bản chủ mà khô héo, ký sinh kia còn có thể sống được bao lâu?

Trong phòng khách có tiếng chuông điện thoại, Gia Gia cố gắng lê chân lại gần ngồi lên bộ sô-pha. Là ca ca gọi về, cũng không có chuyện gì quan trọng, chỉ là muốn nghe một chút âm thanh của nó, biết nó ở nhà tốt.

Cứ như vậy thời gian cứ trôi qua thảnh thơi tiếng chuông điện thoại lại reo lên.

Bầu trời cứ chậm rãi mà đen dần, bóng đêm bao phủ lên tất cả càng lúc càng đậm hơn. Bốn phía đều đèn hoa rực rỡ rực thấp sáng, Gia Gia cũng bật đèn trong phòng.

Từ ngày ở học viện Thiên Hoa trở về, ca ca liều mạng lao đầu vào làm việc, mong muốn đương nhiên là cứu vãn công ty đang bước vào tuyệt cảnh. Mỗi ngày đều trở về rất muộn, thế nhưng mặc kệ muộn cỡ nào, nó đều để đèn chờ anh về.

Gia Gia vẫn ghi, thời điểm anh trở về nhìn thấy đèn sáng, sẽ cảm thấy một chút ấm áp.

Gia Vĩ uể oải bắt kham dừng xe lại, nhưng không hề nóng lòng muốn xuống xe. Ghé vào tay lái nhắm mắt nghỉ ngơi một hồi. Anh biết hình dạng hiện tại nhất định không tốt.

Cả ngày không ăn một cái gì, chạy ngược chạy xuôi tìm người có thể cho anh một con đường sống, cho dù là mỏng manh anh cũng dồn toàn lực mà tranh thủ. Chính là sự nghiệp này là anh từ hai bàn tay trắng gây dựng, dùng mười năm thời gian từng giọt từng giọt góp nên, không có khả năng cứ thế này mà bị hủy đi!

Lúc trước từng dừng cảm nói qua là cùng lắm lại gây dựng từ lại từ hai bàn tay trắng, thế nhưng đến nông nỗi này anh mới hiểu hết được, dừng cảm kia cũng chỉ là nói thì dễ mà làm mới khó. Tự tin cứ thế mà bị hung hăng đâm thủng, lo nghĩ mệt nhọc, thân thể này đã bị vây đến cực hạn.

Gia Vĩ bước xuống, hít sâu. Sau đó hướng cửa nhà mà đi đến, trong đó đèn vẫn sáng, Gia Gia vẫn đang chờ mình.

Mở cửa không ngoài sở liệu thấy Gia Gia đang ngồi trên bộ sô-pha, hai mắt tinh lạng nhìn về phía anh. Gia Vĩ giả vờ tiêu sái đi qua, đến trước mặt Gia Gia ngồi xuống ôm nó vào lòng:

“Còn chưa ngủ? Ngày hôm nay làm những gì, có phải hay không muộn đến hoảng ? Sau này muộn vậy không cần phải chờ

” bỗng nhiên dừng lại Gia Vĩ vùi đầu vào hõm vai Gia Gia. Trên vai đột nhiên đè nặng làm Gia Gia càng hoảng sợ, hét chói tai ôm lấy anh.

Nửa ngày, Gia Vĩ phải cố hết sức mới gỡ được thân thể lên. Trên mặt mồ hôi từng viên từng viên ứa ra lăn nhào. Gia Gia lần đầu tiên thấy sắc mặt ca ca trắng bệch như vậy, sợ đến chân tay tê dại. “Ca ca! Ca ca!”

Gia Vĩ nhẹ nhàng cười: “Đừng hoảng hốt, một hồi thì tốt thôi. Là anh hôm nay chưa ăn cái gì cả”. Dịu anh lên ghế sofa hảo ngồi, Gia Gia buông ra tay Gia Vĩ, nhanh chóng chạy đến phòng bếp đưa lên một chén thuốc bổ còn nóng, còn cả bánh ga-tô các loại.

Nhìn ca ca đang chậm rãi uống được, thần sắc chậm rãi phục hồi, hai tay Gia Gia ôm chặt lấy anh: “Ca ca, anh có phải hay không rất khó khăn?”

Gia Vĩ nhắm mắt lại thở sâu. Gian khổ mấy ngày nay đều có gắng áp ở trong lòng, sắp mệt đến không chịu nổi. Gia Gia, anh rất muốn cho em một khoảng trời, cho em vô ưu vô lo cứ vậy mà lớn lên, anh thật không làm được nữa rồi. “ Gia Gia, anh sắp không ổn nữa rồi. Quá khó khăn đi”

Kéo đầu ca ca ôm vào trong lòng. Gia Gia hôn lên tóc ca ca, ghé lại lỗ tai nhẹ giọng nói: “Ca, anh nếu như muốn khóc, cứ khóc đi! Không có ai thấy đâu.” Cứ thế, đôi tay trên lưng cùng lúc càng chặt, Gia Gia bị ôm đến không thở được. Trên ngực thật nóng, Gia Gia khóc.

“ Xin lỗi, ca ca” Thoát ra cũng chỉ có ba chữ này.

28. Chương 28

Một hồi lâu, Gia Vĩ bất vi sở động. Tâm tình cũng chậm rãi hồi phục, Gia Vĩ nắm lấy tay Gia Gia: “Gia Gia, có một số việc anh phải nói với em. Công ty hiện nay đang đứng trước nguy cơ đóng cửa. Anh có khả năng....phá sản. Đi tới bước đường này phân nửa là lỗi của anh, sở dĩ là anh thật có lỗi với người của mình(nhân viên)”

Đang chìm trong sợ hãi, vẫn là không dám trực tiếp đối mặt. Kinh tế không vững vàng anh có thể phải nhượng Gia Gia li khai! Không hề muốn liên lụy đến nó là lí do tốt nhất.

Mấy ngày nay, Gia Vĩ đều vô tình mà tưởng tượng đến cái kết cục mà anh vô pháp thừa nhận: khoảnh khắc gọi điện về nhà sẽ không có ai tiếp nhận, về đến nhà sẽ không còn bóng người!

Cái kết cục kia anh không chịu nổi, vô luận thiết tưởng thế nào anh vẫn là không cách nào tiếp thu.

Ôn nhu niết nhẹ những ngón tay Gia Gia, Gia Vĩ có chút gian nan nói tiếp: “Anh trước giờ vẫn cho rằng mình có đủ khả năng để tiếp tục nuôi dưỡng em, cho em một mái ấm không cần sầu lo.

Thế nhưng hiện tại... Gia Gia, nếu như ca ca không có khả năng .... cho em một cuộc sống có điều kiện sinh hoạt tiện nghi, không có năng lực dưỡng em. Em sẽ...”

“ Em nuôi anh!” Gia Gia gần như là hét lên. Tuy rằng ngay lập tức lại bị chính đại não mình khẳng định là một câu nói ngu ngốc mà đỏ mặt.

Gia Vĩ dương miệng, giật mình nhìn về mặt đỏ bừng vì kích động của Gia Gia, trong ánh mắt quang mang lưu chuyển ngày càng đậm.

“ Em sẽ đi làm công, em biết phải làm sao để sống mà, còn nữa em.. em..em.... ô—” Gia Gia kích động mình cho mình một chút căn cứ cho câu nói vừa rồi, nhưng đột nhiên môi bị chặn. Thân mình bị một đôi tay to lớn dùng sức kéo vào trong lòng ngực. Gắt gao mà ôm lấy.

Gắt gao mà ôm, Gia Vĩ đem mặt mình chôn ở trên vai Gia Gia hahaha nở một nụ cười. Mặt Gia Gia càng đỏ hơn, giãy dụa: “ Anh cười cái gì? Em nói chính là sự thật!”

“ Anh biết, anh biết” Gia Vĩ cười, đồng tử lóe lên một chút thủy quang. Gia Gia chỉ lấy tay nhẹ nhàng lau đi chút nước vương ở khóe mắt ca ca, Gia Vĩ cầm lấy bàn tay ấy đặt trên môi mình, mỉm cười nói: “ Gia Gia, anh yêu em”

Nguyên lai chỉ cần trong lòng nắm giữ bảo bối tối quý giá thì về sau phù hoa căn bản là không đáng để lo lắng.

Ngọn đèn chiếu vào trên giường mông lung, chăn màn hỗn độn bị đẩy qua một bên. Bên chân bị thương của Gia Gia được cẩn thận nâng lên, ngoan ngoãn nằm trên cánh tay Gia Vĩ.

Cơ thể Gia Vĩ toàn bộ đặt trên tấm thân trần trụi của Gia Gia, từng đường cong bị bao vây đến rõ ràng. Khóe miệng Gia Gia còn lộ ra một đường chỉ bạc tinh tế, đôi mắt khép mở hững hờ trần ngập sương mù hòa chung thủy quang.

Tiến vào thật sâu, si mê mà giao triền, hai con người chìm đắm giữa khoái hoạt vô cùng mà quên hết tất cả.

Sáng sớm, ánh nắng xuyên qua bức màn mà tiến vào. Gia Vĩ đi đến phía trước cửa sổ mà mở rộng bức màn, ánh nắng mặt trời càng nhiệt tình tiến vào phòng.

Thần phong (gió sáng sớm) mang theo hơi thở tươi mát của sương sớm như vỗ về mà ulla đến. Gia Gia mở to hai mắt, dưới dương quang màu vàng rực rỡ, thân hình rắn chắc của Gia Vĩ được nhuộm thêm một tầng quang huy.

Phát giác nó đã tỉnh, Gia Vĩ mỉm cười quay đầu, đi đến bên giường ngồi xuống. nhìn sâu vào con người trong suốt của Gia Gia, Gia Vĩ đem chính mình kề khít trên trán nó: “Biết không? tối qua ở trên giường anh đã trộm cho phép mình một cái ý nguyện, chỉ cần hôm nay dương quang chiếu rọi chúng ta, hết thấy sẽ hảo đứng lên. Gia Gia, không có gì phải lo lắng, chúng ta vẫn còn được hưởng thụ ánh mặt trời a!”

Dương quang chiếu vào bọn họ dính nhau tại cái trán cùng chung một chỗ. Giữa không gian ánh sáng lưu động rực rỡ. còn có hai con người hiểu ý mỉm cười.

=====

Minh Thạch đang cầm lấy thông báo trúng tuyển mà chính mình cũng nghĩ là không tưởng xuất hiện trước mặt Gia Gia cùng Gia Vĩ, ba người cùng vui sướng như cuồng.

Minh Thạch đang vui mừng cố gắng an tĩnh, thuật lại mọi chuyện trong lời nói lấp bắp: “Ta nhìn thấy đây là hài tử toàn tâm theo đuổi vũ đạo, ta xem nó khát vọng đến thống khổ, nó sinh ra là vì vũ đạo, là tối quý giá”

Minh Thạch xoa nắn khuôn mặt còn chưa lấy lại tri giác của Gia Gia, hưng phấn mà nói: “Gia Gia, em biết không? lần này là Hồ Cương lão sư chính mình điểm danh đến tên của em. Hồ Cương lão sư là thầy giáo có địa vị tối ảnh hưởng trong học viện, Gia Gia nhĩ hảo lợi hại nha!”

Gia Gia trong sương mù mông lung gật đầu. Hồ Cương lão sư, chính là vị giám khảo ngồi ở giữa đối diện mình sao? Là chủ nhân của ánh mắt như có thể xuyên qua linh hồn người khác phải không?

Tiếp nhận phong thư thông tri rồi mở ra, Gia Gia nhìn đến tên mình đoan đoan chính chính viết trên đó, rốt cuộc trong ngây ngô bừng tỉnh, chính mình trúng tuyển, thánh điện đã xuất hiện vô số lần trong mơ rốt cuộc cũng thành sự thật!

Gia Gia nhếch môi cười, nước mắt từng viên từng viên thật lớn rơi xuống. Gia Vĩ ôm lấy Gia Gia, hôn nó, ôn nhu nhìn vào hài tử ôm trong mình giấc mộng đã thành hiện thực khóc đến nước mắt liên liên (giàn dụa).

Một lần nữa đứng ở trước đại môn nguy nga của học viện Thiên Hoa, Gia Gia hướng đến cuộc sống vì vũ đạo sẽ từ nơi này bắt đầu. Cánh tay Gia Vĩ vẫn nắm ở bắp vai Gia Gia, cảm nhận hài tử này bởi vì kích động mà thân thể run nhẹ.

“Vào thôi. Giấc mộng của em ở bên trong” Gia Vĩ thấp giọng nói, trong lòng ần ần đau, Gia Gia đi vào sau cánh cửa này, anh liền có ý nghĩ bọn họ phải chia ly.

Sáu năm a, chờ đợi rất dài. Gia Vĩ nhìn ngắm hài tử bên mình, nó sẽ lột xác, sẽ lớn dần, sẽ biến thành bộ dáng nào anh không đoán được.

Tại đại môn, nơi nơi hoa tươi nở rộ, hoan nghênh học viên mới có vô số tranh hay chữ viết, nhiệt tình mà đón gió tung bay.

Tiến tiến lùi lùi là từng nhóm nam hài nữ tử duyên dáng yêu kiều, dáng người cao cao thon thả, bất kể cười hay không cười đều lộ ra khí chất thanh nhã của nghệ thuật hun đúc thành một chút cao ngạo.

Gia Gia mím chặt môi, cuộc sống với tất thảy đều mới mẻ. Nó muốn đi vào, từng từng chỉ là ảo mộng không có khả năng trở thành hiện thực thể mà giờ đây tất cả đều hiện hữu trước mắt nó.

Cái kia vệt con xấu xí tham lam nắm lấy song sắt nhìn vào thế giới xinh đẹp không thuộc về nó, đến cuối cùng nghiêng ngã lao đảo(chân đông đá chân xiêu*) thế nào lại bước vào cung điện.

(* không biết em lạc bước cách nào mà nhảy vào đc thế giới ba lê)

Hướng đến bên người ca ca nhích lại gần, Gia Gia cho chính mình oa sâu càng sâu vào trong vòng tay của ca ca.

Đi vào tân kí túc xá, một mảnh hỗn loạn. Cùng Gia Gia cùng chung phòng ngủ là một vài hài tử, trong phòng đã an bài sẵn giường và tủ quần áo, cha mẹ bọn họ cũng rất bận rộn sắp đặt.

Dù sao những hài tử này đều còn nhỏ, ở trong nhà thì vẫn nâng nui trên tay tựa như tiểu bảo bối, hiện tại lại phải sống tự lập. Nhìn bọn họ tiến vào, mọi người đều khách khí gật đầu tiếp đón, đã từng cùng tham dự cuộc thi, có một vài người là có thể nhận thức.

Cùng những người đã từng cùng nhau so chiêu, giờ giúp đỡ Gia Gia an bài tốt giường chiếu. Gia Vĩ nhìn không gian trong phòng không lớn, Gia Gia sẽ ở trong này vượt qua những khoảnh khắc thanh xuân đẹp nhất cuộc đời.

Những hài tử cùng phòng so với Gia Gia có vẻ nhỏ hơn một chút, khi cùng đi ra Gia Gia có vóc dáng cao nhất, nhìn dáng vẻ cũng đã ra chút hiểu biết lễ nghĩa, hoàn toàn thoát ly dáng vẻ nhi đồng mượt mà đáng yêu, đã muốn trở thành thiếu niên thanh thanh tú tú.

Có lẽ trong thế giới của những đứa trẻ này, so sánh khờ dại, có lẽ lo lắng của anh là vô cớ, Gia Gia ở chung với mấy nhóc này có vẻ là khá hòa hợp đi. Gia Vĩ trở lại nhìn xem Gia Gia, Gia Gia cũng đang nhìn anh, trong ánh mắt không hề che dấu nổi kích động.

Những gì cần làm đều đã làm xong, sắc trời cũng dần đỏ về hoàng hôn, anh phải đi, anh phải đi rồi đứng không?

Nhìn cha mẹ những người khác lưu luyến chia tay, trong phòng dần dần xuất hiện những khoảng không càng nhiều, Gia Gia sớm đã đem hưng phấn vất ra ngoài trời, ca ca phải đi!!!

Gia Vĩ mỉm cười thay nó vuốt khê tóc phát phát bên trán, thấp giọng nói: “Yên tâm, nhiều như vậy bạn học em sẽ không cô đơn, trước kia em vẫn ở chung với những người bạn tại phòng tập võ đạo rất tốt mà, hiện tại em cũng thế. Về sau phải sống tự lập, việc của mình phải tự chú ý, ẩm lạnh cơ khát phải tự dựa vào chính mình. Sinh bệnh thì phải nói với lão sư, phải nghỉ ngơi”

Gia Vĩ dừng lại, biết mình rốt cuộc nói không được, một cổ chua xót nhưng thủy triều dâng lên chặn ngang yết hầu. Gia Gia vẫn chung thủy cúi đầu, hai tay cần lấy vạt áo chính mình.

Gia Vĩ thương cảm vuốt ve tóc Gia Gia, thời điểm hài tử này bên người có thể dùng mọi cách để sủng ái, hiện tại, chính là nó ngoài tầm tay với. Hít một ngụm khí thật sâu, cần phải đi.

Chậm rãi đi ra khỏi kí túc xá, Gia Vĩ dừng lại khoảng đất trống trước tòa nhà. Nhìn vào đỉnh đầu Gia Gia: “Trở lại đi, anh phải về rồi. Mặc kệ là khi nào nếu muốn, hay có thể thì gọi điện cho anh. Buổi tối, anh sẽ gọi điện cho em. Gia Gia có hơn bốn tháng, 135 ngày. Chờ em được nghỉ đông, chúng ta liền cùng một chỗ! Xốc lại tinh thần nào, hảo hảo đến trường, ca ca cũng sẽ cố gắng. Anh ở nhà, chờ em!”

Gia Gia dùng sức gật đầu, không dám ngẩng lên. Gia Vĩ quyết tâm cuồng liệt xoay người đi ra ngoài, phía sau, Gia Gia chân chừ theo sát đi lên.

Gia Vĩ quay đầu lại, là ánh mắt thê lương của Gia Gia: “Ca, em tiễn tiễn anh!!!”. Bị một bàn tay bóp chặt trái tim, Gia Vĩ không dám lên tiếng, quay đầu chậm rãi tiêu sái.

Hai người vai so vai, yên lặng hướng đại môn học viện đi tới, một đoạn đường không dài nhưng đi thời gian thật lâu.

Tới cửa lớn, Gia Gia không thể tái bước lên trước. Đúng là vẫn phải chia lìa, mới rồi thời điểm đi vào trong lòng tràn ngập vui mừng hân hoan đều đã tan thành mây khói, chỉ còn lại một bụng thê lương.

Gia Gia hạ đầu đứng yên, gấp rút che giấu mi tiêm dưới tóc, bả vai co lại để lộ ra tình tự đau thương.

Gia Vĩ đỡ lấy bả vai nó, muốn nói rất nhiều nhưng cái gì cũng không có nói, chậm rãi hạ thấp thân mình ngồi xổm trước mặt nó, hảo hảo buộc lại dây giày Gia Gia đang mang.

Thân thủ Gia Gia bắt lấy được vạt áo ca ca. Gắt gao giữ lấy, nước mắt nín nhịn nửa ngày cuối cùng cũng tuôn trào mạnh mẽ: “Ca ca, anh đừng đi”.

Tiếng khóc khàn khàn như tiếng đá đập vào nhau, từng chút từng chút nện xuống tâm tình Gia Vĩ. Đau đớn tưởng chừng vô pháp áp chế, bất chấp mọi người chú ý, thân thủ đem Gia Gia ôm vào lòng ngực.

Dán vào một bên tóc mai Gia Gia, Gia Vĩ nhẹ nhàng cọ cọ: “Gia Gia, đừng khóc. Phải dừng cảm, ca ca chờ em”

Gia Gia không ngẩng đầu, chính là dùng sức chặn lên ngọn lửa thương tâm. Cổ họng Gia Vĩ có chút nghẹn ngào, cười: “Tốt lắm. anh phải đi. Buổi tối phải ngủ sớm. việc gì cũng cần chú ý”

Luôn phải chia lìa, Gia Vĩ biết chính mình cần phải quyết đoán thêm nữa. Xoay người bước về phía trước, anh không có quay đầu, nhưng anh biết, thân hình đơn bạc ấy vẫn đứng im bên cạnh đại môn học viện, nó vẫn sẽ nhìn theo bóng mình xa dần, Gia Gia đừng khổ sở. Em cần lớn lên. Chúng ta có thời gian rất nhiều.

Đi qua giao lộ, Gia Vĩ dừng lại, nơi này Gia Gia đã không còn nhìn thấy, anh hẳn nên về nhà. Nâng cổ tay mình xem giờ, xe lửa thời gian này chắc đã đến rồi. Từ nay về sau tất thấy sẽ lại bắt đầu. Ta cần phải chạy nhanh hơn, bởi trên lưng còn gánh trách nhiệm.

Bỗng nhiên điện thoại vang lên, Gia Vĩ lấy ra nghe. Là thanh âm của nam hài đang cúi đầu nào đó:

“Ca, em yêu anh”

Gia Vĩ chậm rãi hạ điện thoại dán tại ngực, Gia Gia anh cũng yêu em. Hài tử mà anh yêu à, anh sẽ dùng cả đời để bảo hộ em.

Gập lại điện thoại, Gia Vĩ hưng phấn bước qua giao lộ.

29. Chương 29: Pn1

Sân tập của đoàn múa ba- lê được rộng mở sáng sủa, sàn tập sáng bóng ánh lên màu sắc của những chùm đèn lớn trên trần.

Một tốp các cô gái mang quần lụa bạch sắc mỏng manh mà mềm mại hòa cùng các anh chàng mặc các trang phục luyện tập màu đen bắt đầu nhập vào luyện múa.

Trong góc phòng, biên kịch cùng lão sư đang chỉ dẫn cho Gia Gia cùng một nữ hài khác. Gia Gia nhẹ nhàng thở hổn hển cố gắng tỉ mỉ lắng nghe, mồ hôi ướt đầm làm cho bộ trang phục dính sát vào thân mình, trên trán cũng đồng dạng một vài sợi tóc nâu mềm dán ở đó.

Tại đoàn đang luyện tập một vở vũ kịch mới, Gia Gia đảm nhận vai chính. Phần lớn vở vũ kịch đều là song nhân vũ (hai người cùng múa), đối với Gia Gia mà nói phối hợp biểu diễn cùng bạn múa không có vấn đề, thế nhưng chính nó lại gặp một chút bất đắc dĩ đi.

Chính là, trong lúc hai người múa, Gia Gia phải nhẹ nhàng nâng nữ chính lên cao, rồi ôm sát bên người cùng nhau xoay tròn khê di chuyển.

Gia Gia múa đơn phi thường tốt, nhưng đột nhiên bảo nó phải ôm bạn gái nhảy suốt, không nói là chưa từng có thói quen này đi, mà chuyện phân phối sức lực còn rất nhiều vấn đề cản trở.

Hướng chi khi múa còn yêu cầu thần tình nhập vai hoàn toàn biểu hiện cũng phải thật tự nhiên đi.

Gia Gia hít thật sâu một ngụm khí, biên đạo vì cái gì phải thiết kế ra cái động tác thân mật vậy, nhìn qua là biết hoàn toàn không cần thiết a! Cái này chính là ngoài phạm vi năng lực của nó rồi!

Thế nhưng Gia Gia chính là được học trưởng* bảo bối tại học viện Thiên Hoa giới thiệu đến đoàn này nha, phải biết tự tìm cách để thể hiện bản thân.

Nếu như không có khả năng hoàn thành tốt, vậy phải thực có lỗi học trưởng đã ái tài nó rồi. Gia Gia mình xuống cánh tay mình, nắm chặt. Luyện thôi!

(*cái ông nào trên này có lẽ tình địch Gia Vĩ trong quyển 2 rồi, sorry ta chưa đọc ko biết)

“Chúng ta sẽ tập lại một lần nữa!” Gia Gia nhỏ giọng nói. Cô bé bên cạnh nhìn nó, do dự một chút rồi gật đầu.

Luyện đã vài ngày, chính là không có cách nào nâng bạn nhảy lên quá cao... Đỉnh, miễn cưỡng mà nâng lên chính là cánh tay nó đau như muốn đứt rời, mấy lần rồi không phải nữ hài kia không rơi xuống hôn đất thì cũng là đè lên cả người nó.

Chỉ có vài ngày mà trên người cả hai thanh thương tiếp hồng thương (ứ bầm xanh, bầm hồng), nữ hài tử tức giận rống thẳng vào mặt: “Cậu nếu chê tôi nặng cân thì cứ nói thẳng!” Gia Gia khổ sở không nói nên lời, chỉ còn cách cố gắng luyện lực cánh tay nì!

Nhìn bên cạnh các bạn nam khác dễ dàng nâng bạn nhảy lên thật nhẹ nhàng, tựa như các bạn nữ đó thân nhẹ như cánh én, Gia Gia ao ước biết bao.

Gia Vĩ hôm nay cố ý về nhà sớm, Gia Gia mấy ngày này mệt chết đi, hơn nữa tâm tình cũng thật bất hảo. Có đôi khi trở về mà một câu cũng không muốn nói, trực tiếp ngã lên giường.

Gia Vĩ ngoại trừ yêu thương nó thêm tí nữa cũng vô pháp giúp nó cái gì, chỉ có thể tận lực an ủi đi a!

Chuông cửa vang lên, Gia Vĩ nhanh chóng bước ra khỏi phòng bếp chạy đi mở cửa, Gia Gia ủ rũ tiêu sái bước vào, cái gì cũng không nói, ngay lập tức chui vào trong lòng Gia Vĩ, mặt mặt mình trong lòng ngực rắn chắc đó.

Gia Vĩ nhanh chóng tiếp nhận cái thân hình ấy, yêu thương mà hôn lên gương mặt mũi môi. “mệt mỗi quá đi, trước tiên nghỉ một lát, một tý nữa là có cơm rồi”

Gia Gia hai tay ôm lấy thắt lưng ca ca, mỗi lần vùi mình trong lòng ngực dày rộng này, uể oải cùng uể oải sẽ bị bỏ lại phía sau.

Ngày mai là ngày nghỉ khó mà có được, tạm thời cứ đem mệt mỏi ném ra ngoài cửa đã, hảo hảo hưởng thụ một ngày này đi.

Cơm cũng đã được chuuaarn bị tốt, Gia Gia rửa tay rồi ngồi vào bàn ăn, trên bàn một suất thịt bò lớn ở giữa xung quanh còn mấy món cá cùng rau dưa làm nền.

Gia Gia cầm lên chiếc đũa gấp một miếng thịt bò, ca ca nói ăn thịt bò sẽ có khí lực, đã ăn một tuần rồi sao chả có tí hiệu quả nào. Để mạnh mẽ khó đến vậy sao?

Gia Vĩ đưa một chén thuốc bổ đến gần, đặt trước mặt nó. Thoải mái sờ đầu vuốt nhẹ mái tóc mềm: “Khí lực không phải một hai ngày là có được, không phải còn thời gian sao? Sẽ tốt mà!” Gia Gia gật đầu, đúng vậy, còn hai tháng.

Thế nhưng thật sẽ khỏe mạnh hơn không? Vươn chiếc đũa cố gắng gấp thêm một miếng thịt bò, dung sức nhai.

Đã 10 giờ đêm, Gia Gia cũng hoàn thành phần tập ở nhà có chút buồn ngủ, Gia Vĩ cũng đã phóng thủy chuẩn bị sẵn cho nó, ngâm mình trong nước nóng sẽ nhanh chóng giải trừ đi mệt mỏi cũng sẽ khôi phục khí sắc không tồi.

Ngoại trừ càng thêm bảo hộ che chở cho tiểu bảo bối, anh cũng thực sự không thể thay nó làm cái gì. Gia Vĩ nhẹ nhàng thở dài.

Gia Gia tắm xong, lấy tay hất hất mái tóc còn ướt sũng bước vào phòng ngủ. Lười mặc đồ ngủ, trên người Gia Gia chỉ có mỗi tiểu khố “hộ thể”, cứ quang quang minh minh mà bước vào.

Quần nhỏ hẹp dài che lấp đi hạ thân non nớt của nam hài, làm da tuyết trắng vì ngâm nướ nóng mà nổi lên một tầng phấn hồng, đặc biệt dụ nhân a.

Gia Vĩ một bên ngấm cảnh mà lòng ngực thành thích đánh trống trận, máu trong cơ thể cũng bắt đầu tán loạn.

Gia Gia dùng tay cùng chân trong tư thế bò lên giường, tiến vào trong chăn. Hai tay ôm lấy thắt lưng Gia Vĩ, toàn bộ cơ thể kề sát vào lòng anh.(ngây thơ ghê á)

Ôm lấy Gia Gia, Gia Vĩ cọ cọ lên mái tóc: “Mệt lắm sao? Đi ngủ sớm chút đi! Cánh tay còn đau không?”

Gia Gia nhắm mắt dùng giọng mũi trả lời: “Đau, anh nhu nhu cho em đi.”Trón vào trong lòng ngực lằm bằm thanh âm rất nhỏ, hài tử đang làm nũng không dám ngẩng đầu lên.

Tâm bị người ta không nhẹ không nặng mà đụng chạm, Gia Vĩ không tự chủ được hít vào một hơi thật sâu. Thắt chặt cánh tay đang ôm lấy vật nhỏ, Gia Vĩ cúi xuống đặt lên chiếc cổ thanh mảnh những nụ hôn.

Chỉ là hài tử này đã mệt mỏi quá đi, anh chính là nhân nhượng một tuần rồi chính là không trụ nổi nữa cũng phải cố mà chịu. Trong cơ thể dồn nén đến nỗi tràn đầy, khát vọng kia đã muốn nhân cơ hội phun trào.(Gia Vĩ, thương anh ghê, có mấy thằng công được thế, mệt mỏi cũng lòi ra ăn bằng hết)

Kéo kéo Gia Gia lên cao. Gia Vĩ yêu thương bắt đầu xoa bóp cánh tay nhỏ. Mảnh khảnh thế này làm sao chịu nổi trọng lượng quá lớn áp bách chứ. Tâm tư cùng thân thể có chút cứng ngắc.

Gia Vĩ ưu thương nhíu mày, các nữ hài kia vóc dáng cũng không tệ, nhìn ngoài chỉ ít cũng đã 40 kg, Gia Gia chính mình nam hài mà chỉ có non 50kg. Vuốt ve thắt lưng thon gầy của Gia Gia, Gia Vĩ nhịn không được lại thở dài.

Hoàn phiên ngoại 1

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ca-xin-hay-nuoi-em>